

SALÓN PŮVODNÍ TVORBY 2023

SBORNÍK TEXTŮ

J A U
J A M U
M

Divadelní fakulta

Brno 2023

Sborník obsahuje autorské texty, které vznikly pro dvě různé příležitosti. Tou první je festival ***Salón původní tvorby***, který studentům všech oborů JAMU poskytuje prostor k prezentaci literárních děl. Některé ze vzniklých textů byly veřejně prezentovány (formou scénického čtení, divadelní inscenace či jinak) během dvoudenního setkání (konalo se 10.–11. března 2023). Druhá část textů pochází ze soutěže ***Havlovské aktovky*** – soutěže o nejlepší původní krátkou divadelní hru podle hry Václava Havla, kterou pořádá Divadelní fakulta JAMU ve spolupráci s The Václav Havel Library Foundation v New Yorku. Setkáte se tedy s dvašedesáti texty v češtině a jedním v angličtině. Při jazykové korektuře byly respektovány autorské záměry a jedinečný styl.

Projekt vznikl za finančního přispění grantu DILIA.

© Janáčkova akademie múzických umění, 2023

ISBN 978-80-7460-214-6

Obsah

Anonym	
Fanfikce o panu Slázovi	7
můj vous, tvůj vous, náš vous	8
Milena Berestko	
Do Immigrants Dream of Designer Babies?	9
Denisa Bláhová	
Zahradní	27
Kristýna Blahynka	
Asi mi hrabe	31
Natálie Bočková	
Kreatury	
O vedlejších postavách	36
Ondřej Dvořáček	
Noční host	50
Helena Gricová	
Nemáme tanky...	54
Vojtěch Honig	
Intimita	60
Peklo, Ferdinande	75
Pět minut do konce světa	81
Velká slova	97

Marie Hótová	
Nikdy to nebylo naopak	115
Výplod ve 2 hodiny a 43 minut ráno – SKVRNA	116
Zapomínám	117
Kateřina Humhalová	
Co oči nevidí	118
Bohdan Chrastil	
Balící hlášky	125
Debilní kecy JAMU	127
Motýl	130
Lucie Kratochvílová	
Derniéra	131
Hranice noci	132
Petrov	133
Šerosvit	134
Už odejdi	135
Kateřina Křivánková	
Dvě minutové hry z prostředí nemocničního	136
Jakub Kub	
Básnické kuriozity	138
Barbora Kvapilová	
M E D O M Á S L O	141
Eliška Linhartová	
Daleko od stromu	143
Kintsugi	144
Peklo peklo peklo	145
Pozoruhodný případ	146
Karolína Mikulášková	
Benzín, stesk a milování	147
Zapomenout a zmizet	149
Jan Míšek	
Hranice	153
ICH	154
Obrazově řečeno	162
Pozvaný host	163
Slyším	164
Ticho	165
Vůně	166

Maria Nona Mlejnská	
Nedělní odpoledne stalo se chvílí nudy	167
Vendula Možnarová	
Červené a bílé krvinky	172
Exquisite corpse	173
Jižní Čechy	174
Stříbrně	175
Aneta Mrázková	
Blázen	176
Tereza Oravcová	
Nevím	177
Óda na konzumní společnost	178
Rušivé elementy	179
Vznik všeho bytí	180
Tomáš Pavlica	
22 Ironie vztahová	181
Zahrada	182
Vojtěch Rikan	
hrana moře	183
mám pocit, že sněží na prázdné ulici v petrohradu	184
svítící	186
Pavčina Šmídová	
Očekávání	187
Julie Šulcová	
Jak se žijí konce?	198
Jak vznikají blázni/vyhořelí?	199
jazykolamy	201
Marie byla trochu naivní	202
Martin Urbaník	
Tělo Kristovo	203
Terezie Vosáhlová	
Odrazy	205

Anonym

Fanfikce o panu Slázovi

PŘEDMLUVA

Bylo nebylo za devatero horami a devatero divadelními fakultami se narodil pan Sláza. Už od mala to byl pán. Vypadal jako starý muž, ještě když byl v kolíbce. Jeho bělavé vlasy vlály, když běhal s dětmi na hřišti a jeho bujný vous sršel vtipem.

PRVNÍ A POSLEDNÍ DĚJSTVÍ

PAN SLÁZA, VĚK NĚCO MEZI 12–48 LETY: Ano, jsem to já, vězte, že tento neakademický rok nebude už nikdy takový, jaký si myslíte, že bude.

ZARYTÁ FANYNKA PANA SLÁZY: Vaše vlasy! Jak vlají! A váš vous, jak srší vtipem!

KONEC

(všechny postavy a události v tomto uměleckém díle jsou smyšlené a jakákoliv podobnost se skutečnými, žijícími či mrtvými osobami je čistě náhodná)

Anonym

můj vous, tvůj vous, náš vous

Slza se ve vousu topí
A té já se ptám,
Proč se topíš, když vous je mělký?
Její krása září vtipem
A vtipu já se ptám
Proč záříš?
Já nezářím, já žhnu! Žhnu barvou magenty!

Milena Berestko

Do Immigrants Dream of Designer Babies?

Place and time: New York, USA, 2050–2052

Character List

Chuol: South Sudane, CRISPR geneticist

Nadia: Polish, immigrant

Olexandra: rich middle-class woman who speaks through her nose (doubles as **Siobhan** and **Suleika**)

Wasil: her husband, older than Olexandra, business type

Siobhan: a homeless woman and a mother of five. She speaks with an undefined accent, as if she had rocks her mouth

Remulus, Remus, Francesca, Noony, Roger: her children

Ida Walls: Chuol's patient; Black

Suleika: Chuol's patient

Conrad: Nadia's client (doubles as **Ezra** and **Adam**)

Adam: Nadia's client; Black

Leon: Nadia's client (doubles as **Wasil**)

Ezra: Chuol's colleague, geneticist

SCENE 1

Point and Kill by Little Simz plays, blackout. Music plays loudly at first, still on the blackout. After the first stanza, the music fades and the audience hears the characters speak. The buzz of a tattoo gun fills the space.

NADIA Do you believe in signs?

CHUOL I do. I think that we omit many of them because of the rush, we forget to look.

NADIA This part might hurt more; you seem to have very thin skin.

CHUOL Do your thing. I've gotten through worse.

NADIA Tattoos?

CHUOL Wounds.

Lights. The scene opens with two women seated at the table. One of them (CHUOL) has her arm extended and laid on the table. The other (NADIA) holds a tattoo gun and runs it through Chuol's forearm.

CHUOL What is your body count? I mean... *(conflicted)* how many tattoos have you made thus far?

NADIA I lost count. All the pictures on the walls are my works. It must be over a hundred now. My first time doing a penguin tattoo. A big animal fan?

Recipe by Jean Deaux plays in the background.

CHUOL It is symbolic. Penguins are very social and community-oriented. They move in spirals, constantly moving inwards which allows them to keep warm. Everyone takes a turn at warming up and suffering from cold for the benefit of others.

NADIA Where do you want to establish a community?

CHUOL I want to get my sisters out of the refugee camp. I wasn't able to get asylum documents for them because they were sent to a different camp.

NADIA My siblings are at home too. I couldn't take them with me.

CHUOL Where is home?

NADIA Poland. Where is home?

CHUOL South Sudan.

NADIA I hope you get them out of there soon.

CHUOL I will. I just need to finish my degree. I don't have the social standing to convince the authorities yet.

NADIA Have you tried filling in guardianship papers?

CHUOL My mother has custody, I can't take it away from her. She would not sign it over to me but I want to get them all to come here.

NADIA It is so messed up that refugee camps are still a thing in 2050. We are halfway past the 21st century and nothing is changing in the right direction.

Wildfires by SAULT playing in the background.

CHUOL There are so many more refugees now, climate change is here to stay.

NADIA I hope we figure something out. Humans need to survive.

CHUOL Do we? We could maybe survive if that was our priority, I think that we are way past caring for this planet.

NADIA So what do you propose doing?

- CHUOL** Watch it burn aware of our role in it. I don't think anything is going to save us. We did that together.
- NADIA** What if there is a prophet somewhere out there selling NFTs, waiting for us to believe in modern genesis.
- CHUOL** Destruction must happen first. That is the natural order.
- NADIA** What if the prophet is not of the people but an inhabitant of some other universe.
- CHUOL** I think that extraterrestrial species are having a blast watching us killing this planet and one another. No smart person would burn a hole in their rug and yet we are burning the ground underneath our feet.
- NADIA** What if we are alive and well in the parallel universe but wiped off from the face of Earth in this universe?

Hustle by Sons of Kemet plays in the background.

- CHUOL** If you get to live through only one dimension of time, then why not save the only place we know rather than hoping you will be alive in a different universe?
- NADIA** *(she sings along the song)* Born in the hustle inside me. I might go broke but that's unlikely.
- CHUOL** I like your music.
- NADIA** *(she abandons the previous topic)* Sons of Kemet. They are a good band.
- CHUOL** Are you almost done?
- NADIA** Just some shading left and it will be ready. Hurts a lot? Bleeding is normal, don't worry. *(Beat)*
- CHUOL** What if we humans were given consciousness to entertain ourselves? Like, God believes that we truly don't have any other purpose on this Earth but to exploit and destroy it and because of that he wants us to believe that we have a greater purpose. Whether we use our minds well, the purpose of having them is to fill in the time we have till we blow up this world.

One Life Might Live by Little Simz play in the background.

- NADIA** *(she sings along)* No one loves you like I love you, not to self...
I got one life and I might just live it...
Double cheek, kissing, and popping in this party...
Please don't kill my vibe, I've been getting high for days.
- CHUOL** You sing well.
- NADIA** Five years of music school will do it.
- CHUOL** What happened then?
- NADIA** My teacher showed his real side, cutting his toenails, bringing a bowl of strawberries to class when my mom could not afford more than bread and water. His ego floated

above him. It could no longer be contained within his body. And then I graduated thank God. The end of my story.

CHUOL What happened next?

NADIA I used my mind to entertain myself and my hands, I mean tattoos, to earn money. Life keeps moving on.

CHUOL Would you want to come back to it?

NADIA Singing? Not for real just to my children.

CHUOL You have kids? *(genuinely surprised)*

NADIA Do I look like someone who can get a license? Of course not. Scrappy, white immigrant, no formal education in the US, self-taught, queer, living paycheck to paycheck. I wish. I don't know how I could play the exams and papers though. They are so diligent with checking all that shit.

CHUOL I know people who have found a way.

NADIA I know what you are getting at. Even if I was to marry and get a better-paid job, I still am not a citizen and don't have a college diploma. I am far from getting it. The last thing I want is for this goddamn government to take away my child. I ain't giving no kids of mine to cops for them to become their properties. My kids won't become slaves.

CHUOL I know a woman who is schizophrenic. They let her keep her children because no family would want to adopt a child with heritable schizophrenia. They would not risk it. Now, does she have schizophrenia? That I don't know but I sure have seen at least one of her kids.

NADIA Was your phone on when you said that?

CHUOL I don't have a phone yet. Yours?

NADIA It is downstairs. The last thing I need is for someone to rat me out. You're done. Put the shea butter on it and keep the saran foil on so it absorbs. If it fades fast, which it shouldn't, but if it does in a few years and you want to get it retouched, pull up and we will go over the design with fresh ink.

CHUOL It looks great. Thank you.

NADIA It'd be \$80.

(CHUOL takes out a \$100 from her back pocket and hands it to NADIA)

NADIA Thanks. Hey, if you hear more about people who kept their babies, who don't have licenses, please tell me. I really want a child. I am 23 now so I make the age requirement but that is all. I don't meet any other requirements.

(CHUOL leaves)

(NADIA closes the door behind her, watches her go, and then pulls the curtains down)

(Hard Life by Pip Millett plays, Nadia sings along)

(She turns on a red light and sets it by the door. She turns one more light and sets it high on a shelf on the wall beneath her. She removes her white apron revealing a white boxing undershirt and no bra. She pulls that off facing off stage and puts a black slip dress on. She removes her black joggers and puts hosiery on, sprays perfume around, fixes her hair, and sits on the table. She stares at the door).

SCENE 2

(Gentle knocking is heard. NADIA doesn't move but stops singing. A male figure enters the space. He closes the door and removes his coat).

NADIA Hello sir. How do you want me to serve you tonight?

ADAM The best way you know.

(ADAM approaches NADIA and spreads her legs, his back is facing the audience)

NADIA These visits are getting more and more expensive for you, aren't they.

ADAM A price worth paying.

NADIA I am glad you think that.

(ADAM lays NADIA on the table and talks to her hovering above her figure)

ADAM I am free till 7:30 pm.

NADIA I don't like to be rushed.

ADAM I will pay more.

NADIA You will pay for my silence. Your wife knows about me. She came here a few days ago screaming your name. I told her she got her addresses mixed up, that this is an artist studio. She called me names, she was fuming. Oh, your real name is Hector. I'd change it too if my name was Hector. But, Hector, my silence has a high price.

ADAM My real name is Adam, Hector is an alias.

NADIA What for?

(ADAM leans in to kiss her)

ADAM How much?

NADIA \$200 every week and an additional charge for my services. It will be \$3,000 today. Show me your papers.

(ADAM takes out a slip of paper from his back pocket. Recites its content as he lays on her, still dressed).

ADAM Mr. Adam Kosciushko is free of any SDS or STI, his sperm count is normal and no unusual lumps or issues were reported. Green light.

NADIA Did they test your endurance?

ADAM That is your job, I was told.

(ADAM takes off his belt)

NADIA If you remove a condom one more time, imma cut your balls.

ADAM Leave that for my wife, I'm sure she'd enjoy it more than you.

NADIA Allow her by keeping latex on your cock. It will take 7 years for my body to replace all your cells. Unless you want to keep paying for the next 7 years, use the condom and keep it on. I ain't playing this time.

ADAM I like it when you get mad.

NADIA Your time is ticking, Hector. *(She rolls the rexaggerating his fake name)*

ADAM Ain't you a beast?

(She pulls him toward her. They proceed to kiss passionately, it looks as if they know each other's bodies well. Birth in Reverse by St. Vincent plays in the background. The lights fade and we see SL lit up. There is CHUOL sitting behind a mahogany chair, facing NADIA and ADAM, still on the blackout. The door to CHUOL's office is on SL. CHUOL stands up and opens the door to her office. A young woman (SULEIKA) walks in. She instructs her to sit on a medical chair and proceeds to wash her hands as she speaks to the woman).

CHUOL Maiden name?

SULEIKA Suleika DuVernay.

CHUOL Date of birth?

SULEIKA December 9th, 2029.

CHUOL What's the reason you are seeing me today?

SULEIKA I want to get medical clearance to apply for a parental license. Before you say anything, I know that I am too young to get the license, I am turning 23 in 4 months. I know that I am not legally married yet but, I want to get medical approval to expedite the process.

CHUOL *(smiles)* Relax. I am on your side. Did you have any recent health complications?

SULEIKA Asthma attack but I am sure it was due to air pollution.

CHUOL What makes you claim that?

SULEIKA I was on a job excursion to Atlanta.

CHUOL How soon after your arrival did you get the attack?

SULEIKA A day after.

CHUOL Is it documented?

SULEIKA It is in my medical files.

CHUOL Lay down, I will examine your organs.

(CHUOL lifts SULEIKA's blouse and palpates her chest and stomach searching for tension points and lumps)

Have you ever been pregnant?

SULEIKA No, or I was never aware of it.

CHUOL Miscarriages?

SULEIKA No, never.

CHUOL Did your partner seek his medical examination to obtain the license?

SULEIKA He received his 2 years ago, he is 28 now. He will have the chip installed next month.

CHUOL That should speed up the process. Please tell him that what people talk about the insertion procedure is incorrect. It is a very fast procedure and nothing to worry about. We do that just to make sure that parents who don't have licenses don't try to smuggle children out of the country. With the chip, he will never be stopped in transit or frisked unrightfully.

(Beat)

Show me your wrists.

(examines SULEIKA's wrists)

Sit up and follow the light.

(Flashes the light into her eyes to examine the pupils' response. Goes back to the table and hands SULEIKA a urine cup).

SULEIKA What's this for?

CHUOL I need to make sure you weren't using it for the past 3 months. Go pee into the cup and leave it on the sink. I will do the analysis tonight. If the test comes out negative, you will receive your medical clearance via email with my digital stamp and signature.

SULEIKA And if it doesn't?

CHUOL You have to wait a year to do another medical examination for the purpose of obtaining the license.

(SULEIKA stands up slowly and heads to the door with her eyes glued to the floor. She doesn't say anything).

(CHUOL sits at the desk and calls another patient in, IDA WALLS. A young Black woman stands in the door).

CHUOL Good morning Mrs. Walls. Take a seat please *(smiles gently)*.

IDA Walls, Ida. Date of birth March 13, 2027. Married since 2049. I live in Brooklyn, New York.

CHUOL I am happy to see you here. I am sorry about your child. I will do everything in my power to help you carry to term this time. I want you to be aware that you might lose the license if your mental health declines further below what I have on my card. Your social standing will not matter.

IDA What do you have on file about me?

CHUOL Two documented suicide attempts.

IDA I never- I never tried to commit suicide. The pain was so great I took a few painkillers but that is all, and the second time, Dr. Chuol, the nurse was threatening me that she will clone my child to become her house servant. I tried to leave the room but she was running after me

CHUOL *(looking down at the file)* she found a scalpel in your hand.

IDA Indeed.

(CHUOL proceeds to close the door, takes a seat again, and lowers her voice)

CHUOL Mrs. Walls, you cannot be caught in any questionable act if you want to carry this child to term and keep it. This is a simple evolution of racism that we need to face in this century, we will overcome it and find ways around it but at this moment, we don't know what to do yet. You need to abide by the rules. Work from home, send your husband to work in the office, hire a Black doula and allow me to become your midwife when the time comes. You need to do everything it takes to keep your family safe.

IDA Yes sir *(confused)*, ma'am.

(her voice raises and is more audible)

CHUOL Either is fine. I don't mind.

IDA What should I do next?

CHUOL Tell your husband that he needs to keep himself in check. This, unfortunately, is an invisible pan-octagon but if you follow the rules, you will get what you want, I assure you.

IDA I just want to live in peace.

CHUOL Don't let them kill you. Survival is revolutionary.

(IDA nods. Tableau of IDA sitting in front of CHUOL, CHUOL looking over her file, holding an EKG scan in her hand, IDA leaning toward CHUOL. Lights dim).

(On the other side of the room, the light rises revealing a man kneeling in front of NADIA kissing her inner thighs. She pulls his chin up forcing him to stand up. She stands right next to him running her hands over his back and shoulders, just looking at him).

NADIA How old are you?

LEON Older than you.

NADIA Are you sure about that? Big boys pay well.

LEON Wait and see.

NADIA Can't wait.

(NADIA pulls him to the depths of the room and pushes him on the chair, she sits on his lap. Lights dim to blue. They continue their activities but those are smaller movements not to distract the happenings taking place on SL, where CHUL is meeting with the clients. The lights rise revealing

CHUOL facing a middle-aged couple, both light-skinned. As they talk NADIA and LEON engage intimately. Those are subtle movements hinting at sexual tension).

OLEXANDRA You see we have been trying for quite some time and our primary consultant, Wasilewski, suggested we reach out to you. I have read every article on gene editing you published. Your methods herald the new beginning of humanity. I want to, we want to, become your next subjects. We truly believe that this is not only for our own interest but that this design will help our society.

WASIL We know what the general procedures are but we want to ask for a few additional enhancements. I've read the lawful implications of this request and we are willing to register our child with national security and inform you and other researchers in the field about its development. Just give us a chance, that is all I, we, ask for.

(LEON stands up, moves NADIA aside, leaves a stack of bills on the desk. LEON leaves the tattoo shop. She remains still for a moment and after what seems to be the end her train of thoughts or washed up guilt, she walks to the door to greet another male figure. CONRAD is an older-looking, dark-skinned man. He picks her up and carries her into the room).

CHUOL What additional enhancements are you seeking? First, let me tell you what the customary enhancements I have implemented. For the past four designer babies, I implemented anti-radiation endurance, enhanced lungs with the ability to develop gills with an added cosmetic procedure if there would be a need, the ability to withstand higher temperatures, and an added gene that would protect against telomere withering. That is the protecting ends of chromosomes would not wear off fast. These changes however were only implemented in the child. I do not agree to do germline editing. No one in the field has received approval nor is seeking it due to the dangers of such generational modification.

(WASIL, OLEXANDRA & CHUOL tableau)

(On DSR, CONRAD carries NADIA inside the room. He sits her down on the table and proceeds to search her drawers, as he does that, they talk).

NADIA I haven't seen you for a minute.

CONRAD I was thinking about you every night in El Salvador.

NADIA When did you come back?

CONRAD Last week.

NADIA Did they cut off much of the forest?

CONRAD It looks vastly different but let's not talk about it. We have better things to do.

NADIA Tell me how you want it.

(He takes out a syringe, and a small pack of crack from his pocket, he tosses a white coat at her).

CONRAD Change into that.

NADIA I don't do drugs.

CONRAD You will start tonight.

NADIA I *don't* do drugs.

CONRAD I wouldn't hurt you. You know that.

NADIA I don't want to die, Crad.

CONRAD You have me.
I am paying with Bitcoin.

NADIA How much?

CONRAD A quarter.

NADIA A half.

CONRAD You are out of your mind.

NADIA 4/10 of a coin.

CONRAD 0.35.

NADIA 0.4 and I will snort. I am not injecting, and you go first.

(He takes out a spoon and a lighter from his pocket and heats up the belly of the spoon. NADIA watches him do that).

NADIA Pay right now before you inject.

CONRAD You are so impatient, babygirl. Have faith in me. I will pay you after you snort. *(He injects and she sniffs the line)*

NADIA I need to use the restroom, lay down.

(CONRAD lowers himself to the floor leaning against the wall as she walks away, his head is buzzing. NADIA comes back, sees him lose consciousness, and looks through her drawers).

NADIA *(screams)* You fucking idiot! Wake up!

(She searches through his checkbook and writes herself out a few checks, goes through his wallet frantically, removes cash and a small piece of paper hidden there. She finds Narcon and administers it to his thigh. She dials 911 and talks to them on the phone, what she says is inaudible, blue and red lights flashing as CHUOL, OLEXANDRA and WASIL begin to speak).

WASIL I see. I hope that will change in the next 20 years or so. What we wanted to ask for is enhanced intelligence, ideally replicating some genes from Neil DeGrasse Tyson.

CHUOL Are you aware that DeGrasse Tyson probably wouldn't have been able to obtain a license until he was recognized as a scientist, making his chances of even passing on his genes sin gene engineering difficult. His daughter probably wouldn't be able to obtain a license because of pre-marital teenage mistakes. You need to seek a genome template from someone who represents your kin. You need to gain their approval.

OLEXANDRA But if you asked, DeGrasse Tyson would give you his approval.

CHUOL I won't ask. This conversation has no point. What is your rationale to proceed with this demand?

OLEXANDRA Dr. Chuol. Consider this an investment in humankind.

CHUOL At this moment, I must refuse.

WASIL We will pay in shares and cryptocurrency, making sure that your research is well-funded and you never face a single financial difficulty in your life.

CHUOL As I said, I must refuse. If I happen to change my mind, you will be informed. Please leave my office.

WASIL Dr. Chuol –

CHUOL Please (*points to the door, they leave*).

(*NADIA hugs her needs, observing the space where CONRAD was*)

(*Strange Fruit by Billie Holiday plays in the background [or Strange World, Dziwny Jest ten Świat by Czesław Niemen]*)

(*Blackout*)

SCENE 3

(*The scene opens with a projection of water and a bridge. Under it, there is a tent set up. A younger woman, SIOBHAN, maybe 25, sits outside the tent on a blanket and spreads food around. She assembles something like a charcuterie board but with leaves and rocks, sand and water from the river in a glass vase. Inside the tent, there is a child and two small pairs of shoes arranged outside the tent. The child, a 5-ish-year-old boy in neat clothes, REMULUS. He has a toy car in his hand, there is also a doll on the floor, though without a head.*)

(*CHUOL, holding a big tote bag, comes on stage from the audience. She walks around looking for someone, without much fuss, discretely. She then sees the tent and picks up her pace. She walks toward it.*)

(*CHUOL, in front of the tent, facing SIOBHAN*)

SIOBHAN Oh Yezzus, I didn't sea ya cwomin'. **Hw**ere deed ya cwom from?

CHUOL Worry not. Where did your children go?

SIOBHAN Mai chillun? Here they are, all in the tent.

(*The tent opening is now closed. There is a small break through which light comes in. The tent lit up, casting a silhouette of one child, REMULUS, playing with his toys.*)

Dey arr gud chillun, well **bihaved**.

CHUOL In good health?

SIOBHAN De bruzzes wend oway. Remulus cat hiss hand yesturdai. Remulus! Come out and sea de docta!

(*The child, slowly crawls out of the tent. He makes sure to close the opening behind him.*)

REMULUS This is for me? (*points at the bag*)

SIOBHAN Chil', be patie-ent. If she wanet to geeve yt to you, she wuld.

CHUOL Show me your hand.

(He hesitates, stands as far as he had at first but at last, he extends his arm, only so far that CHUOL can see but not touch him).

We need to clean it.

REMULUS How do you want to clean it?

CHUOL It might hurt a tad but you are the bravest little man I know. Can you handle it? *(dramatically)* If you can't, who can?

SIOBHAN Lisun to de docta.

CHUOL Yea?

REMULUS I can handle it.

CHUOL You are so, indeed, brave. Tell me about your favorite things to do.

(He doesn't answer. She takes a bandage and antiseptic out the pocket of her trench coat and starts fixing the wound with the antiseptic. REMULUS hisses at her).

SIOBHAN Behaiv! Ansa de docta!

REMULUS I like to read. *(he looks to the sky)* And play with cars.

CHUOL It is done. That's it. The end of it. *(smiles)* No more infections, right? No more.

(Beat) (He scurries back to the tent)

SIOBHAN Say tenk you!

REMULUS Thank you, doctor.

SIOBHAN Gud.

CHUOL And you? How are you? Are you still urinating blood?

SIOBHAN No. Am gud too.

CHUOL What did you last dream about?

SIOBHAN Abut militiants taakin' oway my babies.

CHUOL Did you see them do that?

SIOBHAN Verry cleerly.

CHUOL Did they hit you?

SIOBHAN It didn't hoort.

(CHUOL takes out the things from her bag. She hands them to SIOBHAN one by one, first the book).

CHUOL How many kids do you have?

SIOBHAN Five. Five helty chillun'. Playin' ol day lon'.

CHUOL All live in the tent?

SIOBHAN Hwere else?

(Beat)

(The silhouette still reveals only one child. Playing with the toy car making noises).

SIOBHAN Remulus, I haf sumtink fo' you!

(a pair of hands extends from the opening in the tent and grabs the book)

CHUOL There is more. This is for the older one *(passes a thicker book)*

SIOBHAN Remus!

(The same pair of hands extend from the tent, just at a different height. The silhouette reveals REMULUS arranging the objects in the circle as he receives them).

CHUOL This is for the girl, you said you have a girl?

SIOBHAN *(passes a doll from CHUOL to REMULUS)* Nunny! Yes-sa, shess ten. Smart gurl. My gurl.

CHUOL And the other 2 children?

SIOBHAN Et schull. Dey arr eleven end tuelf.

CHUOL Boys?

SIOBHAN Francesca, eleven. Roger, tuelf. Francesca wantss to do actink. She stoodies a lot.

CHUOL There are some notebooks at the bottom, and here, *(points at groceries)* you might need some.

(SIOBHAN looks through the groceries, arranges a charcuterie board from real food, replaces rocks, pours out the water, etc.).

SIOBHAN Docta, don't tell dem abut my chillun'. Dey wud tak dem oway. I saw dat in my dreams. Don't let dem.

CHUOL Worry not. But if you are going to move again, let me know.

SIOBHAN I will lef a rock under yerr door. I'll let yerr nou.

(As she speaks, FRANCESCA comes on stage from DSR).

FRANCESCA Doctor *(nods)*.

CHUOL Good day.

FRANCESCA If my mother was speaking non-sense just know that she can never wash her hands clean. There is a method to her madness. She keeps seeing flying daggers, forests moving, people attacking us but she is no fool.

CHUOL How is your health, mind?

FRANCESCA Well. I am well. We need to move soon. Where one door closes, the other opens.

CHUOL Where to?

FRANCESCA Willow Lake. There is a boat there. Remulus, Remus, we will live on a boat!

(She runs into the tent, now the silhouette reveals two children, FRANCESCA and REMULUS).

CHUOL She is indeed a bright girl. Keep me posted about their health and don't let her near the Upper East Side, this is where you'd get caught.

SIOBHAN Neva. Dose arr my chillun.

CHUOL Take care, Siobhan.

SIOBHAN Tenk you docta.

SCENE 4

(The scene opens with NADIA on the floor. There is blood, a few cloths stained with blood used to wipe it off, and a pair of silver scissors with elaborate patterns on them. It is the only object in the scene that looks expensive. NADIA is holding a child in her hands, covered in blood, with a long umbilical cord. She is crying, wailing, screaming, the child doesn't breathe. It is exceptionally small).

NADIA *(brings a small basin with water and slowly cleanses the blood of the child's body. She sings to it as she does it, from time to time interrupting it with cries)*

The world is covered by our trace
Scars we cover up with paint
Watch them preaching sour lies
I would rather see this world through the eyes of a child
Through the eyes of a child

(NADIA then puts oils on the child's body, rubs it gently, and dressed the child in tiny clothes, visibly too big on its body. The child is very pale. She lays it down on the mattress on the floor and goes to UR to search for clothes).

Through the eyes of the child by Aurora

Darker times will come and go
Times you need to see her smile
And mothers' hands are warm and mild
I would rather feel this world through the skin of a child
Through the skin of a child

(She comes back with a polka dot dress with a low neck and puts it on. Prior to that, she walks on stage wearing a gray oversized T-shirt with a logo of Amazon on it, but modernized. She hastily smears the blood on her legs in an unsuccessful attempt to clean her body. The dress is worn over her uncleansed body).

(Approaches the child)

NADIA Shh. don't cry. I am here.
When a human strokes your skin
That is when you let them in

Let them in before they go
I would rather feel alive with a childlike soul
With a childlike soul

(She combs her hair, finds a needle on the floor, and pierces her finger. She smears the blood on her lips and cheeks).

(she sings)

Please don't leave me here
Please don't leave me here

(NADIA, sets up a camera on a tripod. Takes out the battery and blows at it to check if it's working, puts it back in, and starts the recording. She gently picks up the child and resumes singing. She is singing, cooing the child, talking to it, and from time to time posing with it like for a photo).

Claude's Girl by Marika Hackman

Turn off my mind, I beg you
It's buzzing like the Devil's bow
Pulling a soft virgin string
A terrible shriek from below
The flies on my walls, they're silent
But the swarm in my head is a hell
So I'll try to play you correctly
For a toll of your deep slumber bell
My fingers are wretched and calloused
Soon daybreak will creep up my stair
Now I've not got long to summon the song
Of the girl with the flaxen hair

(NADIA falls silent. She poses with the child close to her face, smiling through the tears. She puts the child down, removes the dress once more revealing her bloodied body, and wraps the child in it, covering its head. She puts that tiny cocoon on the mattress. She sits next to the child facing the camera. She doesn't move).

NADIA Fallen angel will herald of the end of me.

(Blackout)

SCENE 5

(NADIA goes to see a doctor, she looks very tired and lifeless. She arrives to see CHUOL in the office, sitting behind the desk, scribbling in her notepad).

NADIA Good morning. I think- I think I am in the wrong office. *(she leaves)*

(Beat)

(comes back)

NADIA Chuol? Your name is Chuol? I did your tattoo. You are a doctor?

CHUOL Nadia Skowronski? Sit down. You are in a right place.

NADIA Just like that, you are a doctor? Right! Your degree... I didn't know it meant a medical degree. How are your sisters?

CHUOL There was a raid.

NADIA Were they harmed?

CHUOL They didn't-

(Beat)

NADIA I am so sorry.

(Beat)

CHUOL How can I help you?

NADIA I need some anti-depressants. Look, I know I need them. Don't give me that look. I am going mad-

CHUOL What happened?

NADIA Chuol- Doctor. I don't want to talk about it.

CHUOL I need to know what your symptoms are.

NADIA I lost another child, those are my symptoms. Do you need anything more? Oh, I do. You have connections and all that, could you get me a tin of Vantablack?

(CHUOL is laughing, NADIA is crying)

CHUOL You are not being serious.

NADIA I don't know how much more serious I can get. I need it. Doctor, I need it. Look at your wrist. Community. Be in the community with me and help me. I beg you.

CHUOL I can prescribe you pills but I don't think I can get you Vantablack. What do you need it for? *(Silence)*

CHUOL I will see what I can do. I know someone who can help.

NADIA Call them.

(Beat)

NADIA Call them! Don't you see I am for real? I have nothing to lose. You are speaking to a madwoman.

(Beat)

NADIA For Lord's mercy. Be a human!

CHUOL Step outside and I will call him.

(NADIA steps outside. Stands outside the door, listening in).

(CHUOL calls EZRA. Her phone projects his image from a flat surface into a 3-D plane. It looks like a small hologram but the conversation is carried out in real time).

CHUOL Hi Ezra, give me seven minutes of your time. I won't need much more than that.

EZRA Go on.

CHUOL I need a tin of Vantablack, what would you need in return for that?

EZRA Why do you need it?

CHUOL Don't worry about it. We can discuss that later.

EZRA If it is for an experiment of yours, I demand to be mentioned as a second writer.

CHUOL It is not for an experiment.

EZRA Then?

CHUOL Later. Trust me. What do you need in return?

EZRA I would like you to design a baby from my wife's eggs. I can deliver sperm sometime this week. No big enhancements. I would just like to make sure that my child would not carry cancer cells, and that it is at least as intelligent as my wife was.

CHUOL I do not agree to do germline editing. I can monitor it as it is growing and remove the cells but I won't edit the whole genome. You also need to renew the license to become a legal guardian, and you need a female to carry the child for you. Find her, and I can implant the fertilized egg.

(NADIA comes in, she looks at the hologram and speaks directly to EZRA)

NADIA I can become the surrogate. I can carry your child but I need Vantablack this week.

EZRA Who is she?

NADIA Chuol's patient.

EZRA What do you need Vantablack for?

NADIA To transport a still-born child and give it a proper burial. Vantablack would not be detected under the X-ray at the airport.

EZRA It is your child?

CHUOL You two would need to be married. This is the only way you could keep the child, Ezra.

NADIA Today. I can be at the court at 6 pm.

EZRA I agree. I need a contract to make sure that you will carry to term and not rat out.

NADIA Write it and I'll sign it but I need Vantablack this week.

EZRA Deal.

CHUOL I only agree to edit out the cancerous cells. We will do screenings at eight months and make a plan to proceed.

EZRA Deal.

NADIA Lower East Side court at 6 pm. Be on time.

EZRA I will be there.

(A week later. A flash of light, NADIA going through scanners at the airport, being patted down. Her luggage goes through the scanner. She stares at it. It comes out on the other side, she quickly puts her shoes back on and drags the luggage UR).

(CHUOL's office. EZRA storms in).

EZRA I can't reach her. The fertilized egg was implanted, she has Ventablack.

CHUOL You had a contract, you can cite her on it.

EZRA Ventablack was patented. I will get sued for using it without clearance.

CHUOL It is on you. I can't do anything about it.

EZRA You called me. You started all of this. I lost my wife, you left right before, help me get through this.

CHUOL I will carry your child.

(They look at each other tensely. A knock on the door is heard. SIOBHAN peeks your head in).

SIOBHAN Docta. My chillun has fallin' sick. It's Remus. He's alveys doink sumtink. But can you check dem al. I want dem chillun to be helty.

CHUOL Come in, all of you. *(to EZRA, sullen & calm)* Leave. We should check in a few months. This matter requires time. *(EZRA leaves)*
(to SIOBHAN) Which young gentleman is Remus?

(REMUS step forward)

CHUOL Make yourself comfortable, kids.

(FRANCESCA, REMULUS, NUNNY and ROGER – all sit down on the floor, looking up at CHUOL and REMUS. SIOBHAN sits on the chair. CHUOL examines the 12-year-old child. Tableau).

(The House of Tuning II by Sudan Archives plays)

(Blackout)

The End

Denisa Bláhová

Zahradní

Milý synu! Mám?

Kdy jindy, když né teď. Kdy jindy, když né dnes?

Jak myslíš, drahá má. Když říkáš, že mám, tak to tedy mám! Ještě, že tě, milá má, mám.

Tak už běžte.

Petře, nešel bys na pár minut do sklepa?

Do sklepa? Sejít pět pater kvůli sklepu? Táto...

Ve sklepě máme jistotu.

Bramborovou jistotu možná tak. A ani ta už moc jistá není. Klíčí. Takže jakou jinou jistotu bychom tam tak mohli mít. Zimu? Myši? Meruňkový kompot od tety z Vanůvku?

Rozumíš – ani klekánice nechodí do lesa bez obojku!

Otče, co to meleš? Seš zas tajemnej jak hrad v Karpatech...

Počkej si ještě 21 schodů a dozvíš se.

Dvacet. Devatenáct. Osmnáct. Sedmnáct. Áááá...

Vidíš, už jen deset. Teď jsi jich několik přeletěl naráz.

...

Převeliké odhalení je tu. Tadá.

Zuby? Táhl jsi mě sem kvůli zubům?

To nejsou ledajaké zuby, to jsou zlaté zuby. Zuby ze zlata. Naše zlatá jistota.

Jsem si jistej, že to je nechutný.

Jistota. Koupíš si za ni byt. Co byt. Dům, nebo třeba hrad. Nebo alespoň garáž někde a ne jednu... koupíš si jich tučť.

Jooo, tak dík moc. Ulož tu jistotu zpátky do té myší díry, jo, a já si ji jistě vyzvednu. Jdeme.

Táto, dej mi klíče.

Klíče?

Ehm... No tak si jsem jistej, že jsme se zabouchli.

Ne. To mi neříkej. To je špatná jistota. **Nikdo nepřijde! Nikdo nenapíše! Nikdo nezavolá! Jsme sami! Sami na celém světě!** Sami dva a zuby!

Tak se uklidni. Naší jistotou je přeci byt v paneláku s papírovými stěnami. Halooo!

Kdo tam?

Dvořákovi.

Dvořákovi! No, co vy tady děláte?

Táta mi ukazoval, jak se člověk může zakousnou do jistoty.

Prosím?

Ále, to byste nepochopila, paní Váchová.

Prosím?

Petr chtěl říct, že máte moc hezkou halenku.

Děkuji, tu mám od dcerky, má moc dobrý vkus na módu i na muže.

O vaší dceři nepochybujeme.

Nechtěl by jí jeden z vašich synů věnovat svůj čas?

Hned zítra s ní půjde Hugo na procházku.

Petře, a sám bys jít nechtěl?

Ó, samozřejmě, že chtěl, tatínku. Paní Váchová, je mi to tak moc líto, že nemohu provést vaši dceru, ale mám teď spoustu práce s hledáním opravdových životně důležitých jistot.

...

Odložíte si kravatu a sako?

Proč, nelíbí se vám barva?

Černá v kombinaci s lahově zelenou jsou moc krásné barvy, nicméně musí vám zde býti horko, Hugo.

Jste starostlivá.

Tak co doma?

Jste starostlivá.

Máte tu kávu dosti oslazenou?

Jste starostlivá.

Sedí se vám pohodlně?

Jste starostlivá.

Já mám vady –

To já taky, já mám bederní lordózu.

To já mám plochá chodidla.

A já mám dvě dioptrie na levém a dvě a půl na pravém.

A já mám jednu ruku dlouhou.

A dokonce mám znamínko na levé pěstce.

Na levé pěstce čeho?

No a v práci se mi daří skvěle. Děkuji za optání, jste starostlivá.

No... ano. Za málo. Nebo spíše asi není zač.

Víte, práce mě baví, ale mám tam kolegu, který na mě vždy přes celou chodbu křičí: „**Kolego!**“ a to já teda nemám rád, neboť toho kolegu nemám rád.

A jak si přejete, aby vás oslovoval?

Hugo.

Hugo, tak mu to řekněte.

Víte, když od té doby, co jsem mu to řekl, tak mě takto nevkusně a hlasitě začali oslovovat nashvál i další kolegové.

Proč?

Závidí mi, že беру k výplatě o pět korun více jako prémie vyplácené rentou. Tak tedy nevím, co s kolegy.

A s těmi je nutno radikálně zúčtovat!

Máte pravdu, poradíte mi jak?

Zrovna jsem chtěla převést řeč na umění –

Chápu. Můj nejoblíbenější obraz je poslední polibek od Klimta.

Ten žlutý.

No ano, i tak by se dal popsat.

Já mám ráda žlutou.

Mohu vás políbit?

...

Co myslíš, nebude mi házet klacky pod nohy?

Hugo, je to dcera Váchovky, tak co myslíš...

Pánové, tak jezte, vystydne vám polévka. Upekla jsem bublaninu na zítřka.

Co je dnes nové, bude zítra staré.

Petře, vždyť vždycky jíme bublaninu až druhý den.

Višně oschnou.

Višně oschly už v troubě.

Pánové, tak jezte, polévka vám vystydne.

Kluci, tak jezte, jednak ať vám to nevystydne, jak říká naše milá maminka, a jednak ať se můžeme dát do práce.

Po večeři?

Táto, co chceš ještě dělat takhle večer.

Já jsem si chtěl ještě udělat svačinu.

Na svačinu ti zabalím bublaninu. Ted' jezte, ať máte na tu práci sílu.

Práce nám tudíž půjde od ruky.

S plným břichem. To tak.

Bohudík, že mám takové dva silné pomocníky.

Skutečně řekl bohudík?

Hlavně že nám furt předhazuje, že chtěl dceru.

Tak do práce, kluci. Tyhle bedny přijdou do sklepa.

Do sklepa, zase do sklepa. Sejít pět pater s bednou knih a pak zase vyjít pět pater, abych mohl sejít pět pater s bednou mušlí z Řecká, a pak zase vyjít pět pater, abych mohl sejít pět pater s bednou oblečení po babi Květě. A pak to všechno naskládat mezi brambory a kompoty.

No bóže, to je toho!

Táto...

Neodmlouváme, chlapci, bez práce není bublanina.

Bude šest. Slyšíš?

Si myslíš, že jsem hluchej?! Každý soused ví, že ten randál dělaj naše kukačky.

Tak knihy přijdou do druhé police a šaty na roh vedle kompotů.

Rozsviť, ne! Jinak sejmu ty kompoty a teta z Vanůvku bude muset zavařovat.

Praskla nám žárovka –

Ty vole...

No ty vole...

Táto.

No tak se uklidníme, chlapci. V komodě máme asi náhradní. Hugo, skoč tam.

Nejsem klokan.

Petře!

Táto, já nepůjdu pět pater nahoru, abych mohl zase jít pět pater s žárovkou dolů.

Kolik že bylo hodin?

Šest, ty jsi to neslyšel?

Slyšel! Bylo šest. Já musím letět.

Nejsi klokan, tak jsi orel?

Jsi velmi vtipný, bratře.

Počkat. Šest. Táto, já musím letět.

Ty ale nejsi orel jako já, bratře. Ty jsi vrabec.

Lepší vrabec v hrsti než orel u Váchovky.

Tak tedy děkuji za pomoc, pánové. **No nic – a teď se tak nějak bez zbytečných diskuzí rozejděte!**

Kristýna Blahynka

Asi mi hrabe

1. Venčila jsem psa úplně nahá a jediné, co jsem u sebe měla, byl mobil na šňůrce okolo krku a modrý sáček na psí hovna.
2. Chtěla jsem létat, a tak mi sousedka poradila, že k tomu stačí si dát dřevěnou tyč mezi nohy, zaklonit se a odrazit se nohama, jako když Harry Potter vzlítá na koštěti. Jediné, co jsem doma našla, byla vařečka, ale i s ní se mi to nakonec podařilo.
3. Potřebuju zrychlit, ale moje kroky jsou těžký a ve slowmotionu a strašně mě to sere.
4. Začínám rodit i přes to, že nic dosud nenasvědčovalo tomu, že jsem těhotná. Všichni mi říkají, ať tlačím a prodechávám, ale já mám strašnou chuť na BigMac a velký hranolky.
5. Padám ze střechy, mám strašně lehký nohy a nepříjemný tlak v žaludku. Mám pocit, že nikdy nedopadnu.
6. Vydrolily se mi dva zuby. Zbytky z nich mi zůstávají v puse a chutnají jako štěrk se sádrou.
7. Potkala jsem se s dědou a zašli jsme spolu na víno do prvorepublikové kavárny, která byla na Cejlu. Pořád se mě ptal, jak se má babička a jestli Klaus pořád hraje tenis.
8. Stojím u tabule a matikářka z gymplu po mě chce, abych vypočítala dvojný integrál a vysvětlila jí, proč už není Pluto součástí Sluneční soustavy.
9. Jedu po dálnici v autě, které má jen páčku, se kterou se dá otočit doprava a doleva, a dva pedály – brzdu a plyn. Spojka chybí.
10. Stojím na jevišti v Divadle Bolka Polívky a dělám rozhovor se Zdeňkem Svěrákem. Oba jsme nazí a nikomu z diváků to nepřipadá divný.
11. Mám sex se svým manželem ve výtahu, do kterého neustále přistupují další lidi.
12. Po bytě se prochází obří šedý prase, který mluví hlasem Andreje Babiše. Táta ho chce zabít, ale prase nás prosí, ať počkáme se zabijačkou až po volbách.
13. Dneska nic, i když jsem měla snář hned vedle postele.

Natálie Bočková

Kreatury

Jak začít...

Jak začít...

Jak začít...

Možná bychom ani neměli začínat.

Možná bychom měli skončit dřív, než začneme.

Nebo začít dřív, než skončíme.

Nebo začít a nikdy neskončit.

Jet a nezastavit, nikdy nezastavit, zbořit sebe, tebe, svět.

Jsme umělci.

Jsme umělci?

Ano, občas, občas jsme umělci. A občas jsme jen lidé, co dělají umění.

A občas jsme lidé, co se pokouší dělat umění.

A občas jsme ne-umělci. Občas ne-umíme a všechno se nám sype pod rukama a nic nejde, nikdo nejde, my nejdeme, stojíme a topíme se ve vlastním hnusu a neschopnosti.

A občas jsme umělci. Občas jsme šikovní a někdo nás pochválí, pohladí nás po hlavince, doporučí, ať pokračujeme dál, že tohle je něco neotřelého, něco, co má smysl.

Něco neotřelého, něco super, něco, co má nápad!

Nápad, ten plamínek, co mizí a pak se zase objevuje a pálí a pálí a pálí a nikdy nezahřeje.

Já jsem umělec. Tvořím. Tvořím a tvořím a tvořím a tvořím, i když netvořím, a utvářím, stále utvářím a přetvářím a znetvářím a tvářím vdechuju život, zatímco ten můj ze mě stoupá jako pára zpod upocených pokličky.

Tvořím, utvářím, přetvářím, znetvářím a tvářím беру život, zatímco ze mě má vlastní identita vylétá jako vlaštovička, co je jí už dlouho zima.

Takže to je jako něco... alternativního.

Hele, asi ani ne. Jako ta forma bude poměrně... normální. Jenom to nebude jakože klasicky na sále, ale chtěli bysme to hrát na té střeše.

A ti diváci jako umí létat nebo...?

Tak ta střecha není moc vysoko. Tam dohlídnou. Budou stát před divadlem.

A kam jim dáte židle?

Však to není asi úplně potřeba, nemyslíš? Jakože... Půl hodiny postojí.

Jo. Oukej. No, a za to si jako teda mají zaplatit, aby to viděli?

No. Je to prostě divadlo. Za kino si taky zaplatíš.

Vidíš, to mě nikdy nenapadlo ta spojitost. Ale to byste mohli začít tam prodávat popcorn a různé nachos a dobrůtky. Třeba by to pak bylo jako takový... Stravitelnější. Celý.

Jsem takový speciální. Většinou. Občas jsem dokonce hodně speciální. Spousta mých kamarádů nechte, ani neposlouchá kvalitní hudbu, ani nechodí do divadla nebo třeba do kina na nějaké zajímavé kousky. Ale já jsem speciální, já ano, já chodím, já chodím kamkoli, kde větřím inspiraci, kde větřím kreativitu a sbírám si zkušenosti jako trofeje. Sbíráám obrazy, lidi, konverzace, situace, atmosféru a tvořím svět ze světa, dělám z našeho moje a pak vám to ukazuju, dělám z vašeho moje a pak vám to ukazuju.

Dělám divadlo, říkám, že ho mám rád, a když do něj jednou konečně jdu, dělám to, abych kradl. Sbíráám cizí nápady, schovávám si je do šuplíčku a čekám na moment, kdy je budu moct použít a vydávat za moje.

Takže se ti to nelíbilo?

To neříkám... Jen to úplně nebyl můj šálek čaje.

Ze školy, do školy, ze školy, do školy a vlastně kamkoli. Jedu městskou hromadnou dopravou, koukám se z okna, sleduju život a dochází mi, jak nesmyslné jsou všechny ty pokusy o jeho zachycení.

Tvořím lidi, lidi z lidí, aby se na ně mohli koukat lidi, lidi na lidi, co neexistují, ale třeba by existovat mohli, kdybych to domyslela, kdybych to dotáhla do konce, kdybych měla šťastnou ruku.

Jedu městskou hromadnou dopravou, koukám se z okna a dochází mi, že to nikdy nezachytím, že to nikdy nebude život, že to nikdy nebude TO.

Jedu městskou hromadnou dopravou a přemýšlím, kolik je v mém autobusu lidí a kolik je v Brně autobusu a kolik je měst, ve kterých jsou autobusy, a kolik je lidí. A kolik je lidí, jako jsem já, lidí, co občas zapomenou, že jsou vlastně smítko.

A pak jedu městskou hromadnou dopravou, koukám se z okna a mám pocit, že mě život rozežírá, kousek po kousku ze mě ukusuje, až už to jednou ani nebudu já.

Takže se ti to nelíbilo?

Hele, naprosto upřímně mi to přišlo celý takový nějaký vykuchaný. Já chápu, že to možná byl nějaký tvůj dramaturgický záměr, ale takovýhle věci mě neberou. Příště zkus trávit větší čas přípravou, bych asi doporučila.

Obyčejný, normální, fádní, nudný – já z těch slov bliju, chce se mi z nich blít, chci je ze sebe vyblít a už je nikdy nepotkat, chci je ztratit a roztrhat na cucky a nejvíc ze všeho jimi chci nebýt.

Obyčejný, normální, fádní, nudný – proto přece neexistuju, proto jsem se nenarodila. Já potřebuju ohromit, otevřít oči, udeřit, trefit to, dokázat, že moje existence za něco stojí a že tu jsem správně.

Takže se ti to nelíbilo?

Ale jó, tak bylo to hezký. Takový milý.

Tvořím proto, že to jinak neumím.

Co jsi říkala?

Tvořím proto, že to jinak neumím.

Neslyšel jsem to už někde?

Tvořím proto, že to jinak neumím.

Tvoříš, tvořím, tvoříme a jinak to neumíme.

Tvoříš, tvořím, tvoříme a my to vlastně celkově tak nějak neumíme.

Klouže nám to pod rukama, roztéká se to a ztrácí to obrysy a cíl a smysl a my sbíráme drobky našich vizí, našich nápadů, našich snů a skládáme něco, co je občas krásné a občas to bolí a občas je nám z toho na blití a nejraději bychom utekli a nechali vše, všechny, vše i všechny za sebou.

Občas si představuju, že prostě uteču někam strašlivě daleko. Na nějaký ostrov, jehož jméno teď možná ani neznám, a budu žít pohodovej život bez snů a bez ambicí, prostě jen budu.

Takže se ti to nelíbilo?

Co?

No, co si o tom myslíš, jsi mi ani neřekl.

Ted' úplně nevím, na co se ptáš...?

Občas mě tam něco vrátí. Něco malého, zlomek nějaké věci. Když slyším krásnou hudbu, vidím něco krásného nebo slyším o něčem, co se mě dotkne. Občas cítím, jak se mi tady na hrudníku něco mělní, jak se mi rozněžňuje tělo, jako by se mi otevíraly dveře do docela jiného spektra bytí, jiného spektra citění. A uvědomím si, že jsem doted' nic necítil. Že jsem byl jako zchumlaný pod peřinou, špatně se mi dýchalo a všechno jsem vnímal jen přes tu peřinu.

Neustále sbírám materiál, vše je materiál. Vidím něco krásného, něco působivého, něco úderného a říkám si: „To použiju.“ Vidím něco krásného, něco působivého, něco úderného a vypařuju se. Mizím po kapkách potu, po mrknutí, po každé zbytečné snaze, po každé zbytečné větě, po každém zbytečném slově, po každém zbytečném pohledu, po každém zbytečném nádechu a výdechu a nádechu a výdechu a nádechu a výdechu

A nikdy, nikdy, nikdy to nezachytím, nikdy to nebude život, nikdy to nebude TO

A moje identita ze mne vylétá jako vlaštovička, co je jí už dlouho zima

A já z těch slov bliju, chce se mi z nich blít, proto přece neexistuju, proto jsem se nenarodila

A pak jedu městskou hromadnou dopravou, koukám se z okna a mám pocit, že mě život rozežírá, kousek po kousku ze mě ukusuje, až už to jednou ani nebudu já.

A pak jedu městskou hromadnou dopravou, koukám se z okna a mám pocit, že mě život rozežírá, kousek po kousku ze mě ukusuje, až už to jednou ani nebudu já.

Mizím po kapkách potu, po mrknutí, po každé zbytečné snaze, po každé zbytečné větě, po každém zbytečném slově, po každém zbytečném pohledu, po každém zbytečném nádechu a výdechu a nádechu a výdechu a nádechu a výdechu

Jak skončit?

Natálie Bočková

O vedlejších postavách

POSTAVY:

Klára, žena, 30 let

Adam, kluk v pubertě, 16 let

Ošklivý hotelový pokoj. Místnost působí zastarale a neútně. Odemykají se dveře a dovnitř vstupuje KLÁRA. Rozhlédne se po prázdném pokoji: „Haló?“ – nikdo neodpoví. Poté vchází dovnitř, odkládá si věci a chvíli váhá, jestli se posadit. Sedá si, kouká se na čas, čeká, jestli se někdo objeví. Po nějaké době se dveře znovu otevírají a v nich stojí ADAM. Je v rozpacích, hledí na Kláru a mlčí. Klára na něj vyjeveně hledí zpátky.

ADAM. (Odváží se) Klára?

Klára nejistě pokývá hlavou. Adam ještě chvíli stojí ve dveřích a poté vstoupí dovnitř. Je nervózní. Svléká si bundu, odkládá si věci, nic neříká, Klára se na něj ve zmateném zamračení kouká. Když má Adam odloženo, ještě chvíli vyčkává, ale poté k ní přechází a podává jí ruku. Klára jí potřese a potom si svou vlastní ruku utře do kalhot, Adam si toho všimne a omluvně si utře i on své ruce do kalhot.

ADAM. Pardon. Potí se mi. Nejde s tím nic dělat.

KLÁRA. Ty jsi Adam?

Adam pokývá hlavou.

KLÁRA. Kolik ti je?

ADAM. Šestnáct.

Klára na něj v šoku zírá.

ADAM. A vám?

KLÁRA. Nevykej mi.

ADAM. Promiňte. Teda promiň... Sakra.

Ticho.

ADAM. Snad nečekáš dlouho. Bus měl zpoždění. Čekáš dlouho?

Klára mlčí, s vytřeštěnýma očima na něj zírá.

ADAM. No a co tobě?

KLÁRA. Co mně?

ADAM. Kolik ti je.

KLÁRA. *(Chvilí mlčí)* Pane bože. To je neuvěřitelný. *(Vstává, bere si věci)*

ADAM. Co to děláš?

KLÁRA. Jdu pryč.

ADAM. Proč?

Klára se obléká.

ADAM. Nemůžeš mě tady nechat.

KLÁRA. Proč ne?

ADAM. Slíbila jsi, že mi pomůžeš. Že si pomůžeme navzájem.

KLÁRA. Nic takovýho jsem neslíbila.

ADAM. Ale přišla jsi.

Klára se zastaví. Hledí na sebe.

ADAM. Zůstaň ještě chvíli.

KLÁRA. Proč?

ADAM. Venku je zima.

KLÁRA. Mám bundu.

ADAM. Přece bys mě tady nenechala. Je mi přece teprve šestnáct.

KLÁRA. No a?

ADAM. Pokoj je na tvoje jméno. Našli by si tě, kdyby se tady něco stalo. Navíc tě tady viděly kamery. A na recepci.

KLÁRA. Ty bys tady něco provedl?

ADAM. Možná.

Klára chvíli váhá. Poté se posadí zpět.

KLÁRA. Jsi hajzlík.

Adam neodpovídá, sklopí pohled.

KLÁRA. Fakt ti je šestnáct?

ADAM. Jo.

KLÁRA. To je příšerný.

ADAM. Proč?

KLÁRA. Je to strašně smutný.

ADAM. A tobě je teda kolik?

KLÁRA. Třicet.

ADAM. To je taky smutný.

Ticho.

KLÁRA. Jak dlouho mě tu budeš držet?

ADAM. Přišla jsi sama, z vlastní vůle.

KLÁRA. Jo, to jsem ale ještě nevěděla, že jsi dítě.

ADAM. Nejsem dítě.

KLÁRA. Jsi dítě.

ADAM. Jsem dospívající.

Klára se opovržlivě zasměje.

ADAM. Proč ti to tak vadí?

KLÁRA. Protože kurva nebudu dělat něco takovýho s dítětem!

ADAM. V čem je to tak jiný od dospělýho?

Klára mlčí.

KLÁRA. Říká se, že je to horší. Máš celej život před sebou.

ADAM. Nemám před sebou vůbec nic.

KLÁRA. Prosím tě, ty vůbec nic nevíš. Kdybych jen tušila, že jsi tak mladej, nikdy bych nepřišla.

ADAM. Jsi na mě zlá.

KLÁRA. Myslíš? A já bych zrovna řekla, že tohle je jeden z mých lepších skutků.

ADAM. Přišla jsi sem, abys mi pomohla.

KLÁRA. To říkáš ty.

ADAM. Říkáme to oba. Jen jsi na to zapomněla, protože ti vadí, kolik mi je.

Ticho.

ADAM. Hele, pokud fakt tak strašně moc chceš, tak klidně odejdi. Nebudu dělat žádný problémy. Ale myslím, že bys měla zůstat. Možná si myslíš, že je lepší odejít, ale lepší je zůstat a pomoci mi, tak jak jsi slíbila.

KLÁRA. Nic jsem neslíbila.

ADAM. Ale přišla jsi.

KLÁRA. A taky můžu kdykoliv odejít.

ADAM. To můžeš.

Klára si svleče bundu. Usadí se lépe do křesla.

KLÁRA. Nemohl jsi aspoň vybrat nějaký lepší místo?

ADAM. Lepší?

KLÁRA. Hezčí. Kde nemají tak kousavý křesla, třeba.

ADAM. Moc hotelů neznám.

KLÁRA. A tenhle znáš?

ADAM. Jednou jsem tady přespál.

KLÁRA. S rodinou?

ADAM. Sám.

KLÁRA. Ty chodíš v šestnácti letech sám po hotelech?

ADAM. Ne po hotelech. Po hotelu. Jednom jediným.

KLÁRA. Ty nejsi zdejší?

ADAM. Jsem.

KLÁRA. Tak proč jsi spal sám v hotelu?

ADAM. Kvůli takové blbosti... Pohádal jsem se s rodičema.

KLÁRA. Jasný. Něco takového mě mohlo napadnout.

ADAM. Však jsi mohla sama vybrat lepší místo. Nemusela jsi na to hned kývnout.

KLÁRA. Taky neznám moc hotelů.

ADAM. Vidíš.

Odminka.

KLÁRA. Takže ty máš špatný vztahy s rodičema?

ADAM. Ani ne.

KLÁRA. Tak proč jste se hádali?

ADAM. Kvůli škole. Už si to ani pořádně nepamatuju. Nebylo to ani nějak extrémně vyhrco-
ný, prostě jsem se jen najednou sbalil a šel jsem pryč. A pak mi byla zima a já jsem byl
unavenej, a tak mě napadlo, že bych mohl jít do nějakýho levnýho hotelu.

KLÁRA. Kolik to tady vlastně stojí?

ADAM. 950 za noc.

KLÁRA. To teda není levný.

ADAM. Moc levnějších není.

KLÁRA. Třeba jenom špatně hledáš.

ADAM. To ne. Dal jsem si na tom fakt záležet.

KLÁRA. Budeš za to něco chtít?

ADAM. Doufám, že nebudeme muset platit.

Klára po něm nejistě pokoukne. Ticho.

KLÁRA. Pořád přemýšlím, jak ti to rozmluvit. Ale asi na to nemám sílu.

ADAM. Jsi unavená?

KLÁRA. Má smysl tě přemlouvat?

ADAM. Nemá.

Klára si oddechne.

ADAM. Odkud jsi vůbec přišla?

KLÁRA. Takže co? Ty si teď chceš povídat? Chceš si udělat novou kamarádku nebo o co ti jde?

ADAM. O nic mi nejde. Jen se ptám.

KLÁRA. Proč se ptáš?

ADAM. Chtěl bych tě poznat.

KLÁRA. Proč?

ADAM. Možná jsi poslední člověk, se kterým kdy budu mluvit.

KLÁRA. Ty jsi fakt strašně morbidní, víš to? Není náhodou emo, nebo co to bylo, už dávno z módy?

ADAM. Já se neřídím módou.

KLÁRA. Každý se řídí módou.

ADAM. Ale já ne. Já módu nesnáším. Hnusí se mi.

KLÁRA. Jsi divnej kluk. A hloupej.

ADAM. Donesl jsem ti dárek.

Klára jen vykulí oči, Adam sahá do batohu a vytahuje z něj zmačkanou dárkovou tašku, předává ji Kláře.

KLÁRA. Čím jsem si to zasloužila?

ADAM. Přišla jsi.

Klára si nejistě převezme dárkovou tašku a nakoukne do ní. Vytáhne lahev levné vodky, pobaveně si ji prohlédne.

ADAM. Vybral jsem špatně?

KLÁRA. Ne, to ne, jenom... Většinou se dává třeba víno. Nebo nějaké... kvalitnější alkohol.

ADAM. Nemám moc peněz.

KLÁRA. A kdes to vůbec vzal? Jak to, že ti to prodali?

ADAM. Trafikářky se většinou neptají.

KLÁRA. Aha? No, tak díky za tip. Už vím, od koho držet děti dál.

ADAM. Ty máš děti?

KLÁRA. Zatím jen jedno. Ale s manželem jsme se kdysi dávno domluvili na dvou, takže to asi co nevidět přijde.

ADAM. Chlapeček, nebo holčička?

KLÁRA. Chlapeček. Milan. Je to hrozný jméno, ale Pavel na tom trval. Jmenoval se tak jeho tatínek.

ADAM. Není až tak hrozný.

Odmilka.

KLÁRA. Tak to otevřeme?

ADAM. Klidně. Snad ti bude chutnat.

Klára otvírá vodu, poté vstává a bere ze stolu dvě čisté skleničky, nalévá tam vodu. Podává jednu Adamovi, ale pak se zastaví.

KLÁRA. Už jsi někdy pil?

ADAM. Jasně...

Klára přimhouří oči.

ADAM. Fakt! Jsem zvyklej. O mě se fakt bát nemusíš.

Klára mu předá skleničku, přituknou si a pak to do sebe kopnou. Klára se sklání pro flašku a hned nalévá nové panáky.

KLÁRA. Já normálně nepiju... Aby sis nemyslel.

ADAM. Nic si nemyslím.

Kopnou do sebe panáky, pak se posadí zpátky.

ADAM. Donesla jsi s sebou něco?

KLÁRA. Co myslíš?

ADAM. No, jak jsem ti psal. Že s sebou máš něco donést.

KLÁRA. Aha. Ne, nakonec ne. Pavel byl doma.

ADAM. To nevadí. Já jsem vzal. Můžu ti to ukázat?

Klára chvíli váhá, ale poté pokývá hlavou. Adam vstává, jde si pro batoh a sedá si. Začíná z batohu vytahovat různé předměty: provazy, nože, žiletky, divné lahvičky s něčím, platíčka prášků, igelitové sáčky a podobně. Klára po chvíli bere flašku alkoholu a pořádně se z ní napije.

ADAM. Chutná ti?

Ticho.

ADAM. Chceš, abych ti řekl, co je co?

KLÁRA. Ne, já asi tuším.

ADAM. Proč se tak tváříš?

KLÁRA. Jak se tvářím?

ADAM. Jestli je ti to nepříjemný, tak to zase schovám.

KLÁRA. Co je tohle? *(ukazuje na lahvičky s divnou tekutinou)*

ADAM. To mám od kamaráda. Prý to působí prakticky hned. Jednou si cucneš a do pár sekund je po tobě.

KLÁRA. A kde to vzal?

ADAM. To mi nechtěl říct.

Klára pokývá hlavou, napije se vodky.

ADAM. Preferuješ něco?

KLÁRA. Kde tolik věcí schováváš? To máš nějakou speciální skrýš?

Klára už začíná být opilá, od této chvíle bude čím dál opilejší.

ADAM. Doma.

KLÁRA. Copak ti rodiče nekontrolují pokoj?

Adam zakroutí hlavou.

KLÁRA. Jak je to možný? Kde to schováváš?

ADAM. No, ve skříni. Něco pod slipama, něco mezi ponožkami, něco za oblečením a pak pár věcí v peřině.

KLÁRA. Copak se ti máma nedívá do oblečení?

ADAM. Ne.

KLÁRA. Jak je to možný?

ADAM. Nevím.

KLÁRA. Pokud tohle přežiju, tak budu moje dítě kontrolovat neustále. Všechno mu budu kontrolovat, aby ho nikdy nenapadly takovýhle debilní nápady.

ADAM. Ty pořád děláš, jako bych v tom byl sám. Jako bych tě donutil, abys sem přišla.

Ticho.

KLÁRA. Začínám mít hlad. Nemáš tady něco k jídlu?

ADAM. Zkus se podívat do ledničky.

Klára vstane, zavravorá a zasměje se tomu.

KLÁRA. Jejda, už na mě trochu dolehl ten tvůj dáreček.

Přechází k malé lednici, otevírá ji a vytahuje vše, co v ní najde. Jsou tam nějaké čokoládové tyčinky, limonády, šampus a pivo. Poté ze skříňky vedle vytahuje brambůrky a oříšky. Všechno si donese tam, kde před chvílí seděla, rozvalí se na gauč a otevře brambůrky.

KLÁRA. Dej si cokoliv. Zvu tě.

Adam si vezme limonádu, otevře ji a napije se.

KLÁRA. Ty seš fakt divnej kluk, víš to?

Adam neodpovídá, Klára do sebe láduje brambůrky, občas to zapije pivem.

KLÁRA. Potkala jsem kluky, jako jsi ty. Nikdy jsem se s nima teda nebavila. Ale chodili se mnou do školy. Jeden na základce a jeden na gymplu. Myslím, že v každé třídě je minimálně jeden.

ADAM. Jak to myslíš, kluci, jako jsem já?

KLÁRA. Ale, tak, prostě podobný typy. Všichni vypadáte podobně. Pubertální kluci s pupínkama a mastnýma vlasama, co vždycky chodí v černé. Straníte se holek, nezvládnete udržet delší oční kontakt... A většinou jste docela chytří. Jaký máš známky?

ADAM. Asi už bys neměla pít.

KLÁRA. Je to jenom pivo. *(Odmlka, jí brambůrky, když je dojí, olíže si prsty)* Máš nějakou holku?

Adam zakrouťí hlavou.

KLÁRA. A měl jsi?

ADAM. Měl.

KLÁRA. Opravdovou holku?

ADAM. Jo.

KLÁRA. Nevěřím.

ADAM. Fakt.

KLÁRA. Nevěřím.

ADAM. Proč?

KLÁRA. To by ses na mě jinak tak blbě nekoukal. Tys nikdy neměl opravdovou holku.

Adam vstává.

ADAM. Zajdu si na záchod. *(Odchází)*

Klára chvíli jen tak polehává, poté si klekne na zem a prohlíží si věci, co přinesl Adam. Vezme do ruky lahvičku s podivnou tekutinou a zírá na ni. Pak ji ale odloží a znovu se napije vodky. Za nějakou dobu se vrací Adam, neseďá si, zůstává stát, kouká se na Kláru a mračí se.

KLÁRA. Co se na mě tak koukáš? *(Odmilka)* Haló. Země volá Adama.

ADAM. *(Marná snaha o pevný hlas)* Chtěl bych tě požádat, aby ses ke mně chovala líp.

Klára na něj chvíli kouká, pak vyprskne smíchy.

KLÁRA. To sis připravoval při čůrání?

ADAM. Jestli se mi budeš celou noc jen vysmívat, tak to řekni hned, ať si ušetřím čas. Myslel jsem, že jsi sem přišla, abysme si pomohli.

KLÁRA. Přestaň se vztekat a pojď si zpátky sednout. Už jsi ochutnal tohle? Je to fakt dobrý. *(Zvedne ze země náhodnou čokoládu)* Jestli si pro to hned nepřijdeš a nebudeš zase hodnej, tak to sním sama.

ADAM. Nemluv se mnou jako s dítětem.

KLÁRA. Vždyť jsi dítě!

ADAM. A ty jsi opilá kráva.

Adam i Klára se zarazí. Adam je překvapený, že to z něj vyletělo. Delší chvíle ticha, kdy na sebe mlčky hledí.

KLÁRA. Tak mám tu tyčinku sníst sama?

Adam na ni ještě chvíli hledí. Poté ale povolí a jde se k ní posadit, Klára rozpůlí tyčinku, každý si vezme svou půlku. Chvíli mlčky jedí tyčinku.

ADAM. Nejsi opilá kráva. Nebo... Jsi opilá. Ale nejsi kráva.

KLÁRA. Občas jsem trošku kráva.

ADAM. Trošku.

KLÁRA. Dobrá čokoláda, že?

Adam pokývá hlavou.

ADAM. Jak to, že jsi opilá tak brzo? I holky z prváku vydrží dýl.

KLÁRA. Jsem maminka a oddaná bydlenka. Nemám na pití čas. *(Lokne si vodky, odmilka)* Jak jsi mě vůbec našel? Jak jsi věděl, že budu chtít přijít?

ADAM. Nevěděl. Zkusil jsem to.

KLÁRA. A proč zrovna já? Kde jsi na mě vzal kontakt?

ADAM. To nebylo, že bych psal zrovna tobě. Nevěděl jsem, kdo jsi.

KLÁRA. A kde jsi na mě teda vzal kontakt?

ADAM. Prostě jsem si zadal do vyhledávání na Facebooku město Brno a pak jsem si přepsal nějaký dostupný emailový adresy a napsal jsem na ně. Bylo jich asi padesát.

KLÁRA. Proč jsi mi nenapsal rovnou na Facebook?

ADAM. Aby to bylo anonymnější. I mail jsem si kvůli tomu založil novej.

KLÁRA. Mohl sis založit novej Facebook.

ADAM. Mail je lepší. Obřadnější.

Klára se pobaveně zasměje.

KLÁRA. A odepsal ti ještě někdo?

ADAM. Pár lidí mi odepsalo. Ale tys byla první, kdo svolil.

KLÁRA. A svolil někdo po mně?

ADAM. Jeden člověk.

KLÁRA. Kdo?

ADAM. Nějakej děda z Bystrce.

KLÁRA. A zkusíš to s ním?

ADAM. Doufám, že nebudu muset.

Odmilka.

KLÁRA. A co ti psali ti ostatní lidi?

ADAM. Odepsalo jich jenom pár. Asi sedm. Tři z nich byly úplný blbosti, kde se mě ti lidi snažili povzbuzovat a tak... Psali tam nějaký motivační kraviny, hned jsem to vymazal. Další tři mi odpověděli, ať už jim nikdy nepíšu, a jeden z nich dokonce vyhrožoval, že se s tím obrátí na policii.

KLÁRA. Fakt? A obrátil?

ADAM. Nevím. Ještě mě nezavřeli.

KLÁRA. A to je všechno?

ADAM. Ještě jeden člověk mi odpověděl. Na celej ten můj mail napsal velkým písmem LOL.

KLÁRA. A já jsem přijala. Co je se mnou špatně?

ADAM. To bych taky rád věděl.

Klára sahá po plechovce s pivem, napije se.

ADAM. Nic ve zlým, jenom... By mě to fakt zajímalo. Proč jsi na to kývla. Myslel jsem, že budeš nějaká osamocená nemocná chudinka. Ale ty máš muže. A syna. A jsi... hezká.

Klára se usměje.

KLÁRA. To bych si asi měla trochu zkultivovat facebookovej profil, pokud mě takhle prezentuje.

ADAM. Však tam skoro nic nemáš. Jenom tu jednu fotku s kloboukem a slunečníma brýlema. Z té se nedá nic poznat.

KLÁRA. Tys mi projížděl Facebook?
ADAM. Chtěl jsem vědět, s kým se potkám.
KLÁRA. A myslel sis, že se potkáš s osamocenou nemocnou chudinkou.
ADAM. Nečekal jsem, že by to přijal někdo... normální.
KLÁRA. Tak to asi nejsem normální.
ADAM. Proč jsi teda přijala?
KLÁRA. To musíš pořád do všeho strkat nos?
ADAM. Jo.
KLÁRA. No, tak toho nechej. Nebo se na tebe vyseru a zavolám na recepci, že mi na pokoji pije alkohol nezletilej perverzák.

Klára a Adam chvíli mlčí. Klára pije pivo.

ADAM. Máš nějaký problémy doma?
Ticho.
ADAM. Podvádí tě manžel?
KLÁRA. Cože? Proč by mě měl podvádět?
ADAM. Já nevím. Hádám.
KLÁRA. Hádáš blbě.
ADAM. Máš nemocný dítě?
KLÁRA. Ne a už toho nech.
ADAM. Máš nemocného manžela?
KLÁRA. Přestaň! To nemůže člověk chtít umřít, aniž by se mu děla nějaká katastrofa?
ADAM. Zdravej člověk ne.
KLÁRA. Nic o tom nevíš.

Odmška.

ADAM. Takže chceš umřít.
KLÁRA. Nic takovýho jsem neřekla.
ADAM. Přesně tohle jsi před pár vteřinami řekla. Navíc jsi přišla.

Odmška.

ADAM. Deprese se dají léčit.
KLÁRA. Ticho.
ADAM. Existují prášky. A terapie.
KLÁRA. Ticho!

Klára sahá po flašce vodky. Dlouho pije, vypadá u toho, jako by ji to bolelo, mračí se. Poté flašku nechá klesnout k zemi, zavře oči a zhluboka dýchá. Adam se na ni nějakou dobu jen mlčky kouká. Poté se k ní však nakloní a Kláru, která se zavřenýma očima oddychuje, políbí na rty. Klára vytřeští oči a vyděšeně se odtáhne.

ADAM. Promiň!

KLÁRA. Co to má být?!

ADAM. Promiň! Promiň!

KLÁRA. Proč jsi to udělal?!

ADAM. Promiň! Promiň.

Ticho. Klára se drží za pusu a vyděšeně na něj zírá.

KLÁRA. Proč jsi to udělal?

ADAM. Nevím. Promiň.

KLÁRA. Nevím, jestli jsem ti dala nějaký špatný signály, ale tohle nechci. Tohle fakt nechci.

ADAM. Jo, já vím... Promiň.

Ticho.

KLÁRA. Proč jsi to udělal?

ADAM. Nevím... Myslel jsem...

KLÁRA. Co jsi myslel?

ADAM. Prostě... Že bych měl. Ale spletl jsem se.

KLÁRA. Proč bys měl?

ADAM. Nevím, neřeš to. Promiň.

KLÁRA. Proč bys měl?

ADAM. Zapomeň na to. Dělejme, že se to nestalo. Prosím.

KLÁRA. Odpověz mi, nebo jdu pryč.

Ticho.

KLÁRA. Nedělám si srandu. Dělej.

Ticho. Klára po chvíli vstává.

ADAM. Ne, počkej. Nechod'. Posad' se zpátky. Prosím.

Klára si ho chvíli měří pohledem, ale poté si sedne zpátky.

KLÁRA. No?

ADAM. Prostě... Mi to připadalo vhodný. Nevím proč.

KLÁRA. Tak se zamysli.

ADAM. Nějak jsem cítil, že se něco musí stát.

KLÁRA. Ty sis myslel, že s tebou něco chci mít?

ADAM. Ne, nemyslel. Víím, že se mnou nechceš nic mít. Je to dost očividný.

KLÁRA. Tak proč jsi mě políbil?

Adam přemýšlí, jak se vyjádřit, hledá slova. Opře se hlavou o sedačku za sebou.

ADAM. Prostě... Celej můj život se schyloval k tomuhle. Tak jsem jenom chtěl, aby to bylo... Ale byla to blbost. Vždycky je to blbost.

KLÁRA. Proč by se měl tvůj život schylovat k tomuhle?

ADAM. Protože dnes v noci umřu.

KLÁRA. Nemusíš umřít.

ADAM. Ne, už jsem se rozhodl. Dnes v noci umřu. Ať už s tebou, nebo sám. Dnes v noci umřu.

KLÁRA. Seš si jistej? Nic tě nepřesvědčí?

ADAM. Nic.

Odmlka. Klára mu podá vodku.

KLÁRA. Chceš?

Adam si lokne.

ADAM. Je fakt hnusná, že?

Klára pobaveně pokývá hlavou.

ADAM. *(Povídá pomalu, na rtech se mu u toho vyklube malý úsměv)* Vždycky jsem si připadal, jako nějaký... smítko. Jako to nejniternější, nejzbytečnější smítko. Jako vedlejší postava příběhu, kterej patří ostatním. Ale ode dneška to bude jiný. Až umřu, všichni si to uvědomí.

KLÁRA. Co si všichni uvědomí?

ADAM. Všechno. Mě. Všechno. Až umřu, všichni budou mluvit jenom o mně.

KLÁRA. Nemusíš umřít, aby o tobě všichni mluvili. Můžeš třeba... Vynalézt lék na rakovinu. Nebo spáchat atentát.

ADAM. Udělají mi před školou pomník. Zapálí svíčky a dají tam nějakou fotku, na které mi to vůbec nebude slušet. Všichni se tam na mě budou chodit dívat, budou si na mě vzpomínat a povídat si o mně. Ředitel do rozhlasu vyhlásí minutu ticha, kterou všichni dodrží. Ve všech třídách, v každé místnosti ve škole ticho a bude to moje ticho. A přijde mi spousta lidí na pohřeb, kde o mně někdo bude mít proslov.

KLÁRA. Co bude říkat?

ADAM. Že jsem byl chytrej. A měl jsem dobrý nápady. A další věci, který si ani neuvědomuju. Moje máma bude strašně brečet a táta taky a přijede i babička a děda a všem bude strašně líto, jak předčasně jsem umřel a že mě nikdo z nich nestihl poznat. A až mi pak

budou vyklízet pokoj, najdou tam spoustu mých věcí, co mi patřily, a všechny najednou budou důležité. Máma si bude čichat k mému oblečení a bude jí vonět, protože jí bude připomínat mě.

KLÁRA. A co ještě?

ADAM. Pojmenují po mně učebnu informatiky, tu s nejlepším zařízením a 3D tiskárnou. Nebude se jmenovat INF1, ale A. Valenty.

KLÁRA. Valenta je hezký jméno.

ADAM. Jo. Taky se mi líbí.

KLÁRA. Já jsem Novotná.

ADAM. Originální.

Rozesmějí se. Poté zavládne na chvíli ticho, oba mlčí.

ADAM. Mám to všechno naplánovaný.

KLÁRA. Máš to hezky naplánovaný. Vypadá to, že jsi chytrej kluk. A že máš dobré nápady.

Adam se usměje.

ADAM. Jaký máš plány ty?

Klára na něj hledí a mlčí. Po chvíli jen pokývá rameny.

KLÁRA. Tak se na to ještě napijem?

ADAM. Na co?

KLÁRA. Přece na ty tvoje dobré nápady.

Adam pokývá hlavou a Klára bere lahvičku s tekutinou. Nalije každému panáka do prázdných skleniček od vodky. Jednu si vezme, druhou podá Adamovi. Pohlédnou na sebe a přitůknou si. Tma.

Ondřej Dvořáček

Noční host

(Za okny slyšíme krutou vichřici, snad dokonce vánici. Ozvou se klíče v zámku vstupních dveří. Do bytu vejde muž.)

MANŽEL To je Sibérie! Autobus zpožděnej, autobusák kyselej jak prdel. To je den! Miláčku, jsi doma?

(Nic se neozývá, jen vichřice dál burácí za okny.)

MANŽEL No tak snad nešla v tomhle ven, proboha! To ji snad nenapadlo v tomhle brát auto...
(Manžel odejde do kuchyně. Rozsvítí a postaví na plotnu konvici s vodou.)

MANŽEL To by mě zajímalo, kam mohla jet?
(Ozvou se klíče ve vstupních dveřích a jejich otevírání.)

MANŽEL No! Konečně! Kde jsi byla? A co tě napadá brát auto v takovém marastu ven?

HOST Nelekněte se, prosím.

MANŽEL Co? Kdo jste? Co sakra děláte u mě v bytě? Okamžitě zmizte, nebo zavolám policii!

HOST Velmi se omlouvám, ale ve sklepě jsem udělal, co bylo potřeba, a venku se, jak sám uznáte, dlouho zdržovat nedá...

MANŽEL Co to povídáte! Řekl jsem okamžitě ven! Kdo vůbec jste a jak jste se dostal ke mně do bytu? To je vloupání!

HOST Odemkl jsem si klíčem, takže vaše teorie o vloupání není tak docela správná.

MANŽEL To tak! Ukažte! Ah... To jsou naše klíče! Moment. To jsou Kláříny klíče! Kde jste je vzal?

HOST Uklidněte se... Dala mi je.

MANŽEL Dala vám je?

- HOST** Ano. Odjela a nechala mi klíče. Mám tu na ni počkat. Jela nakoupit ještě před tou vánicí.
- MANŽEL** Co to má... Co jste zač?
- HOST** Přítel vaší ženy, Kláry. Víím, je to trochu rozpačitá situace, ale tím si snad nebudeme kazit večer ani vy, ani já.
- MANŽEL** Co si to dovolujete, vy šmejde?! Vy mě budete tvrdit, že vám tady moje Klára nechala klíče a čekáte tady na ní?
- HOST** Přesně tak.
- MANŽEL** A to vám mám věřit?
- HOST** Nevím, jestli vám zbude něco jiného.
(*Manžel popadne nůž.*)
- MANŽEL** Okamžitě vypadněte z mého bytu! Nebo se budu bránit.
- HOST** Tak dost, pane. Dosud jsem byl k vaší neurvalosti a drzosti shovívavý. Ale už toho začíná být příliš. Tento byt není váš a já mám výslovné povolení od majitelky zde setrvat. Ted' mi, prosím, laskavě uhněte, rád bych si udělal kávu.
- MANŽEL** Tohle je můj byt! Můj domov!
- HOST** Domov snad, byt nikoli. Alespoň z pohledu právního a majetkového nikoli. Majitelkou je vaše žena, pokud se nemýlím. Byt je napsán na ni. Položte ten nůž, nechovejte se jako blázen.
- MANŽEL** Blázen... Proč vám moje Klárka dávala naše klíče?
- HOST** Ale... ta přivlastňovací zájmena! Moje Klárka, naše, moje, náš. Být vámi jsem s nimi opatrnější. Zaprvé svědčí o vaší aroganci a za druhé tuto aroganci notně srážejí a staví vás do ubohého světla.
- MANŽEL** Co tím chcete říct?
- HOST** Že asi budete tak trochu slepý k vlastnímu životu. Vaše žena má dlouhodobý vztah s jiným mužem, a vy i přesto máte potřebu ji majetnický nazývat „moje Klárka“.
- MANŽEL** Vy a ona?
- HOST** Těší mě. Jak říkám, poněkud rozpačitá situace. Ale... neříkejte, že jste nic nevěděl.
- MANŽEL** Něco jsem tušil. Nenapadlo mě ale, že si dovolí tahat vás do mého vlastního domu!
- HOST** Už zase ty majetkové výrazy. A z bytu už je to i váš dům. Není to s vámi asi snadné, to připouštím. Tak už se uklidněte. Dáte si taky kávu?
- MANŽEL** Kávu?! Tak dost! Když jste přišel, mluvil jste něco o sklepe!
- HOST** Ano. Přišel jsem odtamtud. Něco jsem tam opravoval. Klára mě o to poprosila.
- MANŽEL** To není pravda! Proč by vás sem brala, když ví, že přijdu já!

HOST Tak to už by stačilo, pane! Dosud jsem byl opravdu pohostinný a vlídný, ale ztrácím s vámi trpělivost. Vzala mě sem asi proto, protože vás už má dost! Jak si vůbec dovolu-
je člověk jako vy tak panovačně mluvit o Kláře?

MANŽEL To už nesmím ani mluvit o vlastní ženě?

HOST Jen mluvte. Vyprávějte mi o tom, jak jste Kláru ponižoval kdykoli, kdy jste si potřeboval
zchladit žáhu!

MANŽEL Cože?

HOST Jak jste nešetřil hanlivými výrazy a urážel svou ženu klidně i na veřejnosti.

MANŽEL To je...

HOST Jen vyprávějte o tom, jak jste nebyl schopen celý rok našetřit ani to málo, abyste ji vzal
na tu tolikrát slibovanou dovolenou.

MANŽEL Neměli jsme tehdy peníze! Byla...

HOST Byla zlá doba, že? Byla zlá, a to tak zlá, že jste musel její dopady mírnit každý den
v místní putyce, že?

MANŽEL Ale to...

(Každé další obvinění manžela očividně silně zasahuje.)

HOST A povyprávějte mi ještě, prosím vás úpěnlivě, jak jste ji jednou v těch zlých dobách
cestou z toho lokálu zbil jako psa, protože vám něco vytkla.

MANŽEL To není pravda!

HOST To je, jak uznáte, věcí interpretace, ale na všechny moje otázky jste odpověděl. Takže
velmi dobře víte, že já o vás a Kláře vím poměrně dost.

MANŽEL Já... Někdy jsem se choval jako... Ale všechno to rozhodně pravda není! Co vám to
vykládá! To si s ní vyřídím!

HOST Vy už si nic nevyřídíte sám. Nenechám vás s ní ani na chvíli o samotě, jestliže sama
nebude chtít.

MANŽEL Běžte z mého domu. Okamžitě. Ven! Nebo...

(Manžel velmi výrazně napřáhne nůž proti hostovi.)

Mám právo použít ho v sebeobraně!

HOST Já půjdu, to se nebojte. Já ano. Ale v jaké sebeobraně? Nacházíte se v cizím bytě a já
vás nijak neohrožuji.

MANŽEL To je můj byt!

HOST Zavolám Kláře!

*(Manžel popadne mobilní telefon a začne volat. Host však ukáže na stůl, kde leží jiný telefon. Hádka
nabírá na kadenci.)*

MANŽEL Její telefon... Kde je Klára?! Co jsi s ní udělal!

HOST Nic jsem s ní neudělal. Vy jste udělal všechno sám.

MANŽEL Já?

HOST Vaši ženu jste svým chováním obrátil proti sobě. Degradoval jste ji na nicotný přívěšek vašeho přehlíživého bytí! Copak by s člověkem jako vy chtěl někdo vůbec jen pomýšlet na budoucnost?

MANŽEL *(začíná být očividně zmatený a šíleně zdrcený)*
Tak dost! Co seš to za magora!
(Znovu důrazně tasí nůž a muže ohrožuje. Host vypadá stále klidně.)

HOST O co se tu marně snažíte... Závislost na alkoholu, nízké sebevědomí, neurvalost a tu a tam z těchto vašich atributů pramenící domácí násilí fackou a pěstmi... to by vám šlo. Na tohle ale odvahu nemáte.
(Manžel skoro již se slzami v očích planoucích zoufalou šíleností zvířete zahnaného do kouta.)

MANŽEL Okamžitě mlč. Mlč a vypadni! Já... Já.

HOST Akorát se zraníte. Přišel jste o všechno. Nedá se nic dělat. Klára říkála, že se máte do zítřka vystěhovat. Už vás nechce vidět.
(Manžel jakoby úplně nepřítomně upustí nůž. Pomalu odchází ven z bytu do vánice. Mluví velmi tiše, spíše pro sebe.)

MANŽEL Já na Kláru počkám. Já na Kláru počkám venku. Počkám na ni venku...

HOST Venku je zima... Umrznete...
(Manžel jako by neslyšel. V košili odchází ven a slyšíme krutou a mrazivou vánici. Host zůstává v místnosti. Vypadá vzrušeně. Podívá se na nůž na zemi a povzdechne si.)

HOST Musím ještě dokončit ten sklep.

Helena Gricová

Nemáme tanky...

1.

Nacházíme se na hranicích států Metuplebisie a Republiky Pati. Středem scény prochází žlutá čára, která symbolizuje právě hranici Republiky Pati. Na této čáře stojí jedna ze dvou budek pohraničnicků. Patří Alotovi, vojákově z Pati. 24,5 cm od Alotovy budky se nachází budka metuplebisijského pohraničnicka Fery. Ta stojí na zelené čáře – hranici Metuplebisie. Řada zelených čar se pak nachází i po pravé straně Ferovy budky, ačkoliv je na nich vidět, že se je někdo snažil smýt. Nejbližší je od Ferovy budky vzdálena 24,5 cm, další je 49 cm od předcházející čáry, následující je 98 cm daleko od poslední čáry a tak dále...

Dnes je na metuplebisijské straně hranic neobvykle rušno. Zatímco Fera už nějakou dobu pochoduje na své straně, Alota ten shon vylákal z budky až nyní. Evidentně zrovna svačil, v ruce drží zbytek mrkve, který ještě v rychlosti kroupe. Chvilí pozoruje svého kolegu, načež začíná dialog.

ALOT: Jsi dnes nějaký divný.

FERA: Stres v práci.

ALOT: Děláme to samé.

FERA: Každý na jiné straně.

ALOT: *(ukazuje na špatně smazanou řadu hraničních čar na Ferově straně)* Ale jsme si čím dál blíž... Což mi připomíná, kdy se zas posouváte?

FERA: Příští pátek.

ALOT: O kolik?

FERA: 12,25 centimetrů.

ALOT: Současných 24,5 nestačí?

FERA: Rozkaz zněl: „Přibližovat se k hranicím Pati vždy o polovinu aktuální vzdálenosti po dobu pětadvaceti měsíců.“

ALOT: Už se těším, až se za půl roku budete posouvat o milimetry. *(naklání se přes hranici směrem k Ferovi)* Nepřipadá ti to nesmyslné?

FERA: Rozkaz zněl jasně. Tímto způsobem se za 25 měsíců přesuneme přesně na úroveň vašich hranic.

ALOT: Vaše vedení asi v matematice neexceluje, že?

FERA: *(překračuje hranice Metuplebisie i Pati a přichází k Alotově budce, rozhlíží se a poté potichu říká)* Taky se obávám, že to špatně spočítali.

V tu chvíli se na metuplebisijské straně ozývá několik výkřiků a následně zvuk pádu a tříštění. Alot ten mumraj registruje a přechází přes hranice na stranu Metuplebisie, aby se pořádně porozhlédl. Fera ho trochu nervózně následuje.

ALOT: Co se to u vás dneska děje?

FERA: Nic zajímavého.

ALOT: *(ukazuje někam v dál)* A nejede vám tam tank?

FERA: Metuplebisie nemá tanky.

ALOT: I na Facebooku máš profilovku s tankem.

FERA: Ten není metuplebisijský.

ALOT: Je na něm vaše vlajka.

FERA: Není.

ALOT: Je.

FERA: Rozhodně není!

ALOT: Říkal jsi mi, že ses ho učil řídit na vojenské škole.

FERA: To bylo pro případ ohrožení. Kdyby byla válka a já nějaký ukradl.

ALOT: A ten, na kterém jste trénovali, nebyl váš?

FERA: Metuplebisie nemá tanky.

Chvilé ticha, která odhaluje všechny ruchy; šustění keřů, kterými někdo chodí, startování vozidel v dál, šeptání, zkratka značí jakýsi všeobecný shon.

ALOT: Hele, teď vážně, co se to u vás děje?

FERA: Nic, jen vojenské cvičení.

2.

Po několika měsících tamtéž. Ferova budka je nyní od té Alotovy vzdálena o 1,5 cm. Zároveň jsou zřetelné čáry, které napovídají, že předtím byla vzdálena 3 cm, 6,12 cm a 12,25 cm. Alot i Fera stojí před svými budkami.

ALOT: Dneska se mi zdálo, že peču mrkvový dort.

FERA: Já mám mrkev radši naslano.

ALOT: To proto, že jsi ještě neochutnal můj mrkváč.

FERA: Ale jo. Loni jsi ho sem přinesl nejmíň pětkrát, protože se ti přece na zahrádce té mrkve urodilo strašně moc.

ALOT: Už si vzpomínám...

FERA: Letos bys mohl zkusit spíš mrkvové pyrě. A k tomu třeba vepřovou panenku.

ALOT: To asi nevyjde.

FERA: Nemáš rád recepty s masem?

ALOT: Nebudu mít mrkev.

FERA: Přecházíš na rajčata?

ALOT: Ne. Na mojí zahrádce je zaparkovaný tank.

FERA: Proč ho parkuješ zrovna na zahrádce?

ALOT: Není můj. Stojí tam od té doby, co jste nás napadli... *(všímá si Ferova nesouhlasného výrazu, protáhne oči v sloup)*... pardon... od té doby, co jste nám před pár měsíci začali pomáhat se zvládáním našich ekonomických problémů. Vojensky...

FERA: Tím chceš říct, že ti ho tam vaše vláda odstavila v rámci úsporných opatření?

ALOT: Ne. Tím chci říct, že je váš.

FERA: Metuplebisie ale nemá tanky.

ALOT: *(přechází hranici na Ferovu stranu)* Tak proč v něm spí váš voják?

Fera krčí rameny.

ALOT: Hele, nemohl bys s ním promluvit? Jako Metuplebisian s Metuplebisianem? Já už ho několikrát prosil, jestli by neodjel, ale je to, jak mluvit do zdi.

FERA: Já bych doopravdy rád, ale to určitě nebude náš tank.

ALOT: Nemusel by ani jezdit nikam daleko, stačilo by jen popojet o pár metrů, abych měl kde sázet.

FERA: Jak říkám, to nebude náš tank. Nemáme tanky.

ALOT: Je na něm vaše vlajka a spí v něm váš voják.

FERA: Asi si ji tam vyvěsil, aby si připadal jako doma.

ALOT: Proč by bydlel v cizím tanku?

FERA: Možná ho tam ubytovala vaše samospráva.

Alot protáčí oči v sloup a odchází zpět na území Pati. Fera jej následuje a s notnou dávkou zvědavosti v hlase konstatuje.

FERA: V Metuplebisii se říká, že váš venkov je dost zaostalý...

ALOT: My, že jsme zaostalí?

FERA: Prý nemáte ani kadibudky...

ALOT: Jo, tak ty fakt nemáme. Místo nich jsou u nás normální splachovací záchody. *(pauza)* Hele Fero, mně je celkem jedno, co si o nás v Metuplebisii myslíte. Chci vědět, jestli mi nějak pomůžeš s tou mou zahrádkou. Vždyť přece často říkáš, že bratrská pomoc je důležitá.

FERA: Nemůžu přece organizovat přesun vašeho tanku naším vojákem.

ALOT: O žádný přesun by nešlo. Jen poskočení kousek doleva.

FERA: Co když se to donese mým nadřízeným?

ALOT: Tak jim řekneš, že se jednalo o ekonomickou pomoc. A že až bude potřeba, tak pomůžu já vám.

FERA: *(přechází zpět na metuplebisijskou polovinu)* My ničí pomoc nepotřebujeme.

ALOT: Myslel jsem to hypoteticky.

FERA: Žádný Metuplebisian nepotřebuje pomoc od cizince. Ani hypoteticky.

ALOT: Nikdy?

FERA: Vůbec nikdy!

Fera zalézá do své budky.

3.

O dva týdny později. Ferova budka je nyní od té Alotovy vzdálena 7,6 mm. Alot stojí na stráži a chroupe mrkev. Fera se snaží smazat hraniční čáru, která byla aktuální v minulé scéně. Na metuplebijijské straně je mírně rušno.

ALOT: To se nedá jíst.

FERA: Tak to nečti.

ALOT: Ale ne číst. Povídám, že ta mrkev z obchodu se nedá jíst.

FERA: Tak ji nejez.

ALOT: Když já mám mrkev rád.

FERA: Co do toho pleteš krev?

- ALOT:** Neměl bys zajít na ušní?
- FERA:** Pardon. O víkendu jsme měli mimořádný výcvik a mně bouchnul granát přímo u ucha.
- ALOT:** Mimořádný výcvik? Snad nám zas nepřijedete pomáhat?
- FERA:** To bych ti samozřejmě nemohl říct, ani kdybych to věděl. Ale tentokrát jen cvičíme...
(*Fera se rozhlíží, zda není nikdo v okolí. Pak přichází na Alotovu stranu hranic a potichu mu svěřuje.*)... protože vedení podle všeho nemá důvěru v naše schopnosti. Hlavně prý v naši mentální kapacitu. No, chápeš to?
- ALOT:** Ano. Po těch několika měsících, co mi na zahradě bydlí váš tankista, tomu úplně rozumím.
- FERA:** Myslíš, že jsme blbci.
- ALOT:** Ne. Myslím si, že ty blbec nejsi. Ale většina vašich vojáků je nebezpečná jak sobě, tak okolí. Ten tupec z mé zahrady, už se několikrát skoro zabil vlastním tankem.
- FERA:** Ale...

Slyšíme rázné kroky křovím. Fera nadskakuje, rychle se vrací před svou budku a staví se do pozoru. Alot se na něj udiveně dívá a už už otevírá ústa, aby se zeptal, co se to děje, když v tom se z jednoho z keřů vynoří muž v uniformě. V pozadí je zároveň slyšet mumraj hlasů, praskání větví a rachocení kovu, které se přibližuje. Fera salutuje.

- FERA:** Pane generále!
- GENERÁL:** Ticho! Jsem tu na inspekci. V utajení.
- FERA:** (potichu) Jistě, pane. Mohu vám nějak asistovat?
- GENERÁL:** Za chvíli sem přijde skupina několika vojáků s tankem. Tak je hlavně zadržte, aby nešli dál.
- FERA:** Smím vědět, pane, k čemu nám bude tank na hranicích?
- GENERÁL:** K ničemu. Chtěl jsem jen otestovat, zda se zvládnou dostat až sem, aniž by si ublížili.
- FERA:** Chcete se ukrýt v mé budce?
- GENERÁL:** Ne, vlezu si sem, do keře. Chci mít co nejlepší výhled.

Generál rychle odchází a schovává se do keře, který stojí přesně na hranici mezi oběma zeměmi. Alot se na vše udiveně kouká. Nadechuje se, aby se Fery zeptal, ale dochází mu slova.

Blížící se hlasy, které byly doposud slyšet, najednou umlknou. Asi minutu je ticho, načež se ozývá hromada nadávek. Jeden z hlasů vystupuje nad ostatní a zní, jako by udílel pokyny. Ozývá se kakofonie náhodných úderů a skřípání značící práci. Po nějaké době se ozve nespokojené mumlání a stejný vůdčí hlas znovu udílí pokyny. Opět zní změt' zvuků. Po chvíli však hlasy zcela najednou mění dikci, která ukazuje, že zavládla panika. Vůdčí osoba něco nesrozumitelně a naléhavě křičí, ale podle nezřetelných výkřiků ostatních se zdá, že zcela marně. Nakonec někdo vykřikne tak zoufale a hlasitě, že tomu rozumí i Alot s Ferou.

- HLAS:** Pryč!

Asi dvě vteřiny na to se ozve ohlušující rána. Fera s Alotem automaticky padnou na zem. Něco velkou rychlostí narazí do keře, kam se před chvílí skryl generál. Keř vybuchuje. Ostatky generála vylétají do vzduchu a v několika kusech dopadají zpět k zemi. Tlaková vlna poškodí obě budky. Přibíhají dva vojáci.

VOJÁK: (druhému vojákovi ještě při běhu) Jestli jsme odstřelili někoho z vlastních řad, tak zas budem za jelita.

Alot se zvedá ze země a podává ruku Ferovi.

FERA: (Alotovi) Co s tím mám dělat? Jestli se velitelé dozví, že tihle blbci zabili našeho generála naším tankem, tak z toho bude malér...

ALOT: Já bych ti rád pomohl, ale všechny části pana generála dopadly na vaši stranu, takže je to metuplebisijská záležitost. A Metuplebisiáné přeci od cizinců pomoc nepotřebují. Ani hypoteticky.

FERA: Určitě to slíznu i já. Řeknou mi: „Mohl jste se té střele postavit do cesty. Mohl jste jim ten tank pomoci opravit...“

ALOT: Já bych se toho nebál... Jak bys mohl pomáhat s opravou tanku, když přece žádné tanky nemáte?

Fera se nadechuje, aby Alotovi odpověděl. Pak mu však dochází, že nemá jak. Sahá tedy do své mírně poškozené budky, bere z ní pravítko a měří, zda je vzdálenost mezi jeho a Alotovou budkou stále 7,6 mm.

Alot zvedá ze země mrkev, kterou odhodil při výbuchu. Chvíli na ni kouká, pak ji hodí po jednom z vojáků a jde do své budky, aby zkontroloval škody.

Vojáci zmateně pokrčí rameny, posbírají kusy generála a odcházejí pryč.

Vojtěch Honig

Intimita

Postavy:

Muž Žena Muž

I.

Přicházím
Pozdě ale
Už jsem tady.
Blízko
Cítím to
Čím dál blíž
Jsem tady.
Tak

Jsi tady.

Ano.

Ano.
Přišel jsi

Pozdě

Ale už
Jsi tady.
Celé dny
Čekám
Že přijdeš.

Ano.

Ale už
Jsi tady.
Přinášíš

Zprávy.

Dobré?

Ne.

Celé dny
Čekám
Až přijdeš
Ale přišel jsi

Pozdě

Ano.
Takže je to

Špatné.

Čekala jsem to.

Už se nedalo
Nic

Dělat.
Jen čekat.
Už bylo

Pozdě.

Čekala jsem
Dny
Noci
Ale

Přišel jsem pozdě.
Cesta
Dlouhá
Cíl daleko

Dny a noci

Se táhly
Vlak měl

Zpoždění

Každý vlak
Do kterého jsem

Přišel
Měl

Zpoždění.
Čekala jsem
Dny a noci jsem
Myslela že

Čekám
Ale vlak
Nepřijíždí.
Ani neodjíždí.
Tak se podívám
Kde to jsem
Zda skutečně

Čekám

Na nádraží.
Zda skutečně
Někdy
Přijede vlak
Abych mohl

Zas dál
Čekat
Na jiném místě
Na jiného člověka
Který se nikdy
Nevrátí

Protože nikdy
Neodjede
Žádným směrem
Žádný vlak
Skoro

Jako ve snu.

Připadal jsem si

Ztracený

Jako ve snu.
Tiché nádraží
A pak konečně

Jsi přišel
Ale bylo už

Pozdě.
Selhalo srdce.
Srdce selže vždy
Jako první.
Ale aspoň to
Netrvalo

Dlouho
Než jsi přišel

Jsem čekala.
Pršelo.
Dlouho pršelo.
Řeka se rozvodnila
Na některých místech se
Vylila z břehů.
Některé domy
To zaplavilo.
Sklepy plné vody.
Několik lidí

To zaplavilo.
Záhy vpadla

Voda
Do těl
Několik z nich to

Nepřežilo srdce
Ten nápor
Příliš prudce
Ho zaplavila krev.
Nějaká

Křeč.
A pak

Nic. Přestalo
Bít. Resuscitace
Se nezdařila.
Srdce bylo už příliš

Zaplaveno
Tolik vody
Se vylilo z břehů
A stále další se
Valila
Dolů
Odnikud stále
Dolů
Několik domů to
Zaplavilo
Mrtvá těla
Prosáklá skrz naskrz
Řekou a
Deštěm.

Přišel jsem
Pozdě.
Zatímco ty
Jsi čekala
Tak

Pršelo

Nekonečno
 Deště.
 Všude najednou
 Voda.
 A pak jsi
 Konečně
 Přišel.
 Přestalo pršet a
 Srdce přestalo bít.
 Bylo to
 Náhlé
 Nedalo se nic
 Dělat.
 Vlak nejel.
 A pak konečně
 Jako ve snu
 Přijel.
 Jako bych čekal
 Nekonečno
 Dnů.
 Nastoupil jsem
 A venku se najednou
 Udělalo hezky.
 Ale přišlo to
 Pozdě.
 Víš
 Těšil jsem se
 Na tebe
 Tak dlouho
 Jsem čekala
 Ale už jsem tady.
 A cítím to
 Blízko
 Ale nevidím
 Jako když něco
 Roste
 Výš a výš
 Ale
 Nevidím to.
 Přišel jsem
 Pozdě
 Ale
 Už jsi tady.
 Výš a výš
 To roste
 Blízko

Nevidíš to
 Ale cítíš
 Že jsem tady.
 Výš a výš
 To roste
 Ze země
 Cítím to ale
 Nevidíš jak
 To roste.
 Výš a
 Výš.
 Dny a
 Noci
 To
 Roste.
 Ze země
 Blízko ale
 nevidím jak
 To roste
 Jako
 Z vody
 Už tři
 Roky
 A tři
 Měsíce
 Přesně.
 Dnes by to bylo
 Přesně
 Těšil jsem se ale
 Nemohl jsem
 Musel jsem
 Čekat
 Dny a noci
 Než
 Jsem přišel
 A pak
 Najednou
 Se udělalo hezky
 A voda zmizela
 Jako ve snu
 Celý jsem se
 Třásl
 Ale vlak
 Tak dlouho to trvalo
 Než
 Přijel

Pozdě.
 Ale
 Už jsi tady.
 Cítím to
 Blízko ale
 Nevidím jak
 To roste.
 Ze země
 Roste
 Výš a výš
 Ale
 Už jsi tady.
 Dnes by to byly
 Tři měsíce
 A tři roky
 Ale
 Už bylo pozdě.
 Srdce vždy
 Umírá jako první.
 Už se
 Neprobudí
 Voda je zastihla
 Příliš prudce
 Ten nápor
 Nikdo nečekal
 Přestože
 Celé ty dny
 Pršelo
 Bylo to
 Náhlé
 Nikdo to
 Nečekal.
 Ti, co to přežili
 Říkají
 Že
 To nikdo nečekal.
 A pak se konečně
 Udělalo hezky.
 Řeka klesla zpátky
 Do svého koryta
 Pak konečně
 Přijel ten vlak.
 Už jsem myslel
 Že nepřijede.
 Nastoupil jsem a viděl
 Tu dlouhou cestu

Co mám ještě před sebou
 A bylo mi
 Jako ve snu.
 Čekal jsem
 Na vlak
 A teď
 Ve vlaku
 Zase až z něho budu
 Venku
 Se konečně
 Udělalo hezky.
 Snad to
 Trvalo věčnost
 Než jsem přijel
 Ale
 Už jsi tady.
 Dnes by to byly
 Tři roky a
 Tři měsíce přesně
 Co jsem přijel
 Pozdě ale
 Přeci.
 Těšila jsem se
 Na tebe
 Čekala jsem
 Celé dny a noci
 Nemohla jsem spát
 Celá jsem se
 Třásla
 A čekala
 Na tebe
 Každý
 Vlak
 Který přijel
 Jsem sledovala
 A doufala
 Že jsi snad konečně
 Přijel
 A já jsem
 Nastoupil
 Jako ve snu
 A ta cesta se zdála
 Nekonečná
 Než tě zase
 Ucítím
 Tak blízko

Jako ve snu.	Vidím tě Konečně Jsi blízko Tak blízko.	Co to je			zíš Konečně Dneska to bude
	Roste to			Tři roky a Tři měsíce Co	
Ze země Cítíš to			Jsem přišel	Pozdě.	
	Blízko ale				Srdce se- lhalo. Přišel jsi na to
Nevidíš jak To roste.		Výš a výš Ze země			
	To roste	Zapomněli jste Dnes	Pozdě.	Kdo	Jsem. Cítíš to Konečně Se probou- zíš
	To bude přesně				Ale tohle
Tři roky a		Tři měsíce.			
Chci vědět		Kdo jsem		Není	Skutečné. Je to spíš
	A	Co chci		Jako ve snu.	
Tady.		Tak otevři oči Nevidíš to	A ty se		Konečně probouzíš. Jako když Začne pršet a
Ale je to	Blízko			Řeka se vylije z břehů Přeteče a teče	
Pozdě.		Přišel jsem			
	Kdo	Jsem. Otevři oči a Ucítíš to. Pochopíš to	Dál dolů.		Mysli si klidně že
				Čekám.	
			Ale už se		Musíš pro- budit.
V nás	Roste to Výš a výš		Kdo		Jsem. Ale už
		Nevidíš jak Ale blízko Cítíš to Už Se probou-		Musím.	Přejde to. Srdce vždy

Umírá první.

Je pozdě.
Přišel jsem

Už musím, ale už

Dlouhá cesta
Ale vlak jel

Ani bych neřekl
Že sedím ve vlaku.
Ten klid
To ticho
A celou dobu

Na tebe

Musím

Pozdě.
Ale přeci

Měl zpoždění
Kvůli

Cítíš jak

Ze země

Cítíš to

Jako ve snu

Čekám

Jsi přijel.
Vlak

Té vodě.
Pršelo příliš

To roste.
Výš a výš

To roste. Ale

Blízko.
Výš a výš.

Pozdě.
Teď už se
musíš
Probudit.
Čeká tě

Už se

Probudit.
Už je

Dlouho.
Ale teď už se
Musíš pro-
budit.
Protože teď
už

Nevidíš jak

Ale teď

II.

Pozdě.
Pršelo

Přijel jsem
Už je koneč-
ně hezky.
Probouzím se.
Konečně.
Spala jsem dlouho.
Tak dlouho.
Ale už je
Čas
Vstát.
Setřást ze sebe
Deku a
Vstát a
Vyvětrat pokoj.
Pustit si sprchu
Na tělo.
Cítit vodu
Jak stéká
Po ramenou dolů
Po rukou dolů
Po stehnech dolů
Až na chodidla a
Pak pryč.
Osuším se a
Vyčistím zuby.
Vymáčknu z tuby
Pastu Elmex sensitiv.
Jsem totiž citlivá, mé zuby
Každý vjem, který jimi projde
Zintenzivní.
Zvlášť studené pití
Mi nedělá dobře.
Zmrzlinu nemohu kousat.
Musím vždy shrnout rty
A rozpustit na jazyku tu
hmotu.
Vyplivnu pastu.
Žádná krev.
Spláchnu umyvadlo a v zrcad-
dle
Zahlédnu sebe
Jak se tvářím

A nevím, co si obléct.
 Tak zůstanu jen
 Ve spodním prádle.
 Zatím to nemusím řešit.
 Jsem doma.
 V bezpečí.
 Doma.
 Doma.
 Doma.
 Sama doma.
 Snídám, sama
 Doma.
 Ovesné vločky a
 Jogurt a
 Potom hrnek kávy.
 Snídám
 Kávu a
 Kouřím cigaretu.
 Už vím.
 Obleču si šaty.
 Lehké černé šaty
 Které se mi hodí
 Ke kávě a cigaretě.
 A pak už je čas
 Jít ven.
 Je hezky.
 Konečně.
 Několik dní
 Pršelo bez ustání.
 Byla jsem doma.
 Nikam jsem nechodila.
 Nemám ráda déšť.
 Není to
 Nic pro mě
 Když mi déšť stéká
 Dolů
 Po ramenou dolů
 Po rukávech dolů
 Po šatech
 Dolů
 Až zmizí v zemi.
 Nemám ráda déšť.
 Radši jsem
 Když je venku hezky.
 Ale nevím přesně
 Co budu dnes dělat.

Je mi
 Trochu jako ve snu
 Si připadám
 Jako ve snu
 A čekám
 Kdo mě probudí.
 Nejsem si jistá
 Kterým směrem se
 Vydát
 Tudy?
 Nebo tudy?
 Je to jedno.
 Ani nevím
 Co budu dnes dělat
 Asi si někde
 Sednu
 Otevřu oči a budu se koukat
 Před sebe
 Na stránku časopisu
 Do telefonu
 Do knihy
 A budu čekat.
 Tak.
 Tady to mám ráda.
 Příjemné místo
 Milá obsluha.
 Sednu si sem
 Do rohu
 K mému oblíbenému stolu.
 A čekám
 Až přijde číšník
 A zeptá se

Co si přejete
 Slečno

Kávu prosím
 A mléko

Dobře.

Díky.

Hned to
 bude.

Díky.
 Mám ráda
 Toto místo.
 Je milé.
 Je tu hezky.
 Člověk se tu cítí

O něco miň sám sebou
Což je příjemné a
Levné.

Tady je

Moje káva
Díky

A mléko

Díky.
Káva je
Dobrá.
Levná náhražka
Skutečných citů
Bušícího srdce
Vůně a
Chuti na jazyku.
Výborná.
Sedím a piju
Svou kávu
A sleduju lidi okolo
Jak jsou zaujatí sami sebou
Nebo sebou navzájem
A nechápu to.
Jako by skutečně
Jeden druhého
Poslouchali.
Nechápu to
Jak se dokážou tak tvářit
(Protože to samozřejmě
Není pravda.)
Jejich slova nenavazují
Prozrazují jejich
Nepřítomnost
Prostor mezi nimi
Je prázdný.
Vlastně tu není co vidět.
Každý popíjí svou kávu.
Je ráno
Než je pohltný den
Vychutnávají si svou
Kávu.
A potom si všimnu
Jak přichází dveřmi
A je to zvláštní pocit
Vidět ho
Po takové době.
Jak se bude tvářit

Až mě pozná
Nevím.
Ale už za chvíli
Se to stane.

Přicházím do
Kavárny
Mé oblíbené místo
Je skoro prázdné
Ačkoliv lidí stále víc než dost.
Chvíli mi bude trvat
Než si jí všimnu
Protože bych tady teď nikoho nečekal
Natož tak ji.
Ji bych nečekal
Nikdy
Nikde.
A přeci
Tady sedí.
Jako by čekala na mě
Celý ten čas jako by
Čekala na mě
Než si jí všimnu, stihnou si
Prohlédnout na telefonu zprávy
Znepřítomnit se tak na chvíli
Přítomné chvíli

Než si mě všimne
Stihnou v sobě prožít
Něco jako cit, na chvíli
Mnou to projde
Jako bych tady na něj
Celou tu dobu
Čekala
A přeci by mě nikdy
Nenapadlo
Že tady potkám někoho
Natož tak jeho
Kterého bych nečekala
Nikde
Nikdy
A pokud někde, ne tady.

A najednou ji vidím
Jak sedí v rohu
U mého oblíbeného stolu
A skoro nemůžu uvěřit
Že je to ona
Ačkoliv samozřejmě vím hned

Že je
 Mám jít za ní?
 Asi
 Ano
 Jdu.
 Ahoj
 Tebe jsem tady
 Nečekala
 Máš se
 Dobře
 A ty
 Taky
 Zeptala bych se
 Co tady děláš
 Jako by to nebylo jasné.
 Tak se radši rovnou zeptám
 Jak ses celý ten čas měla
 Ale než stihnu říct
 Vůbec cokoliv
 Přijde číšník a ptá se
 Co si dáte
 Pane
 Kávu
 Jako obvykle
 Jistě
 Hned to
 Bude.
 Díky
 Díky
 Tak
 Jak jsi se
 Celou tu dobu
 Měla
 Co děláš
 Pořád
 Píšeš
 Do toho časopisu?
 Ano.
 Je to
 Moje práce.
 Která mě
 Baví
 Ano.
 Skoro bych řekla
 Že by to mohlo
 Být lepší

Ale tím bych tě
 Samozřejmě
 Nepřekvapila.
 Takže se zeptám
 Jinak
 Pořád si myslíš
 Že to dává smysl?
 Musím se přiznat
 Že nevím.
 Protože jak bych to asi tak
 Mohla vědět
 Když zrovna smysl je něco
 Co se dá jenom hledat
 A jestli dává smysl
 Ho hledat
 To nevím.
 Skoro bych řekl
 Že jsi pořád stejná
 Ale samozřejmě to není pravda
 Protože co bych tím řekl
 Kdybych to skutečně řekl
 To nevím.
 Takže se radši
 Zeptám jinak
 Co lidí?
 Pořád se s nimi
 Ne
 stýkáš.
 Aha.
 Je ti
 Líp
 Takhle.
 Ano.
 Už je
 To
 Dlouho
 Pří
 liš dlou
 ho.
 A
 no. Tak
 si tady žiju.
 Vaše
 Káva. Děkuji.
 Za málo.
 Budete si

		Přát ještě něco Slečno?
	Díky, káva Byla dobrá Už jsem ji dopila	Dáte si
	Ještě jednu prosím.	Ano
	Díky	Prosím.
Díky		Hned To bude.
	Díky. A co	
Já	Ano. Pořád	
Ještě čekám Až přijde role Která		
Změní život.	Mi	
	Pořád	
Hraju v tom Divadle Kde jsme		
	Se seznámili. Psala	
Jsi	Recenzi Na	
Jedno před	stavení Ve kterém	
Jsem hrál.	Ano. Už je to Dávno. Člověk By skoro	
Nevěřil Že je to tak	Dávno.	
Ano.		Vaše

	Díky	Káva slečno Za málo.
Pořád	Piju hodně kávy Abych	
Přehlušila	Samu sebe. Ne	
funguje to. A	le stejně to dě	
láš. A	no. Pořád	
Čekám na tu roli Která	Mi	
Změní život. A pořád	Hraju	
Totéž. Nemůžu říct Že by mě to nebavilo Ale nevím kde	A jestli vůbec	
Je v tom smysl.	Ano.	
Tenkrát to byla Jedna z mých Nejlepších rolí. Protože mi skutečně Změnila život.	Protože	
Tenkrát	Jsem přišla O té roli napsat do	
Toho časopisu Ve kterém	Pořád píšu.	
Ano. A to	Mi	
Tehdy změnilo život. Setkání	S tebou.	
Ano. Změna života Je vždy Změna perspektivy		

Ze které na život pohlížíme.

Ale všechny mé role

Od té doby

Vidí svět stejně.

Je to

Osamělá práce.

To bych nečekala.

Vždyť přece nikdy

Nehraješ sám.

To ne.

Ale nemůžu setřást pocit

Že všichni vždy hrajeme

Tu samou postavu

Pořád v té samé hře.

To je

Zvláštní

Ano.

Takže máš pocit

Že jsi

Zaseklý

Ano.

A ty máš

Ten

Pocit taky.

Ano.

Pořád píšeš

V tom

Samém časopise

Pořád

To samé.

Recenze

Kritiky

Pořád

Ty samé názory

Na

Pořád

Ty samé věci.

Vlastně nevím

Kdy mě naposledy

Něco překvapilo.

Kdy jsem naposledy

Měla pocit

Že nevím, co říct.

Člověk by myslel

Že je to tak

Správně.

Ano. Ale

Není.

Protože

Když se

Mi

Nikdy nestane

Že

Nevím, co říct

Znamená to

Že

Říkám

Pořád to samé.

Ano.

Je to

Ve

lice poho

dlný ži

vot. A

no. Až na to

Že to není život

Ano.

Zvláštní

Pořád se shodneme

V těch základních věcech.

Tím jsi mě tehdy

Překvapil

Že to vidíš

Stejně.

Bylo to

Osvěžující

Jako když se najednou

V horku zvedne vítr.

Poznat

Tě bylo to nej

lepší co se mi

Kdy stalo.

Tenkrát jsi

Mi kladla otázky

Které ti nikdo

Předtím nikdy

Nepoložil.

Otevřela

Jsem ti tím oči

Jak jsi tenkrát

Říkal. A byla to

Pravda.

Jako bys
 Do té doby
 Vůbec neviděl.
 Jako bych se na celý svět
 Díval zpoza clony.
 A ty jsi nikdy
 Neslyšela někoho mluvit jako
 Mě. Bylo to
 Pro
 Mě nové. To
 Co jsem ti říkal
 Bylo
 Nové. Ale nové
 Se rychle stalo
 Starým. A od té doby
 Čekám
 Až zase přijde
 Někdo
 Kdo mi otevře oči.
 Možná to
 Nemá smysl.
 Možná
 Už nikdo nepřijde.
 Možná
 Už nikdy neuslyšíme
 Taková slova jako
 Tehdy. Už je to
 Dlouho. Tři
 Roky a
 Tři měsíce
 Přesně. Zvláštní
 Že zrovna
 Dnes jsem tě tady
 Potkala. Chodím sem
 Často. Jsem tady
 Skoro pořád a nikdy
 Jsem tady na tebe
 Nenarazila. To je
 Zvláštní. Jsem
 Ráda že jsem tě
 Viděl
 Ale už
 Budeš muset jít.
 Zašel jsi si sem
 Jenom na kávu ráno
 Před prací. Musím do

Divadla. Dnes zkoušíme
 Jednu novou hru
 Ačkoliv
 Nemáš pocit
 Že by na ní bylo
 Cokoliv
 Nového.
 Ano.
 Ano.
 Takový je
 Život
 Ano.
 Tak
 Se měj. Moc
 Ráda jsem tě
 Viděla. Tak
 Třeba zase někdy
 Tady
 Nebo
 Jinde. Už musím
 Abych
 Nepřišel
 Pozdě.
 Ano.
 Ahoj.
 Ahoj.
 Je pryč.
 Odešel.
 Zase.
 Nebo snad
 Vůbec
 Nepřišel.
 Nevím.
 Jak to mám
 Vědět.
 Jak mám
 Cokoliv
 Vědět.
 Jak to mám
 Poznat
 Se zavřenýma očima.
 Nevím.
 Kde jsem
 Nevím.

Kdo jsem
Nevím.
Nevím.
Nevím.
Nevím.

A tvůj život
Se uzavírá
přesně
V této chvíli
Zatímco ty
se snažíš
Vypotit ze
sebe
Základní
informace
O sobě
samé
A ani na
jedinou si
Nemůžeš
vzpome-
nout.
Jak jen to
bylo
Tvé jméno?
Snad ses
Narodila
někdy
Snad jsi
někde žila
Snad jsi
přece
Zanechala
alespoň
nepatrnou
Jizvu na své
ruce
Pro ty, kdo
tě najdou
Aspoň
nepatrnou
vzpomínku
Jsi pro ně
uchovala
Nebo snad
ne?

Nevím.
Nevím.
Nevím.

Přišel jsem
Pozdě. Už
Se nedalo
Nic dělat.
Ležela jsi tam
Jako ve snu
Proč

Nevím.
Nevím.
Nevím.

Jsi to udě-
lala?

Proč
To udělala?

Asi
Neměla radost
Ze života.

Ne.

Ano

To zní ro-
zumně
U někoho,
jako je

Ona.

Ne.
Ne.
Ne.

Myslím
Že jí chyběl smysl
Něco, co by ji
Naplnovalo.
Něco
Kvůli čemu by ráno
Měla důvod vstát.
Málo se

Málo se

Smála.

Bavila.

Málo

Žila.

Ne.
Ne.
Ne.

Tomu.

Nerozumím

Vždyť kolem
sebe
Měla tolik
skvělých lidí.
Její matka
Tady pro ni
vždycky byla
Kdykoliv
By pro ni
udělala
Cokoliv.
A její otec
totéž.
Její kama-
rádi
Samí dobří
lidé
Pozitivně
naladění
Vždy s nimi
chodila ráda
ven.

Ne.
Ne.
Ne.

Myslím si
Že ji to užíralo
Být pořád tady
Na jednom místě
Nemoct pořádně vypadnout
Přeci jen
Je tady půl roku zima
A to je hodně.

Ano.
Zřejmě se
nedokázala
smířit
S tímto
městem.
Byla holt
vždycky
Duchem
někde jinde
Asi to na ni

Asi
Ano.

Ne.
Ne.
Ne.

Nechápu to.
Přeci –
Ne. Nedokážu
To pochopit.
Kvůli mně –
Ne. Ani
Já jsem nedokázal
Dát jejímu životu
Smysl.

Třeba
Ano.

Ne.
Ne.
Ne.

Samozřejmě jsem
Tušil
Že se něco děje.
Snažil jsem se
Ji rozveselit
Nějak ji
Zabavit
Zbavit ji
Toho
Ať už to bylo cokoliv.

Neudělal jsem
Dost. Měl
Jsem jí věnovat
Víc času. Víc
Péče. Víc

bylo příliš
Stísněné.

Nesmíš si to
Tak brát.
Bůhví, co
se jí
Dělo v hlavě.
Třeba byla
Nemocná.

Nemůžeš
si to
Tak brát.

Se o ni starat.
Častěji jí
Telefonovat.
Psát jí zprávy.
Brát ji
Na výlety.
Všechno teď mohlo
Být úplně jinak.

Ne.

Ne.

Ne.

Nechápu to.
Co
Jí chybělo?
Co
Neměla?

Dal jsem jí
Všechno a
Ona mi to vzala.
Vzala
Si to s sebou
Tam.
A nechala mi
Jen ten pohled
Na její zápěstí.
Tři tenké, hluboké
Jizvy. Prášky
Na spaní.
Snad
Je jí teď aspoň
Líp.

Ne.

Snad
Se jí ulevilo.

Ne.

Snad
To všechno mělo
Aspoň nějaký smysl.

Ne.

Ne.

Ne.

Ne.

Vojtěch Honig

Peklo, Ferdinande

Potřebuji práci. Prý
byste mi s tím mohl pomoci.

*Každý
teď potřebuje práci.
Práce je málo. Práce
je ale ještě míň
než lidí co chtějí práci.
Každý potřebuje práci
ale nikdo nechce pracovat.*

Ano.

Nuže. Vy pracovat chcete.

V jistém smyslu
se to tak dá interpretovat
ano.

Jméno.

Ferdinand.

Ano.
Ferdinande.
Budu vám říkat Ferdinande.

Ano.

*Práce
je vážná věc.*

Něco
jsem o tom slyšel
ano.

*Víte
co děláme. U koho se
ucházíte o práci.
Předpokládám
že jste byl informován.*

Ano.

Na oddělení čtyři

potřebujeme člověka.
Mohl bych vás dát
na oddělení čtyři.
Oddělení interní bezpečnosti.
Víte
není problém bránit se vlivům zvenčí
problém je ubránit se zevnitř.
Lidi jsou krysy
všude se prokoušou.
Hod' jim minci
a vyklovou ti oči –
nebo tak nějak se to říká
ne.

Nevím.

Nuže.
Práce.
Vaše práce.
Udržet bezpečnost uvnitř.
Budete se na to velmi dobře hodit
Ferdinande.
S takovým jménem
si tady důvěru hned tak nezískáte
a důvěra mezi zaměstnanci
je zaměstnavatelova smrt.

Ano.

Rozložit
ten odboj
to musíme
s vaší pomocí to dokážeme.
Jsou všude
poznáte je podle slizu
který jim leze z očí
tak moc jsou prohníli.

Chtějí naši smrt.
My potom přirozeně
chceme tu jejich.
Každý má svou vlastní smrt.
Když nad tím tak přemýšlím
Ferdinande
smrt je vlastně to jediné
co člověk má
že.

Nevím.

Pracovat se
musí. Ale
nikdo nechce pracovat.
Všichni chtějí jenom
podpalovat lesy
ničit pily
sabotovat vlaky s dodávkami
posílat výhružné dopisy
organizovat stávký
odvolávat se na právo
pálit smlouvy
demoralizovat své kolegy
už toho mám po krk této situace
kapitalismus nás měl spasit
jenže nikdo nepočítal s tím
že lidi přestanou chtít pracovat
kam jsme se to dopravovali
Ferdinande
kam jen jsme se to dopravovali.

Nevím.

Já ti pomůžu
Ferdinande
seš dobrej chlap.

*Promiň mi
to tykání
víš
já jsem duší Američan
a v Americe tykání neexistuje
vždycky mi to připadalo
jako známka pokroku
spojení mezi naší dobou
a Francouzskou revolucí
liberté égalité fraternité
tykání
je výraz rovnosti
známka vyspělosti
budu ti tykat
mám to v povaze
tykat ostatním
ale ty mi prosím vykej
nesnesu
když mi někdo tyká
je to skoro výraz důvěrnosti
a jak jsem už říkal
důvěrnost je moje smrt.*

Ano.

*Tak se mi to líbí
Ferdinande
jsi chlapík.
Budeš pracovat na oddělení čtyři
tam se ty krysy nejvíc zabydlely
tady
klíče
od oddělení čtyři.*

Děkuji
pane.

*Ale
jaképak pane
Ferdinande
tady jsme všichni
soudruzi
režim se změnil
ale pojmosloví zůstalo při starém
vykej mi a říkej
pane soudruhu.*

Jistě
pane soudruhu.

*Ferdinande
ty jsi správný chlap.
Pomůžu ti.
Dostaneš práci
a pokud se předvedeš
dostaneš za ni i zapláceno.
Pochopil jsem
že můj bratr
je vážně nemocný.*

Ano.
Můj otec
umírá. Potřebuji
peníze na jeho léčbu.
Proto mě poslal
za vámi pane soudruhu
zeptat se na práci.

*Ano. Můj bratr
vždycky posílal všechny svoje děti
za mnou.*

Jsem
jedináček.

Ano. Vybavuji si
že to kdysi říkal
můj bratr. Ano.
Telefonoval mi to
už je to třicet let zpátky
Ferdinande
co mi zazvonil telefon uprostřed směny
a slyšel jsem ho
jak volá radostí
mám syna!
mám syna!
od té doby
už mi nikdy nezavolal.

Ano.

Nuže. Pojdme si pohovořit
o praktických aspektech
tvé pozice. Všichni
samozřejmě ví
že mám ve firmě zvědy.
Není to žádné tajemství.
Ani radary na silnici
nejsou tajemství. Jejich účelem totiž není
rozdávat pokuty
aby na tom stát vydělal
to si myslí jenom hlupáci
účel je preventivní
donutit auta zpomalit
v těch nejnebezpečnějších oblastech
a vyhnout se tak případným nehodám
tak tedy
ty jsi takříkajíc můj radar
tady ve firmě
jsi
preventivní opatření
budeš sloužit vnitřní bezpečnosti

donášet informace na kolegy-krysy
soudruhy-partyzány
co se jenom pokoušejí
dělat nám ze života peklo.
To nedopustím.
Nikdy jsem nedopustil
aby mi někdo ze života dělal peklo
Ferdinande
já totiž mám
život v podstatě rád
ráno vstanu
něco málo sním
a dám si panák whisky.
Mám život rád.
Nebýt těch idiotů
z oddělení číslo čtyři
mimochodem jediného funkčního oddělení
čítajícího v současnosti
dva zaměstnance
nebýt jich jsem spokojený.
Mimochodem
oddělení číslo čtyři
mělo dříve za úkol
rozvážet ostatním zaměstnancům jídlo
od dob krize ale
ostatní zaměstnanci neexistují
všechny je zabili zaměstnanci z oddělení
číslo čtyři
ty krysy
rozvrátili chod mého impéria
pozabíjeli je
jako škodnou zvěř
sabotáže
intriky
atentáty
z firmy o pěti stech zaměstnancích
zbyli dva co rozvážejí jídlo

*dvěma firemními vozy
zbytek skončil na skládce
nebo na hřbitově.*

Ano.

*Výborně
Ferdinande
všemu rozumíš.
Mám z tebe radost. Jsi
chlapík.
Budeš je kontrolovat
mám totiž vážné podezření
že ne všechno jídlo se dostane
ke svému klientovi.
Nebo
jak bych to řekl
bojím se
že ty krysy sem tam něco sní
co nemají
taky jsem jim to už strhl z platu
idiotům
myslí si
že si můžou dovolit všechno
ale kapitalismus neznamena anarchii
musí se na ně přísně
někdo je musí naučit
jak se chovat
jak pracovat
žádné takové
žrát cizím lidem jídlo
neskutečné.
Budeš je kontrolovat
každé jídlo se musí dostat až ke svému
klientovi.
Nikdo nebude jíst
co nemá.*

Rozumíš?

Ano.

*Když budeš hodný
Ferdinande
dostaneš prémii v naturáliích.
Mám dvě dcery
hezké
pětačtyřicet a jednatřicet let
můžeš si vybrat
už nemám na to je živit
ani energii
ani peníze
jsou
krásné
budeš je milovat
a budeš milovat se s nimi milovat
můžeš si vzít obě!
však co by
já o ně nestojím
o nic víc než o ty krysy
z oddělení číslo čtyři
což jsou mimochodem ony
ano
ony
pracují na oddělení číslo čtyři
jedna moje dcera pětačtyřicet let
a druhá jednatřicet
rozvázejí jídlo
děvky
občas sní zákazníkům objednávku
co já s nimi mám dělat
Ferdinande
co já s nimi mám dělat
už jsem zkoušel všechno
opasek*

bič
skřípec
žhavé železo
ty kurvy jsou ocejchované od hlavy až
k patě
modřiny
odřeniny
ekzémy
spáleniny
chuděry skoro nemůžou ani chodit
to mají za to
že vyhnaly všechny ostatní
z mého impéria
děvky
můžeš si je vzít klidně obě
jedna je neplodná a druhá frigidní
nevím
k čemu by ti byly
ale za takovou práci
si toho stejně ani víc nezasloužíš.

Můj otec –

Ano
tvůj otec. Ten
za všechno může.
Rozkradl
co mohl
starý buran. Myslel si
že mu projde všechno. Myslel si
že mi udělá ze života peklo
tak poslal tebe
abys ze mě vyždímal
mé dvě dcery
můj poslední majetek
a to já se zas nedám tak lehce
Ferdinande

já
neprohrávám. Tady
máš. Nějaké peníze.
Pošli je otcí. A tady
bič. Zkus to s ním znovu
na oddělení číslo čtyři.
Všechno jídlo musí bez újmy
dorazit do zákaznickových úst
na to pamatuj
co drobek pryč
to rána bičem
tak na ně
na kurvy
ted' jsou obě tvoje.
Přece si nebudeme
dělat ze života peklo
Ferdinande.

Ano.

Vždyť k čemu by to bylo
dělat peklo z pekla.

Vojtěch Honig

Pět minut do konce světa

1.

Popros.

Ne.

Dobře.

Vzdoruji.

To vidím.

A co na to –

Nesnaž se.

Hm.

2.

Nevidím nic.

Aha. To je zvláštní.

Prostě se koukám před sebe a nevidím nic.

Aha. Aha. Aha.

Vrať mi ty brýle prosím tě.

Aha. Aha. Aha.

3.

Zajímavé.

Myslel jsem to vážně.

Tím hůř, tím hůř.

Ne, opravdu, myslím si, že je to vážný problém. Pokud odstraníme ze života práci, nebudeme mít co dělat.

Já jsem to taky myslel vážně. Je to zajímavé.

To není zajímavé, to je pravda.

Zas bych to nepřeháněl. Dělat se dá spousta věcí –

Například?

Kopat si hrob.

4.

Dopiju a jdu.

Jasně.

Prosím tě, přestaň mě otravovat. Říkám –

Vím, co říkáš. Že dopiješ a jdeš.

Nechápu, co tím sleduješ.

Já tím nic nesleduju. Ptala jsem se tě jenom, jestli jsi někdy nepřemýšlel o tom, že by ses začal chovat jako normální člověk.

Co je nenormálního na tom, jak žiju, jestli se můžu zeptat?

To, že nežiješ.

Aha, a tím sleduješ co přesně touto naprosto nesmyslnou úvahou, jestli se můžu zeptat?

Nic, vůbec nic tím nesleduju.

Vysvětli mi to.

Ne.

Fajn. Dopiju a dojdou.

Fajn.

Co jsi tím myslela?

Že bych tě ráda někdy viděla v normálním stavu.

Nemůžu za to.

Nikdo za nic nemůže.

Je to tvoje chyba. Nedáváš mi všechno, co potřebuju.

Ano, matky můžou za všechno, že ano? A co kdyby ses ve svých pětatřiceti letech konečně sebral a táhnul do prdele, to tě nikdy nenapadlo? Nepracuješ, chlastáš, a já tě mám živit, oblékat, starat se o tebe – to by se ti líbilo, co? Tak já ti to řeknu naprosto na rovinu: nenávidím tě, navíc jsi nevlastní, tvůj otec – respektive ten, o kom sis doteď myslel, že je tvým otcem – totální idiot, kterého nemůžu vystát a se kterým jsem vydržela jenom kvůli tomuto baráku a kvůli prachům, které, navzdory naprosté neschopnosti, kterou svou podělanou výchovou přenesl i na tebe a tím zničil mě i tebe, vždycky nějak vydělal, a že jich bylo hodně, jó, tolik peněz si nedokáže takový imbecil, jako jsi ty, ani představit, debile, měl bys být rád, že ještě dýcháš, tak tento tvůj pošahaný otec vůbec není tvůj otec, netuším, kdo je tvůj otec, máloco mě zajímá tak dokonale málo jako otázka, který z těch mnoha retardovaných polo-kastrátů, co se vystřídali v mé posteli, zplodil tvůj nechutný ksicht a který na mě uvrhl toto prokletí, které se nazývá tvým jménem. Tak, a teď můžeš jít do hajzlu.

Ano mami. To udělám.

5.

Tuhle kytku ne.

Já ji chci.

Tahle kytka je již zabraná.

Kolik?

Tahle kytka není na prodej. Je již zarezervovaná.

Zaplatím. Cokoliv.

Není to možné, lituji.

Chci tu květinu. Nemůžete mi bránit v nákupu této květiny.

Lituji. Není na prodej. Tahle kytka je již zabraná.

Deset tisíc.

Prosím vás –

Patnáct tisíc.

Není to možné.

Dvacet. Tisíc.

Proboha, za kytku dvacet tisíc –

Dělej.

Já –

Třicet. Padesát. Sto padesát tisíc.

Ale pane –

Tady to máš, v hotovosti. Teď si беру tuhle květinu.

Co je to za život, v němž jsem se ocitl?

Děkuji a na shledanou.

Děkuji, děkuji, děkuji. Proboha, takové peníze. Za takovou obyčejnou kytku. Lidé nejsou normální. Takové peníze já bych nikdy nevydělal, a on přijde a dá mi takové peníze za takovou kytku. To je opravdu velmi zvláštní příhoda a já myslím, že už se nikdy nebude opakovat, protože lidé obvykle nelpí tolik na kytkách jako tady tenhle. Spíš vrážejí peníze do aut nebo do žen, ale do kytek, to jsem jakživ neviděl, že by někdo tak prahl po takové kytce, že by za ni složil takové peníze.

To je podivné, to je podivné. Otče, kdybys tohle vidět, co bys na to asi řekl? Je to pozitivé? Já vím, že bys nesouhlasil, kytky byla zarezervovaná – ale za ty peníze, otče, já mohu nakoupit takového rostlinstva, že to tento obchod nikdy neviděl, a jsem si jist, že bys nakonec pochopil můj krok. Rezervace nerezervace, tvrdá měna platí.

6.

Ve skutečnosti jsem ohromně sladký člověk.

Ne. Jsi odporný.

Ne, ne, ne, opravdu jsem velmi příjemný a dobrý člověk.

Ne. Nejsi. Jsi nestvůra. Tvůj obličej vypadá, jako by tě ve třech letech tví rodiče vykoupali v kyselině. Smrdí ti z drčky a vsadím se, že tam dole nemáš ani dostatek centimetrů na to, abys mohl močit do pisoáru.

Ale ty se opravdu velmi pleteš, Sáro. Já jsem krásný a miluji tě.

Neříkej mi Sáro. Neříkej mi, že mě miluješ. Jsi nechutný a tečka.

Já ti nevím, opravdu si nemyslím, že máš pravdu.

Vůbec mě nezajímá, co si myslíš nebo nemyslíš. Já vidím, že jsi ošklivý a tváříš se jak idiot.

Nesouhlasím.

Jistě, nesouhlasíš. Protože ve tvém mozku chybí spoje, které by ti mohly ukázat rozdíl mezi takovými, jako jsi ty, a takovými, jako jsem já.

Já jsem muž a ty jsi žena.

Ano, idiote. Ale já jsem krásná a ty jsi obluda.

Souhlasím s prvním a nesouhlasím s druhým tvrzením.

Jsi o-hyz-dný.

Sáro – Sáro – Sáro!

Nestvůro.

Och.

Udělal ses?

Jo.

Miluju tě.

Já tebe taky.

7.

Jsem výjimečný.

Ano.

Jsem spisovatel. Má duše je geniální, mé nápady jsou úžasné, jsem dokonalý člověk.

Ano.

Co řeknu, to platí – každé mé slovo je poklad těžce vykopaný z hlubin lidské zkušenosti. Jsou mi otevřeny obzory, o kterých se běžným smrtelníkům, jako jsi ty, ani nezdá. Rozumím životu a rozumím lidem tak jako nikdo – stačí mi jediný pohled, a mám přecтенého každého. Nic pro mě není skryto. Pokud stojí něčí život za to, aby přežil, je to ten můj. Evoluce mě chtěla, a já jsem přišel. Jsem to nejlepší, co z lidského druhu kdy vzešlo. To kvůli mně existuje svět, já jsem jeho smyslem, to já posouvám lidstvo nejdále – mé myšlenky jsou posvátné, kdyby nebylo mě, skutečně by zánik světa znamenal žádnou katastrofu, a až umřu, prosím, jen ať si zanikne, takový, jako jsem já, se už znovu nenarodí. Když zde jsem já, je Bůh zbytečný – bez problému zastanu jeho roli.

Ano.

Pokaždé, když tě potkám, říkám si, proč se to vlastně stalo, že existuješ. Na něco takového se, co se týče mě, nikdy neptám. Důvod mé existence je nabíledni. Já jsem účel sám o sobě. U tebe nic takového nepozoruji – jsi naprosto zbytečný exemplář života, svou existenci jen všechno komplikuješ, zpomaluješ rozvoj druhu. Neměl bys žít, a stejně jsi tady – jen proto, že tato společnost nemá

odvahu vyhladit tě, vůbec nic by se neztratilo, kdybys prostě zmizel, a přece tady jsi. Jaký je to pocit, být naprosto zbytečný, neužitečný, parazit, který jen čeká, až umře přirozenou smrtí, protože na jinou mu doba neposkytuje vyhlídky? Jsi irelevantní. Překážíš. Tak jako většina lidí. A přeci pořád žiješ, jako bys pro to měl nějaký důvod, jako bys měl jediný argument, který by tvůj život ospravedlňoval – ale nemáš, jeden jediný bys ze sebe nevyploдил, jsi naprosto dokonale zbytečný. Nepřemýšlel jsi někdy o sebevraždě? Dej na mě a udělej to, prokážeš tím lidstvu velkou laskavost. Nic na tobě nezáleží, jenom produkuješ odpad. Kdybys aspoň mohl říct, že děláš lidem okolo sebe radost! Ale všichni velmi dobře cítí, i ty sám to cítíš, když se nad tím pozastavíš, je ti to naprosto jasné, že jsi tady úplně bezdůvodně. Řekni mi, proč ses proboha ještě nezabil?

Nevím.

Nevíš. Ty nevíš! A kdo to má jako vědět? Nečum a řekni něco.

Jsem zbytečný, vím to, ale nedokážu se zabít, protože bych tím ublížil lidem okolo sebe.

A to je podle tebe argument?

Ano.

Tak se na to vyser. To by mohl říct každý. Na – vem si to a zabij se.

Ne.

Jsi zbytečný, a ještě k tomu slabý.

Ano.

Fajn. Tak já ti ukážu, jak se to dělá. Takhle to vezmeš, tady se řízneš a prostě počkáš, než umřeš. Je to jednoduché. Vidiš tu krev? To je vlajka mého vítězství. S tou krví odtéká z mého těla život. Takhle se umírá. Už tomu rozumíš? Takhle jednoduché to je.

Ano.

Na. Vem si to a zabij se. Vidiš. Tak jednoduché to je.

8.

Dnes máme výročí a celých těch pětadvacet let, co jsme spolu, ti chci říct jen to, že tě nenávidím.

Já tebe taky.

První dva roky to bylo hezké, uznávám to, ale od té doby jeden druhého rozčilujeme, děti v tom nic nezměnily, akorát rozmělnily naši pozornost. Nemáme se rádi a já nerozumím tomu, proč spolu pořád ještě jsme.

Já taky ne, ale nikdy jsem neměl odvahu to říct. Báł jsem se, že by tě to ranilo.

Já taky. Nevím, proč jsem se k tomu odhodlávala tak dlouho. Možná je to tím, že děti jsou už dospělé a nepotřebují nás. Tak to můžu říct na rovinu: nenávidím tě a nechci s tebou být.

Já to mám úplně stejně! To je skvělé, že se v tom shodneme.

Ano!

Tak se rozejdeme a budeme konečně s těmi jinými lidmi, které oba v životě máme?

Ano! To je po dvou desítkách let konečně dobrý nápad.

Výborně. Tak super! Nech si klidně byt, já si vezmu auto, stejně nemáš řidičák, a dětem napíšu, já Anně, ty Honzovi, a máme to pořešené.

Super, souhlasím.

Skvěle!

Tak si dáme ten šampus, ať to oslavíme?

Na zdraví!

Na nový život!

9.

Kolik je?

Čeho?

Hodin vole.

Aha.

Cos myslel jako?

Nevím třeba – nevím.

10.

Já ti nerozumím. Myslela jsem, že chceš to samé, co já, prostě spokojený život. Ke spokojenému životu patří spokojení lidi. Myslela jsem, že chceš být spokojený člověk. Spokojení lidi se obklopují spokojenými lidmi. Jestli chceš být spokojený člověk, musíš být spokojený, chápeš? Nemůžeš být nespokojený a čekat, že budeš spokojený, protože když jsi nespokojený, nebudou tě vyhledávat spokojení lidi, a pokud tě nebudou vyhledávat spokojení lidi, nebudeš jimi obklopen, takže nebudeš moct být spokojený ty sám. Ty seš nespokojený a pořád mluvíš jenom o tom, jak jednou budeš spokojený, až budeš spokojený, ale nechápeš, že abys mohl být spokojený, musíš být nejdřív spokojený, nejde to naopak. Ty tady sedíš, celé dny tady jenom sedíš a hledíš před sebe a myslíš si, ono se to nějak vyřeší, ono zase bude jednou líp – ale nebude, jestli hodláš pokračovat takhle, tak se budeš jenom víc a víc utápět sám v sobě a ve své nespokojenosti, až to jednou zajde příliš daleko a už to nepůjde vrátit, a já mám o tebe strach, protože s takovým přístupem k životu s tebou za chvíli ztratím trpělivost. Já totiž chci být spokojená a chci se obklopotvat spokojenými, šťastnými lidmi, a ty nejsi ani jedno, ani druhé –

Můžu tě přerušit?

Ano. Prosím. Mluv.

Tak já ti to řeknu úplně jednoduše – já vůbec nestojím o to, abys se mnou trávila čas, vůbec nestojím o to, abys kvůli mně zahazovala svůj život, abys KVŮLI MNĚ přicházela o ŠTĚSTÍ a SPOKOJENOST. Prosím, normálně běž pryč, já to zvládnu sám se sebou, vůbec se nemusíš obtěžovat s tím, jak se cítím nebo co dělám se svým životem, já

to zvládnu, rozumíš? – zvládnu to. Já stojím jenom o to, být sám a chcípnout, můj ideálně strávený den je ten den, který přijde, až umřu.

To je na tobě ale to hrozné, že začínáš být spokojený s tím, že jsi nespokojený.

To je na mně to krásné, že nemám potřebu jako ty nebo jako kdokoliv jiný dělat, že život je něco jiného, než co doopravdy je, že dokážu snést ten tlak, který na mě uvaluje existence, že ho dokážu přijmout a neskryvat se před ním, že dokážu prostě jen tak sedět a nechávat se užírat bytím, že se rozkládám a nedělám, že se ve skutečnosti nerozkládám, že nebojuju, že jsem v jádru pacifista a jsou mi odporné všechny války, ne jenom ty, ve kterých teče krev nepřátel, že jsem zcela upřímný a přesně tak i umřu.

Takže já můžu jít.

Ano.

Tak já teda jdu.

Dobře.

Tak si tady užij zbytek svého života a doufám, že se už nevidíme.

Anno!

Ano?

Počkej!

Co je kurva.

Neodcházej.

Přestaň už do hajzlu s těma tvýma posranýma obratama o sto osmdesát stupňů a jednou se konečně rozhodni, co chceš, tohle je nesnesitelné, tohle je totálně nesnesitelné!

Chci, abys tady zůstala se mnou.

Ne.

Já ale nechci umřít sám!

Nemám zájem se s tebou dál bavit.

Jsem ještě tak mladý!

Koho to zajímá?

Tebe! Tebe to zajímá!
 Mě to nezajímá.
 Anno!
 Neříkej mé jméno.
 Anno!
 Přestaň. Říkat. Mé. Jméno.
 Chtěl jsem jenom, abys mi pomohla.
 Víš co?
 Já vím všechno.
 Jdi do hajzlu.
 V čem je svět tam venku lepší než ten, co máme tady?
 Ve všem?
 Jak můžeš něco takového říct?
 Takhle, koukej: „Ve všem.“
 Jsi zlá a krutá.
 Ty jsi totální sráč, to je neuvěřitelné.
 Anno! Jsme spolu už padesát let.
 To je mi úplně jedno. Jsem pořád mladá a krásná, a když budu chtít, namotám si někoho, kdo nemá místo mozku slovník nihilismu pro předškoláky.
 Ty mě urážíš.
 Ano. Já tě urážím.
 To je od tebe strašně zlé, Anno.
 Ještě jednou řekneš moje jméno a slibuji, že se dostane i na fyzické urážení, a to konkrétně tvé hlavy.
 Bojím se tě.
 Dobře děláš.
 Vidím tě nyní v úplně novém světle. Po padesáti letech vztahu jsem si uvědomil, že jsem prožil svůj život s feministkou.
 Je vidět, že jsi začínal svůj vztah před padesáti lety, když máš pořád ještě pocit, že feministka je sprosté slovo.
 Řekl jsem feministkou? Chtěl jsem říct u-

vačskou sviní.
 Nevytahuj to zase!
 Udala jsi mě tenkrát a za to mi dlužíš svůj život! Nezapomínej na to, Anno!
 Já tě zabiju!
 Nech si ty řeči a okamžitě se uklidni!
 Já tě zabiju!
 Anno!
 Zabila jsem tě.

11.

Jmenuji se Karl, je mi třiadvacet let a právě procházím obchodem řetězce Tesco a vybírám, který z chlebů v nabídce pečiva vezmu domů na večeři pro svou malou rodinu. V tom uslyším křik. Otočím hlavu.

Jmenuji se Fridrich, je mi jednatřicet let a rozhodl jsem se, že obnovím ve světě řád.

Křik zesiluje do nesnesitelné intenzity. Slyším, že někdo někde upadl. Ozve se výstřel a řev ještě zesílí, zní už téměř nelidsky, jako když antilopu roztrhá lev. Před očima se mi vybaví pohled mé tříleté dcery a –

Řád je nutností, bez něho všechno upadá. V našem světě všechno upadá, ze všeho nejvíc ženy – tentam je stud a tatam morálka. Kdysi být ženou znamenalo něco velkolepého a krásného. Dneska je žena synonymem děvky. Nedokážu žít v takovém světě. Je nutné opět nastolit řád. Politici se vůbec nestarají o blaho lidu, řeší pouze své vlastní finanční zájmy. A tak se rozpadá svět, který mají držet pohromadě.

Ozvou se další výstřely a já konečně pochopím, co se děje. Chvíli mi to trvalo, protože člověk prostě nepočítá s tím, že když jde po práci nakoupit, dostane se jeho život do ohrožení. Je to téměř nepředstavitelné. Počítáme s tím, že žijeme v bezpečném světě. Hrůzy světa se dějí někde jinde, ne tady, ne teď, ne v Tescu. Musím se skrýt, napadlo mě,

a ta potřeba byla silnější než cokoliv, co jsem kdy zažil. Všechno ostatní zmizelo.

Náš svět potřebuje řád. Jediným prostředkem k jeho nastolení je násilí. Jsem si tím naprosto jistý, tak jistý, jako jsem si nikdy ničím jistý nebyl. Já to vidím, že svět se rozpadá. Vidím to a je mojí zodpovědností ten rozklad zastavit. Já to musím být, kdo zjedná řád, nikdo jiný to za mě neudělá. Je to má morální povinnost. Jak jen to říkal Kant? Jednej jen podle té maximy, u které zároveň můžeš chtít, aby se stala obecným zákonem? Tak nějak zní jeho imperativ a já ho naplním. Chci, aby každý jednal jako já – aby každý obětoval vše, co může, za to, aby opět vznikl řád. V tomto světě se nedá žít, je nutné ho změnit, je nutné ho napravit. Musí být opět nastoleny hranice. Musí být opět jasné, co kdo může a musí. Není možné, aby se děly věci, které se dnes dějí zcela běžně. Není možné, aby byla hlavním životním principem většiny lidí zábava. Prostě to tak nesmí být.

Utíkám na konec haly, kde vidím služební vchod. Ozvou se další výstřely, řev už téměř nevnímám, stal se natolik všudypřítomným, že se na něj nedokážu soustředit. Bouchám do dveří, ale jsou zamčené. Rozhlížím se a vidím lidi prchající všemi směry. Kdo z nich je nebezpečný? Je jich víc, nebo jenom jeden? Netuším a mám strach z každého, kdo je v mém zorném poli. Někteří jsou od krve, to je zlé, protože to znamená, že nebezpečí se blíží. Pokusím se vyrazit dveře, ale je to marné, zámek nepovolí. Všechno se děje extrémně rychle a já mám stále větší strach. Rozběhnu se opačným směrem a doufám, že najdu jiné dveře, které mě zachrání.

Můj otec byl pravým zastáncem řádu. V mých žilách koluje jeho krev. Je mi dodnes vzorem, přestože ho nenávidím. Myslím ale, že právě ten vzor, který člověk zároveň respektuje i nenávidí, je tím nejsilnějším vzorem. Můj otec tvrdě pracoval a někdy bil mou matku. Když jsem toho byl svědkem,

zuřil jsem, a zbil potom i mě. Tehdy jsem tomu nerozuměl, jak někdo může bít svou ženu, jak může muž bít ženu, i kdyby nebyla jeho, jak může bít jakoukoliv ženu – dnes už jsem moudřejší a naprosto mu rozumím, dokonce ho chválím, protože nedopustil, aby zmizel z jejich vztahu řád, pochopitelně kvůli mně a mým sourozencům, protože není možné vychovávat děti tam, kde není řád, z takové výchovy nemůže vzejít naprosto nic dobrého. Taky bych bil svou ženu, kdybych nějakou měl, protože jsou věci, které se slovy prostě vykonat nedají. Jenže já žádnou ženu nemám, protože dnes už nejsou ženy, jako byla moje matka, skutečné ženy připravené obětovat se rodině a poslouchat svého muže. Dnes chtějí všechny ženy žít svobodně a užívat si, protože naprosto nerozumí životu, neví, že je potřeba se obětovat, nechápou nic, a já bych nikdy nedokázal někoho takového vedle sebe snést. Nechci sdílet život s odpadem. Krásná žena, opravdová žena dnes už neexistuje. Všechno jsou to jenom podělané děvky.

Dějí se zvláštní věci – najednou třeba vzduchem prolétla konzerva, nebo jsem periferně zaznamenal, jak spadl úplně celý regál s balenými nápoji. Mnoho z lahví se roztrhlo a jejich obsah vystříknul ven. Všechno jsem to vnímal velice intenzivně, asi proto, že jsem tomu vůbec nerozuměl, jako by všechno přestalo dávat smysl a obrátilo se vzhůru nohama. Vůbec by mě teď nepřekvapilo, kdyby se protrhla střecha nákupního centra obchodního řetězce Tesco a nad ní se vznášela mimozemská loď. Najednou bylo možné všechno, osnovy světa se zhroutily. Všude utíkali lidi, někteří ještě s poloprázdnými nákupními košíky, které pro šok ani nezvládli pustit. Další dveře na opačné straně haly byly také zamčené. Výstřel se nyní ozval z bezprostřední blízkosti.

Před rokem jsem složil zkoušku potřebnou k získání zbrojního průkazu a za peníze našetřené z desíti výplat jsem si pořídil

nejsilnější zbraň, na kterou jsem měl právo, a několik zásobníků munice. Zbraně jsou mostem vedoucím od chaosu k řádu. V rozhodujících chvílích nesmí být člověk slabý. Svět je potřeba změnit. Jsem ochotný trpět za všechny.

Ještě jsem se stihnul otočit a uvidět ho. V očích měl naprostý klid. Zkameněl jsem, když na mě namířil. Zmáčknul kohoutek, ale nic se nestalo.

Stihnul jsem zbavit svět několika ubožáků a vyhlásit vzpouru totalitě amorálnosti, než mi došly náboje v prvním zásobníku.

Rozběhnul jsem se proti němu.

Někdo se rozběhnul proti mně, naučeným pohybem jsem rychle vyměnil zásobníky a vystřelil.

Byl rychlejší než já. Střela mnou prošla někde v oblasti ledvin. Druhá mě zasáhla do hlavy. Nic dalšího už si nevybavuji.

12.

Vše nakonec spěje ke konci, to jediné je jisté. Pokoj nechť je dán všem zemřelým. Smrt je jako kyselina – vše se v ní rozpouští.

Na to, že je ti dvanáct, jsi nějak moc chytrý.

Nemohu za to, jaký jsem se narodil.

Nechceš si radši zahrát na doktory?

S kým?

Se mnou.

Promiň, nejsem homosexuál.

Jsi perverzní. Chtěl jsem si hrát na doktory, ne se s tebou ochmatávat proboha. Co si myslíš, že jsem? Mám už tři roky přítelkyni, to tys holku neviděl ještě ani dalekohledem, natož pak nahou.

Možná jsme se špatně pochopili. Já jsem mluvil o smrti –

A já jsem si s tebou chtěl zahrát na doktory, jako to dělají všichni naši vrstevníci. Nevím,

proč musíš pořád vymýšlet nějaké absurdity.

Ty jsi –

v devíti letech ztratil panictví, ano.

Ty jsi –

naprosto úžasný, ano.

Ty jsi –

tak už to řekni konečně!

Ty jsi totální monstrum.

Nemůžu být ve dvanácti letech totální monstrum.

Potom jsou totálními monstry tví rodiče.

Za to zaplatíš.

Smrt je nevyhnutelná. Bože, jdu vstříc tvé náruči.

13.

Probudit se je to nejtěžší.

Přirozeně.

Není těžké vstát – to je věc vůle. Ale probudit se –

Je věc instinktu.

Člověk musí důvěřovat sám sobě. Pokaždé, když jdeš spát, riskuješ, že se neprobudíš. A to je děsivé.

Ano.

Každý den, který jsi prožil, je zároveň dnem, který jsi přežil.

Ano.

Nejenom smrt má něco ze spánku, ale spánek také něco ze smrti.

Člověk, který nemůže spát, má strach ze smrti. Nebo, vlastně, ani ne tolik ze smrti, jako z toho, že sám sebe zabije.

Sebevražda se nad námi vznáší jako cosi nepochopitelného, co nás přitahuje. Možnost to ukončit, ale co vlastně?

Všechno. Možnost ukončit všechno. Protože po smrti není nic. Cokoliv, co je, je jen ve vztahu k tomu, kdo to vnímá. Jakmile přestaneš vnímat, nic nezbyde.

Ve spánku člověk ještě vnímá, přinejmenším sám sebe, a také sny. Skrze sny sám k sobě promlouvá.

Ve snech člověk pochopí, kým doopravdy je.

Tedy – nikým.

Abstrakcí ze sebe sama – z ničeho. Protože nic je to, co zbyde, když odmyslíš člověka.

Jenže člověka nelze odmyslet. Odmyslet lze jenom sebe sama.

Smrt.

Sebevražda.

Jestli to nakonec není právě ona, co člověka definuje. Možnost z ničeho – udělat nic.

Člověk ztratil svůj svět. Došel k jeho hranici a tam zůstal stát. Na jeho hranici.

Sám.

Opuštěný.

Izolovaný. V bezpečí, ale od ničeho. V ničem.

A tam hledá sám sebe.

Zmatený.

Dezorientovaný.

Stále ještě přesvědčený o tom, že existuje cesta, která ho dovede pryč od jeho samotného.

Protože to je posledním snem našeho člověka – sen, že se zbaví sebe sama.

Že najde sebe, kterým není.

Možná by bylo lepší říct, že je to náš člověk, kterého má tento sen.

Protože snít už nemůžeme.

14.

Vesměs je to všechno jedna verbež.

Ty jsi tak neuvěřitelně moudrý, víš o tom?

Jistě. Je to jedna verbež – ráno to spí, večer to chlastá a mezitím to pronáší všechny možné píčoviny, které nejenže nedávají smysl, ale ani se nesnaží ho dávat. Smysl vůbec je něco, co tahle verbež dokáže jenom hledat, ale aby ho našla, to ne, na to je totiž moc líná, to ti povím, koláče, to ano, ale práce se to nedotkne ani selfie-tyčí.

Ty. Jsi. Tak. Moudrý.

Děkuji.

Tleskám.

To si snad ani nezasloužím.

Ale to víš, že ano.

Ale –

To víš, že ano.

15.

Vstávej.

Ne.

Vstávej. Dělej.

Nikoliv. Zásadně odmítám.

Jestli okamžitě nevstaneš, rozbiju ti hubu.

To rozhodně nehodlám udělat.

Vstaň.

Ne.

Vstaň.

Já říkám – ne.

Hele – já jsem velice trpělivý člověk. Velice otevřený člověk. Dokážu leccos pochopit a leccos odpustit. Že jsi ze mě celý večer tahal prachy, dokážu pochopit. Že ses vyspal s mojí holkou, ano, to dokážu pochopit, je hezká. Že jsi to udělal v mém vlastním bytě, to taky dokážu pochopit. Že jsi se poblíhl na mém hajzlu, aniž bys to po sobě byl schopný

uklidit, fajn, ano, to dokážu pochopit. Že jsi vlezl do mé postele v botách, oblečený, poblitý, špinavý, zlitý a smradlavý jako hovado, ano, za určitých velmi konkrétních podmínek jsem všechno tohle schopný, ochotný a připravený pochopit, a vzhledem k tomu, co jsme spolu všechno zažili, jsem připravený ti to také odpustit. Ale jestli okamžitě kurva nevstaneš z té dojebané postele a neprojevíš alespoň sebemenší záchrvěv sebe-reflexe, jestli do tvého polo-vědomí nepronikne ani nejslabší závan reality, tak se kurva nediv, že ten nůž, co mám v ruce, skončí v tvém krku.

Dobře. Nebudu se divit. Spokojený?

Říkal sis o to.

16.

Já nejsem starý člověk, ale přesto mám pocit, že světu už docela dobře rozumím.

Takže?

Ne. Děkuji, ale ne.

Takže záruku necháváme na dva roky, ano?

Ano.

Jak myslíte.

17.

Čau Adame.

Ahoj Evo.

Hele tady jsem našla supr strom, chceš se na něj jít podívat?

Jasně! Jdeme! Bude sranda.

Tady.

No to je ale krásný strom! Není to ten, jak Bůh říkal, že z něho nemáme nic trhat?

Přesně ten to je.

Moc, moc, moc krásný strom!

Že jo?

Co budeme dělat?

Tady se nic dělat nedá.

Nedá?

Ne.

Aha. Tak to je nuda, hm.

Napadá mě něco.

Co?

Byl tam nějakej had a ten říkal, že to ovoce je strašná sranda.

Jaký ovoce?

To z toho stromu.

To nemůžeme jíst.

Prý je to sranda.

Jo?

Prý jo.

A kdo to říkal?

Ten had.

Had?

Had.

Had – had – co? Had ti něco říkal? Evo?

Adame?

Ty jako umíš hadí řeč? Jako Harry Potter?

No.

Eh?

Jo.

A co říkal ten had?

Že to ovoce je super sranda.

A co budeme dělat?

Dáme si to ovoce ne, je to prý sranda.

Tak jo, ale ty první.

Jako proč?

Protože chci vidět tvoje prsa, až se budeš pro to ovoce natahovat.

A proč jako?

Je to vtipné.

Ti vlepím ty vole, ještě jednou řekni, že jsem směšná –

Řekl jsem, že jsi vtipná.

Tak to je v pořádku.

Ano.

Ano.

Ano.

Tak si dáme tu srandu ne?

Tak jo, tak jo.

Mám to tady.

Super. A kolikátá to je?

Nevím – šestá?

Co jsi říkala?

Nevím?

Dáme si tu čáru nebo co?

Už zase? Musí nám to vydržet do rána.

Já – začínám mít zase chuť.

Na co?

Na tu čáru a na sex.

A co chceš první?

Tu – čáru.

Dobře. Tady, narýsuj to, já jsem úplně mimo.

Kde je ta – bankovka. Bankovka. To je skoro jak bábovka.

Ty jseš vtipnej.

Tak. Čí je to občanka?

Moje?

Aha. Jasně. Tak.

Ježiši to je skvělé.

18.

Jaký jsi měla den?

Skvělý! Byla jsem se ráno projít, vstala jsem strašně brzy a stihla jsem východ slunce.

Byl moc krásný. Byla jsem sice docela unavená, ale ten pohled za to stál. Rozproudil ve mně krev. Dala jsem si potom snídani a kafe a bylo mi dobře. Zavolala jsem mámě a potom jsem si četla. Kolem poledne jsem usnula, protože na mě znovu dopadla ta únava, a bylo to skvělé, odpočinula jsem si a už je mi úplně dobře zase.

To je skvělé!

Že jo! A jak ses měl ty?

Taky dobře! Vstal jsem taky docela brzo, šel jsem běhat, dal jsem si snídani a potom jsem pracoval, musel jsem napsat nějaké maily a vyřídit objednávky. Docela mě to bavilo. Potom jsem šel s Michalem na oběd do té indické restaurace, kde mají skvělé a levné obědové menu, šli jsme se potom ještě projít a povídali jsme si, dlouho jsme se neviděli. Když jsem došel domů, ještě chvíli jsem pracoval.

Tak to zní taky dobře!

Jo.

Máme se hezky.

Máme.

Moc. Moc hezky.

19.

Mami? Co to znamená socialismus?

Ale fuj! Kdo tě naučil takové ošklivé slovičko? To nikdy neříkej.

Socialismus, socialismus, socialismus!

Ty spratku jeden nevychovaná!

20.

Poslední dobou se necítím dobře.

Co myslíte tím „poslední dobou“?

Poslední dva roky. Mám pocit, že se můj život zastavil. Že už se v něm neděje nic nového, nebo, vlastně spíš že se v něm už neděje vůbec nic.

Tušíte, co tyto pocity zapříčinilo?

Nevím. Přišly postupně, zpočátku jenom jaksi podprahově, postupně se ale stávaly reálnějšími, prostupovaly ve stále větší míře mé prožívání, až se nakonec staly jeho dominantním motivem.

Pojí se vám s těmi pocity nějaká konkrétní představa?

Myslím, že ano. Jde o určitý druh osamění, jako by ke mně nic nedoléhalo. Dřív to přicházelo, jak jsem už říkala, jenom v záblescích, byla jsem například nakoupit a na jednou to přišlo, cítila jsem se úplně sama, zatímco jsem hleděla na obal jogurtu, který jsem si chtěla koupit, a téměř jsem se rozplakala. Postupně zaplnil ten pocit všechny oblasti mého života. Když jsem byla se svým přítelem, cítila jsem se, jako by mluvil k někomu jinému, jako by jeho vztah se mnou byl pouze formální, jako by se týkal mě jenom zdánlivě, povrchově, a stejně tak jsem to cítila z druhé strany, že je pro mě nedosažitelný ve velmi doslovném smyslu, že nemůžu udělat nic, čím bych já pronikla k němu, jako bych cítila nějakou hranici, kterou jsme oba oddělení jeden od druhého – nevím, nedokážu to popsat přesně, aby to dávalo smysl, ale ve chvíli, kdy ty pocity pohltily i můj vztah, jsem si uvědomila, že se z toho nedostanu, že už není jediné místo, které by proti těm pocitům zůstalo ochráněné, nic, čeho by se netýkaly. Zpočátku jsem kvůli tomu často plakala, potom ale odešel i pláč, když jsem si uvědomila, že nemůže vyvolat v druhých lidech nic, čím by ve mně mohli ty pocity překonat. Nešlo to, když mě někdo utěšoval, cítila jsem se ještě hůř. Totéž cítím i teď s vámi, mluvím o sobě, snažím se vyjádřit své pocity, ale jako by se mi slova ztrácela v ústech a začala žít vlastním životem, jako by v té chvíli ztratila vztah se mnou a už nemohla vyjádřit to, co jsem doufala, že jimi vyjádřím, mám pocit, že z nich zbývá už jenom něco zcela obecného, co se mě nijak netýká. Dokonce si uvědomuji i to, že

to nedává smysl, že to, co mám pocit, že postrádám, vůbec není možné a že prožívám absenci něčeho, co nikdy neexistovalo a ani to existovat nemůže, ale tím více se cítím od všeho odtržena, tím více se cítím sama.

Vybavujete si nějaké situace, ve kterých tento pocit neprožíváte? Ve kterých se ztrácí?

A – ano. Ale je to zvláštní. Nedává to smysl. Já – ano. Dobře. Dobře. Bylo to před půl rokem, už tehdy jsem se cítila těmi pocity naprosto pohlcená, šla jsem po ulici, byla noc, šla jsem parkem – proboha, zní to jako scéna ze špatného filmu...

Je to scéna ze špatného filmu.

Jo. Takže: Všude bylo ticho, šla jsem pomalu a když jsem byla asi uprostřed parku, prostě se na mě někdo vrhl, zacpal mi ústa, zvedl mě a zavlékl někam mezi keře, strhl ze mě – no, prostě mě někdo znásilnil, asi není nutné rozvádět to do detailů. Tehdy jako by se mi něco vrátilo, něco, co jsem strašně dlouho hledala – cítila jsem, že žiju. Necítila jsem štěstí, ani trochu ne, proboha, nic takového by mě ani nenapadlo, naopak, bylo to strašné, že vás někdo prostě sebere a znásilní je strašné, že vás takhle kdykoliv kdokoli může prostě zotročit a udělat s vámi, co bude chtít, to je strašné. Kdyby chtěl, mohl mě zabít. Nebo mě vůbec nemusel znásilnit, mohl mě jenom okrást a pak zabít. Ani nemusel toužit po mém těle. Šla z toho hrůza a ta hrůza byla osvobozující, v té hrůze jsem se cítila konečně být s někým, konečně se někomu podařilo zbořit ty hranice, které jsem okolo sebe celou tu dobu cítila. Chvěla jsem se hrůzou a bolestí, ale necítila jsem se sama, jakkoliv šíleně to zní, a ono to asi skutečně šílené je. Několik dní jsem z toho byla rozhozená, ale musela jsem na to neustále myslet, neustále jsem si zpřítomňovala těch několik okamžiků v keři někde v parku, a postupně mizela hrůza a zůstával jenom ten pocit společenství, že jsem tam s někým a že k němu cítím vztah. I teď, když si na to

vzpomenu, jako by se ve mně něco probudilo. Jako bych na okamžik ožila. Ale je to samozřejmě pryč.

Co si myslíte, že způsobilo, že v té chvíli ten pocit samoty zmizel?

To právě vůbec nevím. Nešlo o sex, rozhodně ne, sexu jsem vždy měla dost, a bývalo mi to příjemné, ano, ale od té chvíle, co jsem se ztratila sama v sobě, jsem si ho nedokázala užít, zbylo z něho pouze cosi, co bylo na okamžik schopné zvýšit intenzitu, se kterou jsem vnímala vlastní tělo, ale už to nebylo příjemné, už to nedokázalo proniknout ke mně, ztratila jsem k sexu vztah, takže o to určitě nešlo. Když nad tím přemýšlím, tak samozřejmě naopak ten sex na té situaci byl to nejhorší, což je pochopitelné, chce se mi z toho zvracet, když si na to vzpomenu, někdo cizí vás prostě sebere a znásilní, nevíte, kdo to je, nevíte, jestli není nemocný, nevíte, kdy se naposledy umyl nebo cokoliv a samozřejmě nejste ani minimálně vzrušená, extrémně to bolí, tím spíš, že je to samozřejmě ve všem naprosto bezohledné, nikdo se vás neptá, co chcete, když vás jde znásilnit, klidně vám narve – pardon, ne, prostě to bylo hrozné. Když nad tím přemýšlím jenom z této strany, je mi strašně, byl to rozhodně nejhorší zážitek v mém životě. – Myslím, že to, čím se ke mně ten člověk dostal, bylo násilí. Odděleno od sexu, jako hybná síla celé té situace – násilí. Nemyslím si, že bych se cítila jinak, kdyby mě prostě jenom sebral a někde v keři zmlátil, bolest by zůstala, ale zůstal by i ten pocit, že se někdo dostal ke mně, skutečně ke mně, že prolomil tu hranici, která je mezi námi.

Bil vás někdy někdo?

Nikdy.

Bylo ve vaší rodině přítomné domácí násilí?

Ne.

Tohle byla vaše první, řekněme osobní zkušenost s násilím?

Ano.

Do jisté míry to dává smysl. Násilí překračuje hranice, v kulturní společnosti je nemyslitelné. Jeho náhlá přítomnost ve vašem životě musela způsobit šok, musela vás vytrhnout z toho, co jste prožívala, kdyby vás nechala v klidu, bylo by to zvláštní. Jakým způsobem se k té události vztahujete nyní?

Často jsem vzhůru dlouho do noci a procházím tím parkem, nebo jinými parky nebo prostě místy, kde by se něco podobného mohlo stát, temné ulice atd., a doufám, že se to stane znovu. Přitahuje mě to neuvěřitelně silným způsobem. Od té situace tehdy se to ale neopakovalo.

Chtěla byste to zažít znovu?

Ano i ne. Víím, že by to bylo hrozné, že ta bolest by mě hluboce zasáhla, a že by to mohlo mít i strašné dlouhodobé důsledky, ale přesto – ta blízkost... nedokážu si představit, že by ji mohlo způsobit cokoliv jiného. A potřebuji ji. Samozřejmě se ji neustále pokouším hledat i jinde, ale nejde to, nic, co by mělo podobný dopad na mé prožívání, jako násilí, jsem zatím nenašla. Je to hrozné... ale je to můj život, je to součást toho, kým jsem. Nedokážu se od toho oprostit a nedokážu si to ani vyčítat, je to moje jediná naděje, protože takto už dlouho nevydržím, přicházím o veškerou energii, přestávám být čehokoliv schopná. Je jenom otázkou času, kdy se zabiju, protože tohle je strašné, naprosto strašné.

Ano, skutečně to tak zní. Ale není zřejmě řešení vystavovat se nebezpečí.

Ne, to není. Protože i kdyby se to stalo znovu, nic by to nevyřešilo. Já víím. Víím to, ale přesto mě ta možnost přitahuje.

Určité zážitky mohou vytvořit pocit násilí, aniž by hrozilo nebezpečí. Nepřemýšlela jste nad tím, že by to pro vás mohlo být řešením?

Přemýšlela, ale nefungovalo by to. Násilí musí být skutečné, přicházet od cizího člo-

věka, jinak to nefunguje, jinak je to hra, kterou nejsem schopná hrát. Jde o to, že v násilí hranice překračujete – pokud vytvoříte situaci, která je bezpečná, znamená to, že v rámci ní vytyčíte hranice, které nepřekročíte, proto to nefunguje. V podstatě nemám pocit, že pro mě existuje bezbolestné řešení. Přitahuje mě zlo, jako by bylo tím jediným, co ještě dokážu vnímat. Všechno ostatní je šedé a bez tvaru.

Sebepoškozujete se?

Ne. To jenom prohlubuje samotu. Potřebuji cítit druhého člověka. Sama svou samotu nepřekonám.

Ani nemáte takové sklony?

Myslím, že chuť nechat si ublížit by se dala v určitém smyslu označit za tendenci k sebepoškozování, ano. Ale řezat do sebe mě neláká.

Sportujete?

Ano, každé ráno cvičím.

Proč?

Jsem na to zvyklá. Dřív mi to dělalo radost. Bez toho se cítím ještě unavenější než obvykle.

Nemáte s tím spojený žádný příjemný pocit?

Ne. Beru to v podstatě jako povinnost. Stejně jako práci. Dřív mě bavila, dnes ji dělám jako náměsíčná.

Pracujete v marketingu, jestli se dobře pamatují.

Ano.

Vraťme se zpátky k vašim pocitům. Říkala jste, že se cítíte sama, ale ne v tom smyslu, že byste ve svém životě nikoho neměla, ale takovým způsobem, že nedokážete mít pocit, že je mezi vámi a čímkoliv nebo kýmkoliv jiným nějaký skutečný vztah, protože jakékoliv vztahy mezi vámi a světem, respektive vztahy, které by měly vést mezi vámi a světem, končí na, jak jste to pojmenovala, vaší

hranici, pouze se vás takto zvenku dotýkají a nic, ať už je vztah sebehlubší, nedokáže tyto hranice překročit, kromě násilí.

Ano.

Kdybyste se pokusila pojmenovat, co přesně je uvnitř této hranice, kam se nic nemůže dostat, co by to bylo?

První, co mě napadlo, bylo samozřejmě, že tam jsem já, ale to nestačí, rozumím, kam tím míříte. Zřejmě je to nějaká moje stránka, něco ve mně, co neprojevuji nebo co nemůžu projevit, a co se mohlo projevit právě během té situace, o které jsem mluvila.

Ano, myslím, že směřujete správně.

Něco, co nejsem schopná sama v sobě probudit, protože vůči tomu cítím takový odpor, že se neodvážím toho dotknout, ale co je pro mě natolik určující, že veškerou svoji energii musím věnovat na potlačení tohoto – něčeho. Ano, vlastně je to docela jednoduché. Je to zlo. Já jsem zlá a mám ráda zlo. Chtěla bych konat zlo a chtěla bych, aby druzí dělali zlé věci mně. Nedokážu se cítit dobře v tomto světě, je příliš dobrý. Všichni jsou příliš hodní. Nevěřím tomu, zdá se mi to neskutečné. Chtěla bych se cítit špatně, protože někdo jiný chce, abych se špatně cítila, jenže všichni okolo mě vždycky chtěli jenom to, abych se cítila dobře. To je strašné... I když to teď říkám, nedokážu sama sobě uvěřit, přestože tuším, že to tak skutečně je, že tohle je ten problém, že nemohu s nikým vejít do vztahu na základě něčeho zlého, že nemohu být ničím otrokem, jenže z nějakého důvodu si přesně tohle přeji, jedině to mi připadá skutečné, ta představa mě naprosto fascinuje... a přeci sama sobě nevěřím, že to tak je. Zdá se to příliš nepravděpodobné, prostě nemožné. Proč by někdo chtěl zlo? Proč by někdo chtěl bolest? Ale když to vezmeme naopak, proč by vlastně někdo měl chtít dobro? Proč by se měl chtít cítit dobře? Asi je to přirozené, asi je to lidské, ale co když jsem nelidská? Co když je ve mně pro-

stě něco špatně? Pochopí to někdo?

Jak se cítíte nyní, když jste to mohla říct?

Jsem nervózní. Je pravda, že jsem nad tím takhle nikdy nepřemýšlela, a bije se ve mně pocit uspokojení, že jsem to mohla říct, a zároveň cítit silný odpor vůči tomu, co jsem řekla – ve chvíli, kdy se pokouším ten pocit v sobě objevit a probudit ho, se ho zároveň snažím zapudit a potlačit, protože vím, že je to špatně, protože to tak nechci mít. Ale je příliš silný.

Proč si myslíte, že je to špatně?

Vy si nemyslíte, že je to špatně?

Myslím, že člověk může cítit leccos, a není to ani dobře, ani špatně – prostě to tak je.

Myslím si, že je to špatně, protože to ode mě očekává společnost. Protože kultura, ve které žiju, by to považovala za špatné. Nikdo přeci nemá rád zlo a nikdo už vůbec nemůže po druhých požadovat, aby byli zlí.

Po druhých to požadovat nemůžete, stejně tak ale nikdo nemůže požadovat po vás, abyste zlá nebyla – dokud toto zlo nebude zasahovat druhé lidi. Myslím, že není nemožné vytvořit si takový vztah, ve kterém byste mohla cítit tuto svoji potřebu naplněnou.

Myslíte, že je to potřeba?

Ano, zní to tak.

Je pravda... že je v tom něco osvobozujícího. Přiznat si, že to tak prostě je. Možná, že kdybych s tím nemusela bojovat, zbyla by mi síla i na další věci.

Když člověk přijme sám sebe, může to být silně osvobozující zkušenost.

21.

Za pět minut skončí svět.

Můžeme –

počkat.

Ano.

Nemá smysl říkat, že to nemá smysl. Je to jasné.

Nemá smysl cokoliv říkat.

Už tomu nerozumím.

Tik.

Řak.

Tik.

Řak.

Tik.

Řak.

Už jen chvíli. To už zvládneme.

Já nevím.

Už jen chvíli. Podívej. Už jenom tři minuty.

To to utíká...

Jo jo.

Pamatuju si, že jsem jednou viděla nějakého člověka, na ulici, chvíli šel, pak se zastavil, potom zase šel, pak se zase zastavil. Přišla jsem za ním a zeptala jsem se ho, jestli je v pořádku. A ten člověk se na mě podíval a řekl, že v pořádku není. Pak zase kousek popošel a znovu se zastavil a zopakoval to: „Nejsem v pořádku.“ A tak šel dál a dál a dál a furt to opakoval.

To jsem byl já.

Jedna.

Dva.

Tři.

Čtyři.

Pět.

Šest.

Sedm.

Osm.

Devět.

Sto.

Mlčet.

Devadesát tři vteřin.

Člověk je omyl.

Mělo to být jinak. Doufala jsem, že to bude jinak. Že to skončí hezky. Bylo by to

lepší. Nemám ráda konce. Jsou povrchní. Doopravdy nic jako konec neexistuje. Všechno pokračuje, donekonečna. Nic nikdy neskončí. Všechno se táhne dál. Od začátku dál, dál, dál. Pořád. Nikdy jinak. Velmi, velmi dlouho. Vešel král a řekl –

Počkej –

Co?

Počkej. Počkej. Chtěl jsem ti říct... Chtěl jsem ti říct –

Vojtěch Honig

Velká slova

Postavy:

A

B

C

Dva lidé

Doktoři

Číšníci

A: Koukáme se na nebe, ale nevidíme nebe.

B: Cítíme v pojmech.

C: Člověk je abstrakcí své doby.

B: Nebo je doba abstrakcí svých lidí.

(Pauza)

A: Nevidíme nebe.

(Pauza)

C: Ztratili jsme se. Už dávno nevíme, kým jsme.

(Pauza)

A: Nechci žít.

B: Nikdo nechce žít.

A: Nechci. Nechci žít.

- Kdybys věděl, jak se nenávidím.
- Nevím, o čem mluvíš.
- Kdybys tušil –
- - n e c h c i t o v ě d ě t.

B: Odkouzlili svět – a to málo, co je zde ještě možné vidět, za to nestojí.

C: Hudba vznikla, aby přehlušila naše utrpení.

B: Nebo aby mu dala smysl.

(Pauza)

A: Nechci žít.

- Když mi bylo patnáct, zamilovala jsem se. Pak jsme s našima odjeli na tři týdny k moři, a když jsme se vrátili, už jsem to necítila.
- Bylo ti patnáct.
- Byla to láska.
- Bylo ti patnáct.
- Byla to moje první láska. Věřila jsem, že bude i poslední. Celé tři týdny jsem tomu věřila...

C: Všechny ty řeči o svobodě.

B: Všechny ty řeči o lásce.

C: Všechny ty řeči.

(Pauza)

A: Únava.

B: Dysforie.

A: Nedostatek spánku.

B: Antidepresiva.

C: Anxiolytika.

A: Smrt.

- Myslela jsem si, že se něco změní. (Začala jsem se znovu stýkat s lidma, pokusila jsem se navázat smysluplné vztahy. Chodila jsem ven, cvičila jsem, snídala jsem ovesné vločky a polykala vitamínové tablety. Jednou týdně jsem docházela na terapie, spolupracovala jsem, snažila jsem se pochopit, co se mi děje. Chodila jsem na skupinové terapie a mluvila jsem na nich. Čas od času jsem dokonce dokázala zaujmout od sebe samé odstup. Mluvit o sobě jakoby ze třetí osoby, analyzovat se. Ovládala jsem se. Viděla jsem své chyby a pochopila jsem, v čem je můj problém. Nebo jsem si aspoň myslela, že vím, v čem je můj problém. Zkoušela jsem meditovat a věnovat se józe, nějakou dobu mi to vydrželo. Šlo to docela dobře. Zhubla jsem, ačkoliv s váhou jsem nikdy problém neměla. Nemyslím, že jsem byla ošklivá, ačkoliv tehdy jsem si to myslela. Snažila jsem se vnímat se objektivně, jak mě asi vidí jiní lidé, hledět na sebe cizíma očima.) Ale nic se nezměnilo.
- Zkoušela jsi někdy myslet na někoho jiného než na sebe?
- ...
- Ne fakt, zkoušela jsi to vůbec někdy?
- ...

B: Osamění.

C: Odcizení.

A: Smrt.

- Nechápu to.
- Je to strategie. Většina lidí je v mládí – a to jako dost dlouho – zaměstnaná hlavě vztahama, nejčastěji se dávají do páru už na střední, a protože mají plné hlavy toho, že to spolu musí vydržet – přičemž je to někdy fakt po určitou dobu příjemné, nepopírám to – tak spolu taky vydrží, ale po určité době to přestane být fajn, často po velmi krátké době, a pak spolu spíš

už zápasí a to je přirozeně oba hrozně vyčerpá, takže po nějakých pár letech – a je jedno, jestli jde pořád o jeden a týž vztah, nebo už se jich několik prostřídalo – pokud to je jedno tobě – tak po těch pár letech už jsou z toho úplně zdecimovaní a znechucení a cítí se dost méněcenně, a pak přijdeš ty, která jsi celou tu dobu, co se oni ze všech sil snažili být spolu, studovala a pracovala na sobě a zdokonalovala se, veškerou svou energii jsi vložila do toho udělat ze sebe skvělou lidskou bytost, po všech stránkách nejlepší, přijdeš teda za nimi, s nimi to vypadá, jak to vypadá, takže je převyšuješ úplně ve všem a není možné, aby se do tebe na první dobrou nezamilovali, a ten náskok, co před nimi máš, už nikdy nedoženou, takže zaručeně budeš už po zbytek času ta lepší, chápeš, získáš tím výhodu, vlastně svého druhu konkurenční výhodu, a jediné, co pro to musíš udělat, je prostě se ze začátku vykašlat na vztahy a hrozně na sobě dříť tak do těch pětadvaceti cca, někdy tak jsou už oni vysílení životem a ty za nimi přijdeš doslova a do písmene v nejlepších letech a nabídneš jim sebe a oni samozřejmě přijmou – pochopitelně si na sebe do té doby musíš dávat pozor, protože není lehké nepoddat se tomu, je to velký tlak, takže přirozeně docela piješ, ale když to udržíš pod kontrolou, tak to nevádí, nehleď na to, že oni na tom většinou jsou spíš ještě hůř – a vlastně přijdeš jako rytíř na bílém koni a do konce života tě budou obdivovat a zbožňovat jako svého spasitele a šťastný rodinný život je zaručen.

(Pauza)

- Ale do té doby
- jsi nešťastná, ano.
- To nedává smysl.
- Ale funguje to.

C: Co kdybych vám teď řekl, že nikdy nebudete šťastní. A nemyslím tím to, co se na vás sype z televize a z časopisů stokrát každý den, že není možné dosáhnout stavu, který by sám o sobě stačil na to, aby vytvářel dlouhodobé štěstí, ne; mluvím i byť jen o okamžiku štěstí, o zákmitu, záchvěvu, jediném letmém pocítění toho, co je prý cílem života a práce a co je v pozadí každého velkého slova, jako je láska, svoboda, dobro nebo přátelství – nikdy; nikdy; nic. Na jedinou vteřinu. Jenom neštěstí, neustále, bez přestávky, bez konce.

(Pauza)

A: Nechci žít.

C: Co kdybych –

B: Mlč.

- Příčina pádu:
- Neznámá.
- Příčina smrti:
- Udušení.
- Je to komplikované.

B: Člověk by si skoro myslel, že nemůže být hůř.

C: A pak –

B: Stačí otevřít noviny a hned máš pocit, že skončí svět. Nebo ještě líp – že už vlastně skončil.

C: V Africe nahnali vojáci celou vesnici do kostela pod záminkou, aby se skryli před útokem barbarů, jen aby je tam těm sviním pak nechali naservírované jako prase řezníkovi. Jenže řezník prase zabije jednou ranou.

B: Je to profesionál.

C: Oni je rozsekají na kousky. I ženy. I děti.

B: Hlavně že v Evropě je mír.

C: Hlavně že tak.

(Pauza)

A: Oni se bojí...

- Dáš mi cigaretu?
- Jasně.
- Díky. *(Zapálí si)*
- Mám o tebe strach.
- Nemusíš mít.
- Ale mám.
- Díky.
- Není zač.

C: Je to v nás.

B: A mezi námi.

C: Je to něco s námi.

B: A nedá se na to ukázat.

C: Je to hádanka.

B: Okouzlující.

A: Na něco jsem zapomněl...

(Pauza)

C: Je to neuróza. Neuróza jménem člověk.

- Mám o sebe strach.

B: Je to určitý druh spánku.

C: Určitý druh zapomnění.

B: Vlastně je to spíš určitý druh usnutí.

C: Narkózy.

B: Přichází to zvnějšku.

C: Je to něco se vzduchem. Něco je ve vzduchu.

B: Uspává to.

C: Ale není to sladký spánek.

B: Je to spíš jako –

C: Omráčení.

B: Ano. Jako omráčení.

C: Nevšimneš si toho, až už je pozdě.

B: A pokud se probudíš, bude to až kvůli tomu, že se ta bolest stane nesnesitelnou.

A: Probudí tě bolest.

B: Až už nebudeš moct dál spát

A: vzbudí tě ta bolest.

B: Ano.

A: Až bolest.

- Bojím se.
- Spi.
- Bojím se, že se už neprobudím.
- Tak nespi.
- Dobře.
- Ale ráno si nestěžuj, že jsi unavená.
- Dobře.
- Normální je v noci spát.
- Dobře.
- Dobrou noc.
- Dobrou noc.

A: Některá selhání jsou definitivní.

C: Tahle krize nemá řešení.

A: Člověk začíná stárnout tehdy, když se selhání začínají stávat definitivními.

B: Nechci umřít sám.

C: Je příliš pozdě.

A: Když se podíváš zpátky a víš, že už to nespraviš.

B: Nechci umřít.

A: Když se podíváš zpátky a víš, že už to nebude jinak.

C: Byl čas, bylo dost času. Ale už není.

A: Ano, když už není čas.

B: Můžeš mi odpustit?

A a C zároveň: Ne.

A: Už není čas.

C: Blížíme se konci.

A: Je to, jako když ti pod vodou dojde dech. Něco zmizelo. Něco důležitého náhle zmizelo a my jsme to neviděli, zapomněli jsme.

B: Můžeš mi odpustit?

A a C: Ne. Ne. Ne.

A: Nikoho ani nenapadlo to hledat, nikdo nic neviděl, a nebýt té změny, toho chvění, které to rozeznělo, nebýt těch pohledů, které to prozrazují, nikdo by ani nevěděl, že se to stalo.

B: Můžeš mi odpustit?

A a C: Ne. Ne. Ne.

A: A náhle nemáme slov. Protože už není o čem mluvit. Už můžeme jenom ukazovat prstem a z němých výrazů druhých se snažit vyčíst, jestli nám zůstala společná aspoň ta hrůza, nebo jestli už definitivně vyhasla veškerá naděje na to, že k sobě jednou najdeme cestu zpátky.

B: Můžeš mi odpustit?

(Ticho)

B: Můžeš mi odpustit?

(Ticho)

B: Můžeš mi odpustit?

(Ticho)

(...)

B: Proč jsi to udělal?

A: Nech mě být.

B: Proč jsi to udělal?

A: Nevím.

B: Fajn.

A: Nenávidím tě.

B: Já vím.

C: Myslím, že už to nevydržím.

A: Co nevydržíš?

C: Nic.

A: Fajn.

C: Je to... jako když skočíš z okna, které je fakt vysoko... a při tom pádu ztratíš vědomí.

B: Proč jsi to udělal?

C: Už ani nevíš, že padáš...

A: Nenávidím tě.

C: A pak najednou... dopadneš.

A: Nenávidím tě.

B: Fajn.

C: Zajímalo by mě, jestli to někdy bylo jinak.

Jestli někdy lidi žili jinak.

A: Ne.

C: Myslím, že to tak nemusí být.

- Vypni tu hudbu.

- Ne.

- Vypni to. Nechci to poslouchat.

- Ale já jo.

- Vypni to.

- Ne.

- Fajn.

- Proč jsi to udělal?

- Nech mě být.

- Ptala jsem se tě,
proč jsi to udělal?

Nenávidím tě.

- Fajn.

- Nenávidím tě.

- Já vím. Užs to říkala.

- Nechápu, proč se musíš takto chovat.

- Já se tak nemusím chovat.

- Choval ses tak vždycky.

- Ne.

- V životě jsi neslyšel slovo empatie.

- Já vím, co je to empatie.

- Ano, víš to, ale to je tak všechno.

- Neštvi mě.

- Co je?

- Nic.

- Fajn.

- Nenávidím tě.

Nenávidím tě.

- Fajn.

- Zajímalo by mě, jestli to někdy bylo
jinak.

- Ne.

- Takže mě nemiluješ.

- Ne.

- Aha.

- Ne.

- Myslím, že to tak nemusí být.

A: Ne. Ne. Ne.

B: Je příliš pozdě.

C: Když padáš, nejde se prostě otočit
a jít zpátky.

B: Musíš doufat, že tě ten dopad nezabije.

C: Což se stává tím méně pravděpodobné

B: čím déle padáš.

C: Ano.

A: Myslím, že už to nevydržím.

B: Co?

A: Tohle.

Už je toho moc.

Už je toho moc.

B: Můžu ti pomoci.

A: Ne.

*(Bere si pistoli, míří si na hlavu.
Zastřelí se.)*

B: Proč?

C: Proč.

B: Proč?

C: Proč.

B: Proč?

C: Proč.

B: Proč?

C: Proč.

B: Proč?

C: Proč.

B: Proč?

C: Proč.

B: Proč?

C: Proč.

B: Proč?

Mohli bychom být zase šťastní.

Ne. Ne. Ne.

Fajn.

Nikdy jsme nebyli šťastní.

Fajn.

Miluješ mě?

Ano.

Promiň.

Myslím, že už to nevydržím.

Promiň.

Bojím se tě.

Promiň.

Už je toho moc.

Promiň. Promiň. Promiň.

Odcházím

počkej

už je toho moc.

Můžu ti pomoci.

Ne.

Prosím.

Ne. Ne. Ne. *(Balí si věci, odchází)*

*(Bere si pistoli, míří si na hlavu
nezvládne to. Odchází s pistolí v ruce.)*

C: Ano, proč...

(Uběhne chvíle)

C: Myslel jsi jenom na sebe.

B: Mlč.

C: Je to tvoje vina.

B: Mlč!

C: Ostatně, není to moje věc.

(B pláče nad mrtvolou A)

C: Bylo to jenom tělo.

B: Byl to kurva člověk!

C: Hm.

(Uběhne chvíle)

C: Kdo by to řekl... Běž do prdele kurva! *(Vyžene B)*

C jde k mrtvole A

C: Ahoj mrtvolo.

(Uběhne chvíle)

C se posadí vedle mrtvoly A

(Uběhne chvíle)

C: No co, bylo to nevyhnutelné... *(Vstane. Zatímco mluví, vchází DOKTOŘI – vezmou A na lehátko a zakryjí ho plachtou. Dále pak provádějí pitvu, vyřezávají orgány a pokládají je na stůl.)* Ano, nevyhnutelné. Přicházíme a odcházíme – tak to chodí. Brečíme a nic tím nezměníme. Řveme a nic tím nezměníme. Cynismus může poskytovat v určité míře poměrně funkční nástroj sebeobran, ale samozřejmě záleží na okolnostech. Vše záleží na okolnostech – okolnosti nutí lidi jednat, okolnosti poskytují lidem možnosti jednat, okolnosti poskytují lidem lidi a myšlenkám opodstatnění, citům cíle a činům motivaci. Cynismus je výsměchem této podmíněnosti, ale také rezignací a hloupostí, protože zapomíná. Zapomíná, že okolnosti vybízejí k vlastní proměně. Zapomíná, že senilní a senilita je zhoubná.

Umřeme na hloupost. Rozložíme se ve zbytcích vlastních slov. Chceme jít vpřed, a přitom neumíme chodit. Zůstáváme v batolecím věku, necháváme se krmit a netrápí nás naše zašpiněné brady.

S radostí přijímáme vše, co nám přistane v ústech... Ano, umřeme na hloupost; a není cesty ven, protože poprvé bude tato smrt smrtí ve štěstí, ano, umřeme naplnění slastí, hlavy nám prasknou radostí. Jak to jen říct, jak říct, že je to špatně...

Nemá vůbec smysl o tom mluvit, dokud se nevzdáme představy, že štěstí je nejvyšší cíl veškerého života. Do té doby nemá smysl vůbec nic, je to jako vést dialog s nemluvnětem – snažte se sebevíc, stejně z toho nevzejde nikdy nic víc než zvláštní forma monologu. *(Pauza)* Víím, že mě slyšíš a že mi rozumíš.

(A vstane, jde blíž k C. DOKTOŘI pokračují v pitvě.)

A: Sebrali mi duši.

C: Ano.

A: Už nic necítím.

C: Ano.

A: Proč to udělali...?

C: Ano, proč...

A: Nerozumím tomu. Snažil jsem se, aspoň myslím, že jsem se snažil. Ale bylo to jako mluvit pod vodou.

C: Nemá to smysl.

A: Snažil jsem se to změnit, pochopit to, ale nebylo jak, nebo jsem aspoň nepřišel na žádný způsob, jak toho dosáhnout. Člověk se po čase unaví, ty mi rozumíš...

C: Nemá to smysl.

A: Něco nám chybí.

C: Něco zmizelo.

A: Něco

C: mezi

A: námi

C: už není

A: jak bývalo.

C: Něco

A: zmizelo. Cítím to...

C: Nebo spíš –

A: necítím.

C: Ano.

A: Lidi

C: už nejsou

A: lidi.

C: Už je jen

A: člověk.

(Ostré, vytrvalé bouchání na dveře. DOKTOŘI nerušeně pokračují v pitvě.)

(B se konečně podaří otevřít dveře, vejde celý od krve a domlácený, zmateně se rozhlédne a umře. A a C celý jeho výstup nezaujatě pozorují, dále na jeho mrtvolu upírají zrak při následující konverzaci.)

A: Smrt. Smrt je jediné východisko.

C: Zvíře, kterému už není pomoci, prostě utratíš. Je to projev lidskosti, jeho utrpení je příliš velké a radost, kterou tobě přináší, žádná.

A: Smrt. *(Sehne se nad B, pohladí jeho vlasy, políbí ho.)* Jen smrt.

C: Jednou to už skoro vypadalo, že Čínani to pochopili. Že narodit se je zločin a že ti, kdo jsou za něj zodpovědní, musí zaplatit.

A: Jenže nedošli dost daleko.

C: Ano, jedno dítě legální bylo, to je pravda.

A: Dítě má právo být utraceno. Zemřít.

C: Ano, má právo být šťastné.

A: Ano.

C: Spartané také nebyli úplně daleko, když házeli děti dolů ze skály.

A: Z jejich těl po dopadu nezbylo vůbec nic. A tak to bylo správně.

C: Škoda jen, že neshodili všechny.

A: Ano.

C: Vůbec by nebyla škoda, kdyby lidi přestali existovat.

A: Za těch několik desítek tisíc let, co existují ve své dnešní podobě, nebyli schopni předložit jediný pádný argument proti tomuto názoru.

C: A přitom příležitostí bylo víc než mnoho.

A: Ano.

C: Naštěstí se již blížíme tomu, že přestanou existovat.

A: Ano. Zničí se sami.

C: Čekám jen na ten den, až někomu konečně dojde trpělivost a ukončí to předčasně atomovou bombou.

A: To by bylo skutečně ekonomicky atraktivní řešení. Takhle se to celé neskutečně vleče.

C: Bylo by lepší prostě to ukončit hned.

A: Radši smrt než umírání.

C: Ano, radši smrt. *(Vytáhne cigarety, nabídne A, oba si zapálí a v tichosti kouří.)*

DOKTOŘI *si sundají pláště, roušky a rukavice.*

- To byl den.
- To by člověk nevěřil, co v jiných objeví. *(Smějí se)* Těším se domů. Uděláme si něco dobrého k večeři.
- Ano, miláčku. *(Políbí se)* Ale popravdě se trochu divím, že máš po tomto *(ukáže na vystavené orgány)* chuť k jídlu.
- To víš, po čase si zvykneš. Jíst se musí.
- To ano, ale masa bych se teď fakt nedotkla. Pozvracela bych se ještě dřív, než bych dala sousto do pusy.
- Musíš to brát s nadhledem. Ostatně nejíme lidské maso, že. *(Zasměje se)*
- Ty seš hloupý. *(Políbí ho)* A už mi o tom nemluv, mám chuť na zeleninu.
- Já potřebuju něco pořádného, tato práce člověka vyčerpá. Nezajdem si někam do města?
- Jasně, proč ne?
- Výborně.
- Já se jen osprchuju a můžeme vyrazit.
- Dobře, počkám na tebe venku.
- Ty se nebudeš sprchovat?
- Jestli ti to nevadí... nechce se mi.
- Ne, jistě, jak chceš. Tak venku. *(Odcházejí)*

A a C típnou cigarety.

A: Je tma. Za chvíli sice vyjde slunce, ale nic se nezmění.

C: Je to beznadějně.

A: Beznadějně hnusné.

C: Teče

A: krev. Bolí to.

C: Za chvíli vyjde slunce a probudí nás ze snu.

A: My nespíme. Nikdy nespíme.

C: Tohle je sen a my se probudíme.

A: Neprobudíme. Tohle není sen. Na to to trvá už příliš dlouho.

C: Ještě je naděje –

A: není. Tahle krize nemá řešení. Jen smrt –

C: – je naděje.

A: Až bolest tě probudí.

(Pauza)

B pronikavě zakřičí, A a C se leknou. Tma.

Světlo. Restaurace. Rodinný oběd, čeká se na jídlo. Všichni mluví naprosto přirozeně.

A (*sedí uprostřed*): Měl jsem si dát tatarák s avokádem. (*odloží menu, B ho sebere a prohlíží si nabídku*)

B (*sedí vedle A*): To nevypadá moc dobře.

C (*sedí vedle A*): Není to jedno? Je to jenom jídlo.

- Ale jen jezte, chlapci.

- Jo, jo. Takhle v restauraci nejsme každý den. (*sedí vedle sebe*)

C: Kdo by sem chodil každý den? Jako bych na to měl čas.

B: Neasi.

- Ale, ale!

B: Klid prosím tě.

- Ale...

C: Myslím, že jsem na něco zapomněl.

- Ano?

- Asi ano, když to říká, ne? (*Smějí se*)

- Neruš prosím tě.

C: Na něco... co to bylo?

B: Dnes ráno jsem přejel kočku.

C: Fuj.

B: Jo, přilepila se mi na levé přední kolo. Budu muset zajet do myčky, trochu to smrdí.

- Nemůžeme se alespoň u jídla bavit nějak/ normálně?

B: Ale jo furt, ježíši, člověk nemůže/ ani říct, co se -

- Prosím, uklidni/ se.

C: A jo, já jsem zapomněl jenom dát Kristýně klíče od auta.

- No vidíš, tak to není tak zlé.

B: Kristýna je už zpátky?

C: Jo.

- Jak dlouho?

C: Asi... jo, dvanáct dní.

- A už se nebude vracet?

C: Doufám, že ne.

(*Krátká pauza*)

- A jak se vůbec máš?

B: Ale jo, jde to. Dneska jsem přejel kočku na silnici, trochu to ještě páchne.

- Ježíš, to je smutné.

B: No jo, no jo.

(*Krátká pauza*)

C: Myslím, že už ji nemiluju.

- Kristýnu?

C: No.

B: A co k ní teda cítíš?

C: Nic.

(*Krátká pauza*)

C: Ale jo, miluju ji.

- No vidíš, to je hezké, ne?

B: Moc. Moc hezké.

- Včera jsem ulovil velkou rybu. Dlouho jsem jenom seděl a nic se nedělo a pak najednou zabrala. Skoro mi to ulomilo ruce, ale hodil jsem ji pak zpátky. Myslím, že si to nezasloužila.

C: Souhlasím.

- Ryby jsou nechutné a slizké. Ale je zdravé občas nějakou sníst.

C: Souhlasím.

- Pamatuješ, jak jsem tě tenkrát pozval do té rybí restaurace? Jak tam vytahovali ryby rovnou z akvária a pak je uvařili a servírovali? Mohla sis vybrat, kterou chceš.

- Tehdy jsem neutekla jenom proto, že jsem tě tolik milovala.

- Jídlo bylo výtečné.

- Dneska bych utekla. (C se směje)

- Co jsme si to tam tehdy vlastně dávali?

- Pstruha?

- A jo, máš pravdu. Byl výborný.

- Nebyly v něm vůbec žádné kosti. Nechápu, jak se jim to podařilo.

- Byli šikovní.

B: Mám radši lososa.

- Tehdy to byla slavnostní příležitost.

C: Souhlasím.

(Krátká pauza)

C: Miluju topinky.

(Krátká pauza)

- V neděli odpoledne jsem potkala svou bývalou spolužačku, a to byste nevěřili, jak se od té doby změnila. Z té holčičky s copánky nezůstalo skoro nic, má dnes krátké vlasy a vyzařuje z ní zdravé sebevědomí. Vůbec celá vypadá velmi zdravě a bohatě. Myslím, že se jí daří dobře. Vypadala spokojeně. V kočárku vezla dva malé uzlíčky, ale děti právě spaly, takže jsem na ně vůbec neviděla. Moc dobře jsme si popovídaly. Říkala, že ve volném čase pracuje pro charitativní organizaci, chtěla by postavit školku pro děti z lokalit postižených válkou. Nepamatuju si přesně kde, ale mluvila o tom s takovým západem, šlo vidět, že ji to skutečně trápí a ráda by těm nebohým děťátkům pomohla, ach, ti malí chudinkové... Neměla na sobě skoro žádný mekapek, aspoň jsem si žádného nevšimla, a stejně vypadala šik, moc jí to slušelo. Pak jsme se musely rozloučit, protože jsem spěchala...

No a za dva dny jsem to vyprávěla kamarádce a ta na mě vytřeštila oči, protože ta, co jsem ji potkala, je duševně nemocná, je prý úplně mimo, už deset let je sama a ty uzlíčky, co měla v kočárku, to byly jen peřinky a v nich nic... Úplně mě to rozhodilo. Protože vypadala tak zdravě, víte? Bylo to celé zvláštní.

- Občas se dějí zvláštní věci.

- Myslím, že jí někdo hodně ublížil.

B: Nebo ona někomu hodně ublížila.

- To se mi nezdá tak pravděpodobné.

C: Souhlasím.

- Občas se dějí zvláštní věci.

(Krátká pauza)

B: Potřeboval bych dovolenou. Nebo změnu práce.

C: Říkal jsem ti, že tě to nebude bavit.

B: Nejde o to, že by mě to nebavilo, ale je toho prostě moc.

- Život není lehký.

B: Já vím, já vím.

- A peníze dobrý?

B: Jo, to jo. Ale baví mě to, jenom bych občas taky potřeboval volno. Zajet někam k moři. Ale nemám s kým, protože všichni mí přátelé jsou na tom stejně, nikdy nemají dovolenou. Je to bída.

- Já jsem na svou první dovolenou musel čekat deset let.

- Než tě vyhodili.

- Vlastně jsem dal výpověď.

- Stejně to byla hrozná práce.

B: A kam jste tehdy vůbec odjeli?

- Do Alžíru.

B: Proč proboha do Alžíru?

- Jó, to se musíš ptát jinde...

- Byly tam letenky za slušnou cenu.

- Nakonec to bylo hezký.

- Taky myslím.

B: Tak do Alžíru... no, to mě nenapadlo.

C: Já bych jel nejradši zase do Itálie, tam bylo tehdy moc hezky.

B: Tam je ale hodně lidí.

C: Je to tam bezpečné.

B: To ano. Jó, Itálie...

- Staré dobré časy.

(Pauza)

A: Na něco jsem zapomněl.

(Pauza)

A: Na něco... hm.

(Pauza. Přicházejí číšníci s jídlem na podnosech překrytých kovovou pokličkou. Postaví mezi rodinu jídlo, ozývající se nadšením. A je nervózní. Když je před každým podnos s jídlem, číšníci je zároveň zvednou. Každý má na talíři jeden orgán z předchozí pitvy, kterou prováděli DOKTOŘI. A s hrůzou vykřikne a převrátí stůl. Tma.)

Světlo. Scéna beze změny, nepořádek, převržený stůl. Na scéně jsou pouze A, B a C. A sedí s hlavou v dlaních zhruba uprostřed jeviště, B a C postávají nebo posedávají oba někde jinde, dál od A, a hledí před sebe. Ticho. Chvilí se nic neděje, poté A vstane, hledí vlevo. Později udělá pomalu dva kroky směrem na levou stranu jeviště, jako by v dálce něco pozoroval, něco povědomého, pohybuje se jako ve snu. C si velmi klidně zapálí cigaretu, jinak však dále hledí před sebe. A natáhne před sebe ruku, jako by po něčem lapal, jako by na něco ukazoval. Po chvíli se zhroutí na kolena a zakrývá si oči, jako by mu do nich předtím dlouho svítilo světlo. Jeho tvář prozrazuje bolest.

A: Já vím...

C: Na něco jsi zapomněl.

A: Dlouho...

B: Jak dlouho tu jsi?

C: Na něco zapomněl.

A: Ne.

B: Pamatuješ si mě?

C: Vypadá strašně.
 A: Bojím se... Mám strach.
 C: Jak se cítíš?
 A: Myslím, že ne.
 B: Zvládneš to?
 A: Vidím... vidím to všechno.
 B: Co se děje?
 A: Ve tmě.
 C: Kde to je?
 A: Ne.
 B: Klid.
 A: Ne.
 B: Klid.
 A: Ne.
 B: Klid.
 A: Nevím.
 B: Co vidíš?
 A: Dlouho.
 B: Nic nevidím.
 C: Jak dlouho už jsi tady?
 B: Nic.
 A: Kde jsi?
 B: Pamatuješ si na mě?
 A: Nevidím tě.
 B: Tady. Podívej se.
 A: Nemůžu.
 B: Pojď blíž.
 A: Moje hlava, mé oči... Nemůžu.
 Nemůžu se hnout.
 B: Klid.
 A: Ve mně jsou střepy, bolí to.
 B: Klid.
 A: Nemůžu.
 B: Uklidni se.
 A: Nechci.
 B: Uklidni se.
 A: Zničí mě to. Dřív, než se probudím. Zničím se.
 B: Co budeš dělat?
 A: Nedokážu na to teď myslet.
 B: Na něco jsi zapomněl.
 A: Netuším.
 B: Co to tak mohlo být?
 A: Dlouho.
 B: Jak dlouho už to trvá?
 A: Nikdy.
 B: Skončí to někdy?

C: Kdo nezavře oči, oslepne. Přišli jsme pozdě. Je to naše vina. Ačkoliv, vina... Co je vina? Nevěřím na predikáty, obzvlášť takové, kterých se člověk nezbaví. Ale vlastně to vůbec není o mně. Vlastně to vůbec není o mně... Tak třeba tehdy: akorát svítalo, svět rozjasnilo slunce, bylo to na nebi, člověk to mohl vidět, stačilo obrátit pohled vzhůru, za lampy, za střechy, bylo to tam, čekalo to, až se někdo podívá, celá nevyčerpatelná obloha čekala na svého objevitele, celý nekonečný svět se otevřel, aby ho naplnily barvy, celý svět se otevřel a čekal na lidský pohled, na oči, které přijmou to světlo a ty barvy, které pochopí, co znamenají ty tahy, které tam někdo zanechal, stačilo upřít pohled vzhůru a vejít, všechno v té chvíli stálo nahé a jasné v té sluneční záři, obloha nelhala, nebe se nechalo pozorovat, ale člověk jen hleděl a nic neviděl, ten obraz k němu nedošel, ztratil se někde v půli

A: Smrt.
 B: Co by ti pomohlo?
 A: Ne. Už nikdy.
 B: Nechceš to zkusit znovu?
 A: Nemůžeš mě za to nenávidět.
 B: Fajn. Jak chceš.
 A: Už nemůžu.
 B: Jak chceš.
 A: Nejde to. Nechci to. Nikdy.
 B: Dobře.
 A: Nedokážu říct.
 B: Co cítíš?
 A: Nevím.
 B: Jak to?
 A: Je to něco ve mně, křičí to.
 B: Aha.
 A: Že smrt přichází.
 B: Co to říká?
 A: Teď. A znova.
 B: To slyšíš?
 A: Zevnitř.
 B: A odkud to vychází?
 A: Moře. Odliv. Dva lidé tančí, muž a žena. Mezi nimi někdo leží. Řve. Ti dva okolo něho tančí. On řve. Nebo ona. Řve a oni do toho okolo něho tančí. Nebo okolo ní. Jejich nohy jsou mokré. Od slané mořské vody. Písek se jim zachytává mezi nehty. Ti dva, co tančí, mají na rukou krev. Ten, co leží na zemi a řve, přišel o oči. Odnoslo je moře. Řve, protože nic nevidí, zatímco oni okolo tančí, protože vidí všechno, vidí moře v odlivu a vidí i jeho bez očí. Nebo ji. V dálce je vidět velkou vlnu, která se blíží. Oni ji nevidí a tančí dál, ale on ji vidí. Nebo ona. Protože jeho oči vzalo moře, tak to vidí. Vidí tu vlnu. Nebo ji vidí ona. Křičí, protože vidí tu vlnu a ví, že za chvíli přijde a smete je z pláže na útes, ale oni ji nevidí, pořád okolo tančí, jako by nic, ale ty oči ji vidí, vidí, jak se přibližuje, cítí ji, trhá s nimi, obzor se zvedl, ta vlna už je slyšet, ale oni ji neslyší protože ten člověk, co leží na zemi, tak strašně moc řve, a oni si myslí, že řve proto, že nic nevidí, a tak tančí, protože oni myslí, že vidí všechno, zatímco netuší, že se k nim blíží vlna která je semele a rozdrť o útes,

cesty, člověk hleděl vzhůru a pořád jen opakoval, tohle je nebe, tohle je nebe, tohle je nebe, zatímco to, o čem říkal, že je to nebe, vůbec nebe nebylo, neviděl dál než za své vlastní oči, myslel, že vidí nebe, a přitom neviděl nic, a když to pak chtěl druhému sdělit, řekl zase jen: tohle je nebe, vidíš, to je nebe, a ten druhý se podíval nahoru a řekl ano, to je nebe, máš pravdu, ale ani jeden pravdu neměl, protože to nebylo nebe, co viděli, ačkoliv nebe jen čekalo na jejich pohled, ale oni je neviděli, hleděli nahoru a mysleli, že vidí nebe, ale neviděli, a slunce vynaložilo veškeré své úsilí, aby se učinilo krásným, aby zlákal jejich pohledy, jako když se mladá dívka líčí, aby upoutala pohledy ostatních, tak i slunce dnes nalíčilo svět, abychom se dívali, abychom pozorovali, ale nikdo nic neviděl, protože lidi už nedokázali nic víc než jenom kolem sebe máchat rukama a vykřikovat slova, slova, která prý znamenají všechno, a přitom neznamenaají nic, protože když ten člověk řekl, že vidí nebe, tak lhal, přestože správně ukázal vzhůru a správně řekl nebe, tak lhal, protože potřeboval mluvit, protože mu nestačilo vidět, protože za každou cenu potřeboval být slyšet, protože za každou cenu potřeboval mít pocit, že je to on, kdo určuje, co vidí, ale nepochopil, že to nebe není tam, kam ukazuje, ale že je tady, že není potřeba mluvit, že je potřeba se dívat, a když ten druhý slyšel, jak mluví, přestal se dívat, takže nakonec nikdo neviděl to nebe, které marně čekalo, až ho někdo uvidí, a kdyby mělo samo oči, rozplakalo by se, ale nemělo oči a nemá je ani dnes, zatímco lidé oči mají, ale nevidí, ale nepláčou, používají je jen k tomu, aby si podmanili realitu, aby jí vnutili svůj řád, zatímco tento řád nemá s realitou společného nic, a tak se stalo, že když se podíváme k nebi, tak nevidíme nebe, ale pojmy, protože člověk nakonec vždy

a že to nakonec budou oni, kdo právě teď začal řvát, protože vlna je tady.

vidí jen to, co vidět má, a je asi nakonec pravda, že krásu vidět nemá.

...

B: Co vidíš?

(Pauza. B a C odcházejí.)

Nad scénou se rozsvítí nápis VELKÁ SLOVA.

Pauza

A: A jak se máš vlastně? Dobrý? Jo? To jsem rád.
Je dneska hezky, vid'?
Mám z tebe radost. Teda mám radost, že tě vidím.
A stejně je to zvláštní, co?
Jak ten čas letí...

Nápis se změní na E K O

Mám se dobře, jo. Teda žádná sláva, ale člověk...
Člověk si vystačí s málem.
Pár let se rozhlížíš a pak to pochopíš.
A nakonec to oceníš. Stejně ti nakonec každý řekne,
že není o co stát. No, je to tak. Ale zase...
Jo, máš pravdu. Není to tak zlé. Mám se dobře, jo.
Mám se dobře.

Nápis se změní na KÁ VA

A víš, že na tebe myslím? Nebo jako, sem tam si vzpomenu.
Že jo.
Člověk se tomu neubrání. Co by byl jinak život...
Že...
Pár let je život. Pak smrt. Pak umřeš.

Nápis se změní na VE SLO

Stejně je to zvláštní. Jak rychle člověk zapomene.
Minulost mizí, ztrácí se v přítomnosti.
Někdy je to škoda...
Někdy ne...
A člověk stejně pořád žije. Ani mu nepřijde, že by se něco dělo.
A ona je to nakonec asi pravda.

Nápis se změní na LOV

A stejně pořád žije, že...
Protože žít se musí. I když nechceš. I když chceš.
Dny ubíhají, i když někdy nemají konce.
Utečou. Víš, jako tehdy...
Taky to nakonec uteklo, i když to vypadalo, že by nemuselo...
Tak muselo.

Nápis se změnil na S O V A

Ale mám se dobře – je mi fajn. Mohlo by být líp, ale to je vlastně taky dobře.
Nemyslíš?
Jenom... jenom mám pocit, jako by se mi
tak nějak
rozostřil pohled, jestli rozumíš. Jako by věci ztrácely obrys.
Jako by se někde ve mně ztrácely.

Nápis se změnil na V Á L A
Ozvou se sirény.

Je to, jako se probudit uprostřed snu – do jiného snu.
Jsi vzhůru, ale nejsi. Podíváš se do zrcadla a nevidíš sebe
přestože jsi to ty. Řekneš své jméno
a ačkoliv je to tvé jméno, nepoznáš se v něm.
Víš, že patří tobě
ale komu patříš ty, to nevíš.

Nápis se změnil na L Á S A
Sirény sílí.

Je to absurdní, já vím. Sám tomu nerozumím.
Víš, jak se říká, že některé věci se prostě dějí?
Tak takový mám teď pocit ze sebe.
Že se prostě děju. Jako vlna.
Jako moře.
Jako bouře.

Nápis se změnil na L K Á O
Sirény sílí.

Vím, že mě slyšíš a že mi rozumíš.
Že to pochopíš. Možná to potom bude jinak.
Zase.
Ale nevím; nedokážu říct.
Možná zde slova nejsou v právu.
Nevím, podle čeho bych to měl posoudit.

Vím jenom, že vidět nestačí.

*Nápis se změnil na VE O A
Sirény sílí.*

Protože to, co vidím, nestačí.
Třeba to bylo někdy jinak.
Třeba to bylo jinak vždycky.
Třeba to je jinak i právě teď.
A možná to tak je.

*Nápis se změnil na E Á SL A
Sirény sílí.*

Podívej se na mě a řekni mi, co vidíš.
Podívej se na mě a řekni mi, co vidíš.
Podívej se na mě a řekni mi, co vidíš.
Podívej se na mě a řekni mi, co vidíš.
Podívej se na mě a řekni mi, co vidíš.
Podívej se na mě a řekni mi, co vidíš.

*Nápis se změnil na VEL Á VA
Sirény sílí.*

Slyšíš mě vůbec? Slyšíš mě?
Slyšíš mě?
Slyšíš mě?
Slyšíš mě?
Slyšíš mě?
Slyšíš mě?

Zvuk sirén ustane; A omdlí, velmi ladně se složí na zem. Leží na ní i poté, co hra skončí a herci se uklánějí. Zvedne se, až když odejde poslední divák.

Konec.

Marie Hótová

Nikdy to nebylo naopak

Není mi to vůbec příjemné,
když já stále myslím na jiné.
I přesto, že já vůbec nechci,
nemůžu si nijak pomoci.

Mé myšlenky zní jako podvod,
řekla bych jen jedno: „Tot' život.“
Vždy přijdou samy, bez pozvání,
ty neptají se na má přání.

Sama mám problém, nevím, co s ním.
Vše vyřeší se časem? Prosím.
Avšak čas odchází, já bloudím,
takhle se jen sama odsoudím.

Nechci tvou sudbu, v hlavě ji mám,
ty ji vidíš, já ji dávno znám.
Ty snažílek, já pravý opak,
nikdy to nebylo naopak.

Marie Hótová

Výplod ve 2 hodiny a 43 minut ráno – SKVRNA

Já?

Co jsem?

Jen přestávka na jednu noc

Přestávka od tvého dokonalého života?

Já?

Co jsem?

Pouhá skvrna

Skvrna, která se šíří po celé tvé neposkvrněné bílé košili na tvém dokonalém vypracovaném hrudníku

Tuhle skvrnu jen tak neodstraníš

Nevypereš

Můžeš ji drhnout, ale tahle nepustí

Můžeš ji namáčet, ale tahle nepustí

Nepomůže ti na ni ani Vanish

Ani žádné žlučové mýdlo

...

To vždycky používala má máma

Ta nic netuší

Ani ta tvoje

A ty?

Ty tušíš?

Víš, co chceš?

Další noc?

Další skvrnu?

Marie Hótová

Zapomínám

Už zapomínám na tvou tvář,
byla krásná, to vím. Však dál?
Úsměv magický, v očích zář,
skutečně jsi tak vypadal?

Ztrácím veškeré vzpomínky.
Na tvou vůni i objetí,
na nás, na naše blbinky!
Nemám o tobě ponětí.

Kéž bych já měla novinky.
Vryla bych si do paměti
všelijaké společné snímky
a neodešla vzápětí.

Chci přepsat náš shodný scénář,
kéž by ten starý jen odvál.
Teď mohu napsat leda tak snář,
jenž bys ty nikdy nepoznal.

Kateřina Humhalová

Co oči nevidí

POSTAVY:

Václav

Aneta

Denisa

Aneřka

Štěpán

Daniel

V učebně vysoké školy. Tři situace se odehrávají za oknem učebny, na ulici. Pro hru jsou podstatné, proto musí být tyto děje vidět a slyšet. Jak inscenátoři děje na ulici zpřítomní na jevišti, je na jejich libosti. Ve scénických poznámkách bude zaznamenáno minimum akcí. A vlastně jich samotných nebude moc. Je tedy na inscenátorech, zda si někdo rozlije víno, jiný zlostí roztrhne sako a další bude vehementně žvýkat žvýkačku. Ať je tento text ve hře a ke hře.

Všichni přítomní v učebně. Ticho před bouří. Trochu dusno. Ticho prolomí Václav.

Václav: Tak.

Aneta: Tak.

Ticho.

Václav: Tak začneme, ať už to rozsekne.
Už mě to vlastně upřímně tak jakoby skoro decentně jistým způsobem nebaví.

Aneta: To je jak chodit se džbánem pro vodu.

Následuje stupňující se radost vrcholící v souhlasném záchvatu smíchu a chrochtání.

Václav: Jak mluvit do dubu.

Aneta: Dráždit hada. Nohou. Bosou. Bosou nohou.

Václav: Bosou nohou dráždit hada.

Aneta: Hrách na zed'. Házet!

Václav: Na stěnu. Na stěnu házet!

Aneta: Házet perly SVINÍM!!!

Václav: Házet perly SVINÍM!!!

Smějí se, až se za břicha popadají. Ostatní rozpačitě mlčky přihlížejí.

Václav: To je dobrý, tohleto!
Nicméně teda hlasujeme ještě jednou.
Kdo je PRO?

Ruce zvedají Václav, Aneta, Denisa.

Václav: (otráveně) Kdo je PROTI?

Ruce zvedají Anežka, Štěpán, Daniel.

Václav: Se na to můžu...

Aneta se ušklíbne.

Václav: Tak to je výborný. Libový. Excelentně extatický. Grandiózně blamážně famózní!!!

Aneta: To je fiasko, prostě.

Denisa: Ach jo. My se prostě neshodneme.

Václav: Házet PERLY!!!

Aneta: Sviním...

Václav: Takže... takže teda vlastně jakoby co?!

Anežka: Prostě je to nerozhodně.

Václav: Hoši a vám je to jedno?

Štěpán a Daniel mlčí.

Anežka: Hlasovali taky PROTI.

Denisa: Ach jo. My se fakt neshodneme.

Václav: Ono je totiž hrozně lehký hlasovat PROTI.

Anežka: A v čem je lehčí hlasovat PRO?

Václav: No to tady fakt nebudu vysvětlovat.

Anežka: Aha.

Denisa: Ach jo. My se fakt neshodneme.

Ticho.

Denisa: No a nebylo by nejlepší, kdyby to rozhodli Vašík s Anetkou, když je to nerozhodně?

Štěpán: A proč?

Denisa: No když celou tuhle debatu organizují...

Štěpán: A není to trochu všichni jsme si rovni, ale někteří jsou si rovnější?

Denisa: No... to je. To ale nechci razit, to samozřejmě neschvaluju. To už všichni víme, že to je cesta do temnoty... slepá ulička. To tím samozřejmě jakoby vlastně nemyslím, i když by se to mohlo tak zdát. Já tím chci jenom říct to, že celou tuhle debatu organizují Vašík s Anetkou, takže by teoreticky pak v důsledku měli mít větší slovo. Ale tím nemyslím, že to slovo ostatních by bylo menší, nebo mělo menší váhu. Všichni jsme důležití. To je jasné.

Aneta Denisu obejmě, dá jí pusku na tvář.

Václav: Ne, tak. Jsme v tom všichni spolu.

Ticho.

Daniel: Tak si hodíme korunou?

Aneta: Tak to je pak těžký, když PROTI hlasuje někdo, komu na tom vůbec nesejde. To se nedá.

Václav: Házet perly.

Daniel: Já jen jestli by to nevyřešilo tu plichtu.

Václav: Ale my se máme shodnout, chápeš? Je to rozhodnutí VŠECH!!! Všichni se musíme shodnout!

Daniel: A je to tak důležitý?

Aneta: To říkám, házet perly.

Václav: SVINÍM!

Denisa: Tak, Danieli, nevidíš, kolik s tím mají práce?

Daniel: S vedením hlasování?

Václav: Bosou nohou!!!

Štěpán: Nemůžeme to řešit v klidu?

Václav: (řve) Vždyť jsme v klidu!!! Nebo ty nejsi v klidu? Ne? To se divím. Fakt že jo! Já ti teda řeknu, že já rozhodně v klidu jsem! Jsem TAK klidnej! Jen se podívej. Jako beránek. Ale nevím, jak dlouho to ještě vydržím.

Ticho.

Za oknem okrade dvojice seniorku o její kabelku. Povalí ji na zem a utečou pryč. Situaci za oknem zpozoruje Daniel a reaguje na ni. Zvedá se ze židle, ale dál neví, co by udělal. To zpozorují i ostatní.

Aneta: Co je?

Daniel: Já... Neměli bychom něco udělat?

Aneta: A co chceš dělat?

Ticho.

Denisa: No ták! Pojdme se k tomu vrátit! Vy vždycky rozbijete rozhovor a musí se začínat od začátku. Chudáčci Anetka s Vašíkem z toho pak jsou úplně nervózní.

Václav: Ne, tak to k tomu organizování hlasování samozřejmě patří.

Daniel se rozpačitě posadí zpátky na své místo.

Anežka: Možná bychom měli říct, proč hlasujeme PRO nebo PROTI.

Václav: Bosou nohou...

Aneta: To mi přijde grandiózně fatálně bezpředmětný. Kardinálně.

Václav: Tak já to klidně vysvětlím. Byla by ostuda hlasovat PROTI. Nedokážu si to představit, propadl bych se hanbou. Extrémní jakoby houževnatou masitou hanbou. Musíme hlasovat PRO, to je snad nad Slunce oslepující! Není snad tak těžký to pochopit...

Anežka: Já to chápu. Ale nesouhlasím s tím, aby se hlasovalo PRO.

Aneta: Tak dlouho se chodí se džbánem...

Daniel: A není to vlastně jedno?

Ticho, výměna všech pohledů.

Aneta: Jedno je kolečko u trakaře!

Štěpán: Já bych to řešil v klidu.

Aneta: Když je ti to taky jedno...

Štěpán: Ne, já bych to jen chtěl vyřešit...

Václav: ...V KLIDU. No jo. Ono je totiž děsně jednoduchý chtít věci řešit v klidu!

Anežka: A co je špatnýho na tom, chtít věci řešit v klidu?

Václav: *(ironicky)* Ale vůbec nic!

Aneta: Až se ucho utrhne!

Denisa: Já si myslím, že ten, komu je to jedno, by neměl vůbec hlasovat!

Štěpán: Ale mně to není jedno!

Aneta: *(ironicky)* Jistě že není!

Štěpán: Já to chci jenom...

Václav: ...vyřešit v klidu!

Aneta: Nezlob se, ale kdo chce věci řešit v klidu, jimi není opravdu zasaženej. Není v nich dostatečně zainteresovanej. A promiň, ale pro mě to, co tady řešíme, opravdu hodně znamená. A dost mě vysiluje, když to někdo znevažuje a asi se i dobře baví, jak jsou ostatní hloupí, když je to zajímavá.

Anežka: Ale Štěpánovi to není jedno!

Denisa: Daniel řekl, že je mu to jedno.

Anežka: Tobě je to jedno?
Daniel: Já jen... neměli bychom se jít podívat ven?
Václav: Proč?!
Daniel: No...
Denisa: Danieli, my tady řešíme ale důležitý věci.
Aneta: Asi ne pro všechny důležité...
Václav: Až se ucho utrhne...
Ticho.
Denisa: Ach jo. My se neshodneme.
Václav: Těžko se shodneme, když na tom polovině vůbec nezáleží!
Anežka: Ale nám na tom záleží!
Václav: Kdyby vám to nebylo jedno, nehlasovali byste PROTI. Navíc kolegům na tom fakt absolutně jakoby jistým fantaskním způsobem prostě nesejde.
Anežka: Ale sejde!
Štěpán: Já to chci jenom vyřešit...
Václav: ...V KLIDU! A hlasovat PROTI! Já už si snad půjdu něco nalít!
Denisa: Ach jo, my se neshodneme. Nemůžete být trochu kolegiální? Nevidíte, jak se Vašík s Anetkou kvůli tomu trápí?!
Štěpán: Ale já to vážně chci jenom...
Aneta: ...vyřešit v klidu a hlasovat PROTI! Jako kolovrátek! Ano, to už víme. To už jsme slyšeli. Já, já. Já!!! My se to tady snažíme nějak vyřešit! Hledáme řešení! A ty tady pořád jen mluvíš o klidu! Je ti to ve skutečnosti úplně jedno, řešíš jen svoje pohodlí! Stejně jako Daniel, ten se jen kouká z okna. Všechno je pro něj důležitější než tohle naše hlasování!

Za oknem na ulici přepadne muž dívku a táhne ji do křoví. Ta volá hlasitě o pomoc. Daniel situaci sleduje.

Aneta: Zatáhněte ty rolety, ty okna vůbec netěsní!

Denisa spustí zatemňovací rolety. Daniel vstává ze židle a jde rozhodně ke dveřím.

Aneta: Kam jdeš?

Daniel odejde z místnosti a práskne za sebou dveřmi.

Ticho.

Václav: Tak. To by bylo. Asi šel řešit něco, na čem opravdu záleží!

Anežka: Pojdme hlasování odložit!

Denisa: Proč?!

Anežka: Protože nejsme kompletní!

Václav: Ale dneska se to musí odeslat, chápeš?! Dneska se to musí rozhodnout a rozseknout!

Aneta: Až se ucho utrhne...

Štěpán: Prosím vás, já jen... pojďme to vyřešit...

Všichni: ...V KLIDU?!

Ticho.

Václav: Ne, tak Štěpán má pravdu. Hlavně klid a nohy v teple. Především tu jde o nás. O nás všechny... O nás dohromady. Je to rozhodnutí o naší sounáležitosti, a tak nějak mi přijde, že se tady rozdělujeme a hádáme se... a to je hrozný. I kdyby padlo rozhodnutí, ke kterému se většina přiklání... Nebudu pak pořád poslouchat, že jsem byl PRO a to ze mě udělalo špatného člověka. Nebudu to poslouchat až do konce našeho fungování. To nechci. Musí to být naše společný rozhodnutí.

Denisa: To jsi řekl krásně, Vašíku.

Štěpán: To mi přijde rozumný. Chce to hlavně klid.

Aneta: Jde tu o nás všechny, to je pravda. No... já kdybych byla na tvém místě, Anežko... já bych se svého hlasu asi vzdala. To ze mě samozřejmě vůbec nedělá většího člověka. Absolutně ne. Jen mi přijde, že se tady hádáme úplně zbytečně a stavíme se proti sobě, i když se dokážeme docela pěkně dohodnout. Přeci jen... ještě chvíli spolu ten časopis vydávat asi budeme. Bylo by zbytečný dělat si tady dusno a zlou krev.

Václav: Být na nože...

Aneta: Na kordy...

Václav: Vykopávat válečný sekery...

Denisa: Válčit v zákopech...

Štěpán: Chce to hlavně klid.

Pauza.

Anežka: Takže vy chcete, abych hlasovala PRO.

Václav: Ne, tak to je samozřejmě tvoje svobodná volba, oba názory jsou jakoby jistým způsobem validní, jeden podle mě víc, ale to je jenom můj názor, ten já ti samozřejmě nepodsouvám a nechci, aby tě to nějak ovlivňovalo, vždyť jsme každé svobodná bytost, můžeme mít svůj vlastní názor.

Aneta: Jasně, je to úplně na tobě, Anežko. Rozhodni se podle sebe.

Anežka: Ale Štěpán přece taky hlasoval PROTI.

Denisa: Ach jo. My se neshodneme.

Štěpán: Tak já jsem především chtěl, aby to proběhlo v klidu.

Aneta: Deny, otevři okno a udělej průvan. Je tu nedýchatelno.

Denisa vyhrne zatemňovací rolety a otevře okno.

Na ulici vede Daniel dívku ze křoví, ze kterého ale vybíhá muž, který dívku v předchozí situaci napadl. Má u sebe nůž, kterým je začne ohrožovat. Je slyšet jejich potyčku.

Václav: Když tam je hroznej bordel pořád na ulici, při tom se nedá hlasovat!

Denisa zavírá okno a spouští zatemňovací rolety.

Pauza.

Štěpán: Jo, chce to klid.

Aneta: Tak Anežko! Rozhodni se, jak myslíš... já si myslím, že vzhledem k našemu budoucímu fungování je důležitý především spolupracovat. Tahat za jeden provaz. Hrát týmovou hru.

Václav: Jo, přece si nebudeme vzájemně dělat ze života peklo! Je důležitý vnímat okolí... nebýt lhostejnej.

Aneta: Někdy je potřeba se obětovat.

Denisa: A hlavně nebýt lhostejnej, to řekl Vašík krásně!

Václav: Prostě kdo jinému jámu...

Aneta: Jak se do lesa volá...

Václav: Když se kácí les...

Aneta: Bez kompromisů nejsou koláče...

Denisa: Přátelství je jako pastelka!

Štěpán: Chce to hlavně klid.

Ticho.

Anežka: Jsem PRO.

Výbuch štěstí, radování, objímání.

Aneta: Trpělivost...

Václav: ...růže přináší!

Denisa: Tak si promítneme, jak bude naše titulka vypadat?! Nebude to teda původní návrh A!

Na zatemňovací rolety se promítá návrh titulní strany školního časopisu „Zrcadlení“ (případně jméno, které se bude líbit inscenátorům) s titulním nápisem „Kam vede lhostejnost“ (či opět, jaké téma se bude inscenátorům hodit).

Odhlasovali jsme si nový návrh, návrh B!

Na zatemňovací rolety se promítá téměř identický návrh titulní strany školního časopisu. S jediným rozdílem. Titulky jsou psány jinou barvou než v návrhu A.

Bohdan Chrastil

Balící hlášky

Teoreticky, kdybych byl tanečník stepu
a ty byla rytmus;
mohl bych tě vydupat?

Kdybys byla ředitelka ochranné rezervace
pro ohrožená zvířata
a já tvůj dodavatel ohrožených zvířat.
Přijala bys mého dickobraza?

Nepochopil jsem nápis na tvém tričku,
není to Braillovým?
nebo
Nejsi náhodou Braillovo písmo?
Protože bych si tě rád osahal.

Nejsi náhodou oblast 51?
Že bych se do tebe pokusil vniknout.

Nejsi náhodou peřina?
Protože tě chci mít okolo sebe, když
usínám.

Nejsi náhodou polštář?
Protože tě chci v mojí posteli.

Hej nejsi náhodou kamera?
Protože to s tebou fakt neumím.

Nejsi náhodou Disney+?
Protože bych si tě chtěl zaplatit.

Nejsi náhodou na UložTo?
Protože nemám peníze, ale taky si chci užít
to co všichni ostatní.

Nejsi náhodou maturita?
Protože bych chtěl mít druhej pokus.

Nejsi náhodou pánev?
Protože bych chtěl v tobě udělat svoje
vajíčka.

Chtěl bych být vajíčko na hniličku, protože
kdybys mě udělala, tak bych vytek.

Nejsi náhodou jitrnice?
Protože bych tě chtěl naplnit.

Nejsi náhodou udírna?
Protože bych do tebe chtěl dát moji
klobásu.

Nejsi náhodou trávník?
Protože bych tě chtěl pokropit.

Are you Moby-Dick?
Because even though there is a million fish
in the sea I want to catch you.

Ty musíš být starej špinavej koberec,
protože tě vypráším a vyvětrám tak že ti to
prodlouží životnost.

Nejsi náhodou můj mobil?
Protože po tobě chci přejíždět prsty.

Nejsi náhodou výtah na DIFĚ
Protože bych v tobě chtěl jezdit nahoru
A dolu
A nahoru
A dolu

Nejsi náhodou garderoba?
Protože bych se ti chtěl podívat do
prádelny.

Hey Girl, are you McDonalds? Because
eating you out would be a Happy Meal.

Come on, girl, take my nugget menu. Even
though it's one piece, it's big enough to fill
you up. If you know what I am saying.

Říkej mi sprchovej gel, protože s tebou chci
být ve sprše a třít se o tvoje nahý vlhký tělo.

Nejsi náhodou Lucie Borhyová? Protože se
vždycky těším na tvoje zprávy.

Nejsi náhodou Sněžka? Protože bych tě
rád zdolal.

Nejsi náhodou mlíko v ledničce? Protože se
mi zdá, že jsi tak trochu načatá.

Nejsi náhodou elektrická zásuvka? Protože
chci do tebe strčit prsty.

Nejsi náhodou na železniční trati? Protože
bych chtěl zajet mým vlakem do tvého
tunelu.

Série „Jak sbalit princeznu Leiu“:

Pokud ty jsi Leia, tak doufám, že nejsem
Luke Skywalker, protože to by byl incest.
Ty jsi Leia? Tak to mi říkej Jabba The Hut,
protože bych tě chtěl mít doma na řetězu.
Pojď se mnou na záchody a já ti ukážu můj
světelný meč.
Poznáš, jak v téhle galaxii používám sílu.
(Konec balení Lei)

Všichni prý mají v sobě střed svého vesmíru,
říkej mi proto střed vesmíru, protože moje
místo je v tobě.

Říkej mi kost z kapra, protože ti zajedu
hluboko do krku.

Říkej mi strašidýlko Emílek, protože s tebou
patřím do všech postýlek.

Nejsi náhodou kebab? Protože vždycky,
když jsem o půlnoci opilej, tak myslím na to,
že bych si tě dal.

Bohdan Chrástil

Debilní kecy JAMU

Další veledílo, jak já to dělám?

Já na tu kreativitu moc nejsem.

Tak chceš teda ty, když seš teda kluk?

Chtělo by to oprášit si Fausta.

To je strašný, když člověk vidí, co všechno nakradl.

Mrzne mi potkan!

- Došel mi vir!
- A otevřela jsi to?
- Jo.
- Tak to zavři.

Psala jsem mu, ale říkal, že pracuje na sebevraždě, takže asi ripek.

Já bych toho psychologa úplně neopouštěl.

Člověk vždycky musí mít kam klesat.

I učitelé mrdaj.

Hlína je taková ta věc na zemi, z které rostou kytky.

Já už nejsem opilý,
já jsem už jen zoufalá.

Březen za kamna vlezem,
duben ještě tam budem,
květen ještě tam budem,
v červenci taky.
Na všechny vás jebu,
pýčo já kdybych měl kamna.

Nebojte se výhry!

JAMU:
Spousta lidí dělá spoustu věcí.

ODSka může za to, že biju holky.

Jsou v opeře i štíhlí lidé?

Ale to se právě směju, ne?

Já jsem si nikdy nevšimla, že má penis.
Fakt je tam!

- Jak se jmenoval? B... B...
- Myslíš Kanafásek?
- Jo!

Alergická relaxace

Já nosím kšiltovky, ale jen na přechody.

A co jako? Vyhodí nás?

- Tohle je umění!
- Tohle je hodně umění!

Mám pozitivní problém.

Ne každé přátelství se musí zakládat na alkoholismu.

Sorry, jsem technik.

Ty jsi přišla o hluch.

Já nejsem úplně taková, že bych měla ráda lidi.

- On taky chodí na jógu?
- Ne, šak sa na něho pozeraj!
- Máme něco dělat?
- Nevím, užívej života.
- Cože?

Nebud' nervózní s mým foťákem v ruce!

Tak se hýbej nebo ti zlomím klávesnici!!!

- Děti mé, téměř vlastní.
- Téměř? Jen téměř?
- Jen téměř, jen na čtvrt úvazku.

Je to takový psychologický ticho.

Skončil bych na veselejší notě.
No veselejší...
Ukážu vám další vraždu.

Kebab nechutná jako novorozeně!

I have just few weeks to take advantage of your mother.

- Mám vymyšlenej outfit.
- Říká se kostým.

- Neříkejte mi, že jste to nebrali ve fyzice na základce v sedmé třídě.
- Tam se toho bralo...

Tady tohle jsem zplodil včera večer.
To jsem neudělal už 22 let.

Honíte to tam dobře!

Jak to, že tě vidím, když tě nevidím?

Bylo to mega hot
Až se mi z toho skoro postavilo srdíčko

Ono by to bylo jednoduché, kdyby to člověk uměl.

Vy nic nepijete!
To není kultura!!
To je ostuda!!!

Balkón je nosní dírka domu.

JAMU:
Je mi vlastně docela špatně.

To je umění.
Tomu nerozumíš, koloušku.

Když maminka musí pracovat,
tak dítě musí stranou.

Prváci jsou docela ready to get zneužit.

Já bych nechtěl, aby můj titul závisel na někom bez rukou.

Proč to nejíš jako člověk?
Protože nejsem člověk!

You can make it bigger by using your fingers.

Herci jsou ňoumové a musíme se o ně starat!

Pane kolego, já vám to můžu říct: jste kokot.

Houba je taky bylina.

Pterodaktyl je zvuk nadšení.

Zas tak teplá nejsem!

My v Ostravě nebrečíme, my chodíme na popravu.

Ale děti mají penis!

Ten hamburger byl trochu víc fresh než já.

Ukaž mámu!
Moje máma je hezčí než ta tvoje!!

Tam mají cimbálku?
A mohli by hrát tři dny?

Já mám jen kytky, Bohdana, sypanej čaj
a lahev vína.

– Co byste řekli, kdyby se vás zeptala, která
kniha se vám líbila nejvíc?
– Já bych jí řekl: Ty se mi líbíš!

– Jedu do Ostravy na rodinnej výlet.
– Sám?

To je pěkný jak debil!

Jako by to vařili na kamionu nebo v oleji.

Já mám doma víc poklic než aut.

– Jaké jste z toho měla pocity?
– Užitečné.

– Penis tam strkat nebudu!
– To je poprvý co jsem od tebe slyšel
takovou větu.

It was short,
but I enjoy it.
V každým tom monitoru je jeden Gruna!

Ty koky, toš, no pome.

Tak mě nesud', že ze mě vyletěl mrtvej
leguán.

To jsem ráda, ale Hugo pořád žije...

Dost často se stává, že když vás přejede
tramvaj, tak jste se špatně rozhodli.

Ted' jsem pomalej jako počítač.

– To je mraveniště.
– Ale nevypadá!

Jsi anarchist, nebo pracuješ s lSem?

– Jak se říká té zbytečné věci, kterou
nepotřebuješ, ale chceš?
– Láska.

Mně se líbí tenhle klouček.
Vy máte doma šutr?

– Jeníčku, mně to nějak nejde.
– Tak dávej pozor, vole!

Si řekl tak to ne!
Koupili novej gauč,
a mě poslali do ZUŠky.

Já vím, že jsi dojela z domu, ale to
neznamená, že musíš mít depresi.

Každýho studenta se snažím monitorovat.
Teda motivovat.

Bohdan Chrastil

Motýl

Vždycky trnu;
když si motýl ve spánku;
protáhne křídla.

Jemně se ho dotknu;
a dlaní zabráním vánku;
aby mu netáhlo na záda.

Sedí mi na žebrech;
tulí se mi k srdci.
Váhám si ho pustit dovnitř.

Tak trochu mám strach;
že tam najde věci;
o kterých se mu bojím říct.

Lucie Kratochvílová

Derniéra

Padla by opona, kdyby tenhle dusný divadelní sál nějakou měl. Podvečerní vzduch jako pohlazení. Slunce s tuberkulózou vykašlává na nebe krvavé chuchvalce mraků. A já se vracím z tohohle představení, které už dnes nebude spát na vavřínech, ale odpočívat v hrobě. Takhle to končí, jako každý.

Za odměnu, za monology ze spaní, za zpocené dlaně a roztřesený dech, za to všechno si dám tebe. Nebe umírá – dlouho a kvalitně, tak jak to u tuberkulózy bývá a moje repliky padají za kanape v zákulisí naší malé show. Zaskočí a zakašlou.

Derniéra.

Lucie Kratochvílová

Hranice noci

Tam, kde se noční obloha slévá se stíny lesa.

Tam, kde padají hvězdy a obzor klesá,

vidím tvoje oči.

Vpíjím se do vyhřáté louky,

a krčím

stébla, o která se lámají

nesplněná přání.

Lucie Kratochvílová

Petrov

Zlatočervené,
na kůži mi jemně dopadá
studený vzduch.
V kapse mě hřeje samota.
Holub z římsy odnaproti
soudí mě pohledem
založí křídla
a stejně lhostejně
pozoruje to
zlatočervené.
Společnost mi dělá
mrtvý básník,
skoro jako kdybys tu byl
ty.

Zlatočervené
třesou se mi rty.
A každá minuta zlevňuje se víc,
čím blíže je ke svému konci.
Zlatočervené
studené
samotné
básnické
a mrtvé.
Zlatočervené slunce
V sedm sraz
tady
Budu čekat.

Lucie Kratochvílová

Šerosvit

Zakouřená místnost. Jazz a Blues.

Popel na stole. Broušené sklo a uštípané hrnky.

Popraskané struny a notovej papír od kafe.

Fleky na saku.

Všichni. Všichni máme nedostatek. Čeho?

Čehokoliv. Máme depresi. Máme mánii. Máme závislost. Máme problém.

Jsme nestálí. Jsme v podzemí.

Alternativní. Underground.

Myšlenky okořeníme alkoholem a něčím víc, pak je ve zmateném rozčilení škrábem na ubrousky od rtěnek.

Známe lásku. Známe ji, ale umíme si z ní čerpat jen to temný.

Hustá a tmavě rudá. Růž na límci košile.

Blues píšu pro sebe a Jazz hraju pro tebe.

Tak podlehni. Jsme to, co z ďáblů dělá lidi a naopak. Jak se nám to hodí.

Pod našima rukama, kůže plné tuše,

vzniká a zaniká otázka života, jako když zhasneš svíčku a rozsvítíš lustr.

Frak hozenej přes bustu spasitele

a přes tebe hodím své přesvědčení,

ať zůstaneš pózovat v mém loži

ještě jednu noc.

Lucie Kratochvílová

Už odejdi

Je tak jednoduché ztratit se ve všech těch myšlenkách, co mi běží hlavou. Den ode dne toužím víc a víc po tvém objetí... zároveň ale nejsem schopná dýchat, když tě zahlédnu. Nedokážu nic říct, nic z toho, co mi leží v hlavě. Kéž bych cítila vztek... a ne lásku. Ještě když moje paměť s radostí týrá usínání.

Převaluji se ve své posteli, sama.

Ve svém srdci, sama.

Ve své mysli, sama.

Budí mě pohled od tvých očí, které tu vlastně nejsou.

Bez tebe, bez kamínků v dlaních, bez nedočkavých polibků, pod jejichž rty schovávají se slova, na která je ještě brzy. Bez vůně deště ve tvých vlasech, bez kapek, co uvízly na pleteném svetru, bez něžností, detailů, maličností.

Dnes večer chce se mi všechno vzdát...

Kateřina Křivánková

Dvě minutové hry z prostředí nemocničního

Nos

(rána)

MUŽ 1: Do háje! Sakra! Já se na to...!

MUŽ 2: Pane, co si myslíte, že děláte? Proč kopete do té popelnice? *(intimnějším hlasem)* Člověče, uklidněte se, je tu plno dětí. Víte, že stojíte před dětskou nemocnicí?

MUŽ 1: Sakra, sakra, sakra!

MUŽ 2: Co se vám proboha stalo, že tu tak nadáváte?

MUŽ 1: Ukradli mi nos!

MUŽ 2: Cože? *(uchichtne se)* Eh, tomu nerozumím. Jak by vám mohl někdo ukradnout nos? Kolik jste toho vypil? Jdu zavolat policii.

MUŽ 1: Ptal jste se, co se mi stalo, tak vám to říkám. Ukradli mi nos! Svině!

MATKA: *(jiná barva hlasů, v pozadí pořád nadávky)* Že se nestydíte, tahle vyřvávat v poledním klidu před nemocnicí plnou dětí! *(zavírá okno, chvíli poslouchá)* Tak, a je klid. Jsem se rozčílila. Skočím si do kantýny pro kafe. *(zvuk peněz – hledá v peněžence, kroky)* Prosim, zatím si uklid' po sobě všechny ty roztahané hračky. A co je tohle červené na zemi?

DCERA: *(ticho, váhání)* Balónek.

Čekání

Dívka 1: Myslíš si, že si mě někdo vezme?

Dívka 2: Pokud budeš tak moc okatě dávat najevo, že to chceš, tak ne!

Dívka 1: Jak okatě? Vždyť nic nedělám!

Dívka 2: Ale děláš! Se nedělej!

Dívka 1: *(brečí)*

Dívka 2: Nebul, budeš celá promočená! Na, tady máš ubrousek!

Dívka 1: Nevím, proč jsi na mě tak ostrá.

Dívka 2: Tak jsem trochu ostřejší, ale to už nezměníš!

Dívka 1: Ticho, někdo jde! Usmívej se!

(cinkot dveří, kroky)

Muž: Dobrý den.

Žena: Dobrý den, tak co to bude?

Muž: Poprosil bych jeden chlebiček na tácek. Ne ne, ten ne, ten vypadá promočeně. Ne, ani tamten, po feferonkách špatně trávím. Tak třeba mi dejte ten zadní s lovečákem.

Žena: Dobře. Ještě něco?

Muž: *(rozhoduje se)* To bude všechno.

Žena: *(balí chlebiček)*

Muž Lovečák: Tak se tu mějte, děvčata!

Dívka 1, Dívka 2: *(pláčou)*

Jakub Kub

Básnické kuriozity

Kávový zvrát (a myslí zkrat)

Hudební magoři se šli projít
chtěli naplnit svého života hořké chutě
kavárna – přišli na to, co chtějí najít
po výšlapu Schodů chtělo se jim na kutě.

Protože byli unavení psychicky
jak Jamáci bývají vždýcky...
vstoupili tedy do dveří
neviděli ještě, že osud udeří.

Když dovnitř vstoupili
prošli zcela nevědomky
potom onu kávu vypili,
nevšimli si důležité cedulky.

Místo aby básně skládali,
v šálku smysl bytí hledali
hodiny staly se vteřinami v jejich vnímání
barmanka zeptala se jich: „Máte cash k mání?“

Polil je studený pot
spěch – aby docházku splnili,
to se jim nestává ani u not,
aby se takto ztrapnili.

Jejich pocity následoval silný smích
stres a humor se postupně smích...aly.
Už plánovali najít bankomat,
již chtěli nad sebou hole lámat.
Vydali se téměř na cestu,
avšak prostor rozzářil se nadějí
barmanka ukázala jim v jednom gestu:
„Pošlete mi to na účet raději.“

Z toho plyne poučení
nemít cash je mučení
sebe sama.
K automatu na JAMU pojdte s náma
kávou se zem uleví,
to není žádná fáma.

Procházka za temna

Máte rádi ten noční déšť...
když slzy stanou se neviditelnými.
Když mysl je volná a nechá se tělem vést,
a sny se stanou splnitelnými.

Světlo měsíce odráží naději,
kouzlo tmy opět udeřilo.
Však na čem snad záleží, na ději? Pocity,
emoce – životní lyrické dílo.

A ty myslíš, myslíš neustále,
jak krásný je život a tak dále...
Jak maraton ti nálady běhají,
hlava je ale prázdná.
Přesun, v tom lesním háji,
ba ne, jsi stále ve městě.

A ty užíváš stále deště.
Přemýšlíš...

Jak jsme se ocitli na tomto světě,
nechci na to házet žádné sázky.
Však jaký máte pocit po této větě:
„Nevím, zda nás stvořil Bůh,
ale vzešli jsme z lásky.“

Unavená

Sluneční paprsky ozářily pokožku země,
a já cítím, jak cosi se bouří ve mně.
Když konečně se nebe hodilo do hávu,
začal jsem počítat kapky vody na kávu.

Jest černá jak dehet, černá jak zlost...
V šálku objeví se 56, poté nápis:
„Upřímnost je skvost.“
Myšlenky jak andělé létají, hlava je na odpis.

Nač lhát, však je to šílenství.
Před očima se náhle zjeví:
„Pravda je vítězství.“
Jak to, že to člověk neví?

Zastavíš krok, vidíš ten obraz.
A do ucha šeptá ti Marie:
„Láska je magie.“
Vem si to k srdci, vem to v potaz.

Déšť započal, ve světě se zaplnila díra.
Cítíš chladný vánek:
„Dobro je víra.“
Padneš, převládá tě spánek.

A po okamžiku neexistence
následuje chvilka spásy.
V duši skončila konference.
Tvá mise jest prostá...
Užívat životní krásy.

Unavená

Chladné ráno, jinovatka,
běhával jsi se svými vlky.
Tvůj životní soundtrack nahradily
pomlky. Není-li konflikt, tak vnitřní hádka.

Co tě po úpadu měsíce potká?

Ony vlákna světla stíní mraky.
Svět je unavený, vždyť ty taky.
Za zpěvu vrabce vracíš se zpátky,
místo zodpovědnosti myslíš na pohádky.

Tělo tě bolí, mysl jak by smet,
prosím,
dbej o duši jak včely o med.
Tak vstávej, chod', už tě to volá...
Cítíš se živý, i když jsi mrtvola.

Náhodné myšlenkové pocity (NMP)

Opravdu.
Skutečně?
Jde snad o pravdu.
Výjimečně.

Lež má křídla.
Nůžky na ně.
Pochybný kus mýdla
plave tu ve vaně.

Čistota a osvětlení?
To se v této době cení
Je to pro tebe či není?
Je to pro nás nebo o ní?
Ono aroma ti voní.
Srdce bije jak stádo koní.
Myšlenky se v hlavě roní.
Tvé oči všechnu krásu honí.
†

Začínáš se domní-
vat
Mít rád je slast a ne
kat.

Pravda

Barbora Kvapilová

M E D O M Á S L O

já jsem se naučil jíst toast s máslem a medem.

to je dobrý.

já miluju medomáslo. když to jako promícháš spolu.

jo. nejlepší věc na světě.

jenže to musíš mít dva nože žejo. abys nesmíchal máslo s medem.

ale když si dáš přece máslo a na to med... tak to je to stejný, ne?

není!

emem (*takové to mručení jakože -ne*)

vůbec!

(*smích*) v čem to je jiný?

ty s nima souhlasíš?

a to máslo když ho dáš na na... teda když dáš med na máslo, tak on ti kape všude. máš to prostě po prstech, padá ti to na ruku a je to na hovno prostě. prostě je to fakt na hovno.

ale medomáslo máš prostě takovou zvláštní hmotu, která je prostě sladká... přesně.

a taky když dáš med na máslo, tak není rovnoměrně. občas se tam najde...

no právě.

občas se na tom najde prostě skulinka pouze másla.

a to není vono.

pro nás to není vono.

dobře já chápu všechny argumenty...

a s chlebem nebo rohlíkem?
když je čerstvej rohlík, tak určitě rohlík.
když je čerstvej chleba, dám si aji chleba.
ale fakt dobrej musí být.
no ale lepší je ten rohlík.
vyhrává rohlík.
jo to jo.
a napůlenej. napůlenej. takhle rozpůlenej na dvě půlky.
... rohlík nebo bílej toust?
za mě rohlík.
rohlík.
celzej toust?
co?
c e l o z r n e j toust.
cože s medomáslem?

s máslem a medem.
ne, s medomáslem.
(smích)
s máslem a s medem.

Eliška Linhartová

Daleko od stromu

Jablko nepadá daleko od stromu

A tak nikdy nepřestanu

Hledat cestu z kořenů

Shniju daleko od sadu

Eliška Linhartová

Kintsugi

je
japonská umělecká technika
aplikovaná na misky
hrnky
vázy
a další

poškozené části slepené lakem
zlatem
stříbrem
platinou

přijmutí
a oslavení
vad
ran
nedokonalosti

mušín
tedy čistá mysl
žije okamžikem
přijímá svět

to ale člověk musí chtít
něco pro to udělat

je tři ráno
kuchyň
piju
piju čaj
piju čaj z misky
piju čaj z misky a polykám střepy

Eliška Linhartová

Peklo peklo peklo

(Někdo. Někde. Nějak.)

x: „Peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo.“

•: „Není to divné?“

x: „Peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo. Co by mělo být divné? Peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo.“

•: „Že pořád vychází peklo?“

x: „Peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo. Ne. Peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo.“

•: „Však už je to tak dlouho, co se někdo dostal... do nebe. Samé peklo, peklo.“

x: „Peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo. Když jsou lidé hříšní, budou za své hříchy pykat. Peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo.“

•: „Ale to už musí být stovky let, co někdo šel...“

x: „Ne. Hříchy dole na zemi, peklo... inu, ještě níž. Peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo.“

•: „Co když... co když... se... někde... vloudila... jenom taková menší... malinká... malinkatá... chyba?“

x: „Peklo, peklo, pek – Co jsi to řekla?“

•: „Že...“

x: „VELKÝ BOŽÍ PLÁN. JAK SE OPOVAŽUJEŠ VŮBEC NAZNAČIT, ŽE BY–“

•: „Peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo.“

x: „JAK JEN MŮŽEŠ MÍT TU DRZOST–“

•: „Peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo.“

x: „...“

•: „Peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo.“

x: „Peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo, peklo.“

Eliška Linhartová

Pozoruhodný případ

A: „Není důvod k panice.“

B: „Dovoluji si nesouhlasit.“

A: „Opravdu? Ale drahý kolego, však se nic tak hrozného nestalo.“

B: „...hmm. Opět si dovoluji nesouhlasit.“

A: „Milý příteli! Vždyť vy se potíte! Nate, půjčte si kapesník. Víte, v mé profesi jsou podobné úkazy nezbytné, dokonce i vítané, pokud to tak mohu říct. Denní chléb.“

B: „Cha! Tak to bude nejspíš jádro naší neshody. V mé profesi jsou také podobné úkazy nezbytné, ovšem ne vítané!“

A: „Ale vítané být musí! Ano, možná se jedná o události, které by běžnému člověku pohnuly žlučí a obrátily žaludek vzhůru nohama. Ale pane inspektore. My nejsme obyčejní lidé. Máme role. Úlohy, které musíme plnit. Bez vás bych nebyl já, beze mne byste nebyl vy!“

B: „Však jste zločinec! Prachsprostý vrah!“

A: „Ale, ale. Ted' nůž svíráte vy. Svíráte ho pevně zabodnutý v mém břichu. Vrahem jste teď vy.

A vrah vraha je stále vrahem, nemyslíte? A soudě podle toho, že jste za celou dobu nedal zavolat pro doktora, tak vám to vlastně nevadí. Vidíte?“

Karolína Mikulášková

Benzín, stesk a milování

City

- 1: Všechno zhltně všechno.
2: Já nemám, co dát, ani co brát.
1: Probudím se zítra na černé hvězdě.
2: Probudíš se zítra a budeš se bát.
1: Já nemám důvod se bát.
2: Probudíš se zítra na černé hvězdě... Bude se mi stýskat. Bude se ti taky stýskat?
1: Ne.
2: Ty nemáš srdce.
1: To nevadí. Zítra se probudím na černé hvězdě.
2: Už se nikdy neuvidíme. MIČÍŠ.
1: Nemám co říct.
2: Nemáš nic na srdci, co?
1: Nemiluji tě. Za několik hodin zmizím v hvězdné mlhovině. Můžeš začít odpočítávat.
2: Zvrhlost.
1: Zítra se probudím na černé hvězdě! *(do prázdna)*
2: Stmívá se.
1: Miluji tmu. Tma. Šťavnatá tma.
2: Líbíš se mi ve tmě.
1: Dopust' mi benzín. Prosím.
2: Ano.

(odmlka na dopouštění benzínu)

Noc

- 2: Přeji si, aby dnes nepřišlo rozednění.
- 1: Oblékám si večerní róbu, kosmonautský skafandr. Necítím nic. Nemám strach z odloučení. Chci slyšet své plíce těkat uprostřed vesmíru.
- 2: Vyšla další hvězda. Až zmizíš, budu tě hledat mezi vrstvou prachu a vzduchu a nikdy už nepůjdu spát.
- 1: Hladím tě po vlasech, ale necítím nic.
- 2: Jsi jako kus plechu. Krásná, hloupá, plechová. Ze všeho nejvíc chladná.
- 1: Brzy se probudím. Brzy tě opustím. Má hvězda je už dávno vyhaslá.
- 2: Proto není vidět.
- 1: Patříme k sobě. Magneticky mě přitahuje její popelnatá krajina.
- 2: Černá hvězda je moc obrovská na to, aby tě vůbec zaznamenala. Vůbec mě neposloucháš, neslyšíš. Na co se tak díváš?
- 1: Jak jezdí kamiony po D1.
- 2: Na tohle budeš vzpomínat, jo?
- 1: Jo.

Rozednění

- 1: Probudím se na černé hvězdě. V záři mihotavých světél vstoupím do pusté krajiny. A všechno ztichne. Přišla tvoje nová paní, tvoje vládkyně, vyslovím: Tvá nová vládkyně, pro kterou už nebylo místo na Zemi.
- 2: Nikdy jsi sem nepatřila.
- 1: A všechno, co ti mohu dát, to jsem já. Moje přítomnost. Potom mě hvězda přijme.
- 2: Zítra se probudíš.
- 1: Zítra se probudím.
- 2: Přichází úsvit.
- 1: Tak zavři oči.
- 2: Probudíš se ještě?

Karolína Mikulášková

Zapomenout a zmizet

Procházím se po zahradě. Je tu stará švestka a všechno tu je trochu moc suché. Procházím se tiše. Malými krůčky ve své příjemné samotě. Náhle na mě z okna začne křičet babička, že prý šlapu po čerstvě zasetých sazenicích, a že ať jdu okamžitě pryč z toho. Ale křičí strašně moc a já se leknu a rozpláču se. Pláč nemůžu zastavit, a proto hledám útěchu: *Táto!* Táta mě tehdy utěšil v objetí. Nebyla to moje vina. Babička už zapomněla, že tráva dávno vyrostla...

Dům, kde jsme trávili skoro každé léto, byl obrovský. Nebo alespoň tehdy se takový jevil. Ložnici babičky zdobila výstavka motýlů uvězněných za tenkými skly. Moc se mi líbili, i když byli mrtví, a nemohli tak už nikdy okusit lehkost vzduchu. Nad postelí visel velký náboženský výjev, panorama s andělem, jenž přiletěl zvěstovat. I na konci tmavé úzké chodby visí Ježíš na kříži. A přitom, nikdo tady nikdy nemluvil o bohu. Nebyli jsme věřící. Viselo to tu asi ze zvyku, jako by byl kříž srostlý s chladnou bílou stěnou. Jako by snímání oněch symbolů z domovského povrchu mohlo zapříčinit zkázu. Silný vztah k předmětům a matérii tu byl patrný. Najdu tu unikátní pouzdro na cigarety po dědečkovi, ale taky klobouk prožraný moly nebo starý diář, do kterého nikdo nenapsal ani řádku, potraviny čekající na spotřebitele dávno po hraničním datu spotřeby, stuhý různých barev a délek, pohlednice z cest, kovové natáčky a brýle beze skel, minulost pokrytou tlustou vrstvou prachu.

Babička sedávala na židli z černého lesklého dřeva. Kouřila a v tom dýmu se její pohled ztrácel kamsi do dálky, unikal a zase se vracel. Časem se ztrácel častěji a s těžkostí hledal cestu zpět, cestu k nám.

Jednou v noci jsem se probudila zvláštním lechtáním po obličeji a plně procitla. Po těle a v peřině mi lezli mravenci.

Pikáš!

*„Jedna, dva, tři, čtyři,
pět, šest,
sedm, osm,
devět, deset, už jdu!“*

Zase se schovávám mezi kabáty a snažím se nedýchat.

*Pověz mi sestríčko,
Pověz mi bratříčku,
když bych se tak dobře
tak moc dobře skryla
a vy byste hledali
třeba i milion času,
přestali byste mě jednou hledat?
Zapomněli byste?*

Ale kdepak... Mít rád se nezapomíná a vy mě přeci máte rádi.

„Mám tě!“

Ty mravence tehdy v noci vysáli rodiče luxem. Tak už po mně nic nelezlo a mohla jsem dál v klidu spát. Další den se pořídil takový růžový posyp, hubič hmyzu.

„Máš za nehty smutek,“ říkával táta. Ten smutek měl barvu černé hlíny. Smutek je vlastně taková špína. Špína, co se usazuje v člověku.

„Stůjte, sakra stůjte!“

*Běžíme,
běžíme dál,
nechceme poslouchat.
Chceme jen běžet,
běžet dál a nezastavovat, neotáčet se.*

*Skoro nikdy nezlobím a tak si to můžu občas dovolit.
Když běžím rychle po dlouhé ulici,
cítím se
volná.*

Na dvoře stával rezavý sud plný dešťovky. Hemžili se tam malíncí pulečci, miniaturní ocásky. Pozorovala jsem je se zájmem i odporem. Byly to plaché ocásky. Štítila jsem se jich a v jejich malosti a rychlosti viděla úskok. Když by chtěli, mohli by se mi schovat třeba pod kůži. Mohla bych se stát pro ně skrýš, a to nejde. Já jsem ta, kdo hledá skrýš. Oni skrýš nepotřebují, jejich skrýš je pod blánou vody.

„Teď pikáš ty!“

*Jedna, dva,
tři, čtyři,
pět, šest, sedm, osm, devět, deset,
už jdu!
Já tě vždycky najdu,
netajím se tím, jak jsem v téhle hře dobrá.
Umím se skrýt tak dokonale, že splynu s povrchem peřiny a najít tě*

*mi netrvá vůbec dlouho.
Jsem chameleonem dnešního odpoledne.*

Na stěně viselo mnoho let perníkové srdce. Muselo být už hrozně tvrdé, ale stejně pořád lákalo k zakousnutí. Byla to taková past. Co je moc hezké, to se nepapá. Od koho bylo, už si nevzpomínám... A vlastně, možná jsem to nikdy dřív nevěděla. Zapomněla jsem i to, co na něm stálo. Možná něco jako:

Z lásky.

Někdo zašeptal, že na srdce z lásky se přece nezapomíná. Ani na srdce ztvrdlé mýjením desítek let.

Babička mívala auto – červeného Peugeotu. Stávalo v garáži načichlé benzínem. Řídila, dokud se jí nezakalil zrak. Představuji si, jak startuje a šlape na plyn. S veškerou důstojností a hrdostí, ale i možností naprostého zesměšnění mizí v kouřové cloně a dál už se stává velitelkou, náčelnicí, rozporuplnou múzou, femme fatale silnice na Vysočinu.

„Teda ten klobouk ti ohromně sluší, ten bys měla nosit úplně pořád.“

„Zkus si tenhle, no koukej, tady taky jeden máš. Vidiš, jaké jsme parádnice.“

A co to tu leží?“

„Nějaká vesta vestička. Taková hnědá. Trochu smrdí.“

„Asi zatuchla. Stejně se mi nelíbí.“

„Tam nahoře je nějaký kufr. Pomož mi, sundáme ho.“

„Spadne na nás, zavoláme někoho o pomoc.“

(prásk)

„Pozdě.“

„Kdo jste a co tady děláte? Co děláte v mojí komůrce?“

„Zlý vlku, my ti neotevřeme!“

„Jen mě pustte dál.“

„Ne vlku! Ty nás sežereš!“

„Jen ochutnám.“

„Co teď? Kam utečeme?“

„Zhasni světlo. Tak... a už tu nejsme.“

Ve vzpomínce do největší hloubi dětství vnímám tmu a šero okolo sebe. Ve tmě se člověk nikdy necítí sám. Ve tmě vždy dýchá někdo další. Stíny mají oblé tvary a každý z nich je tušením blízké existence. Kloní se ke mně a tulí se. Lechtají mě. Hebké šero. Nejhluchnějším zvukem je spánkový dech. Dech matky silící a tišící se. Dech můj, který se snažím synchronizovat s dechem matky, aby existoval jen jeden jediný zvuk.

Zdál se mi zlý sen. Zdálo se mi o jedu v čokoládě. V tom snu jsem umřela. Obloha byla fialová, potažená mračky.

Probudila jsem se. Mami, můžu se stulit k tobě? Mám strach. Znovu zavírám oči, ale nebe za víčky se znovu barví do fialova. A tak se dívám do tmy a čekám, až mi ze rtů zmizí nasládlá pachutí. Jsem v bezpečí.

Máma často větrala. Studený vzduch vcházel do pokoje rychle a úsečně. To proto, aby se líp spalo, to proto, aby naše polštáře byly čisté beze sna a myšlenky. A přece se mi zdávalo o kostlivcích na schodech divadla, zlých kryších s červenýma očima a velké bílé mlze.

„Já už nic hrát nebudu.“

„A proč?“

„Už mě to nebaví.“

„Můžem hrát něco jinýho.“

„Nechce se mi.“

„A co budeš dělat?“

„Budu dělat, že tady nejsem.“

„Takže přece jenom budeš něco hrát.“

„Já tady ale opravdu nejsem.“

„Ale jsi! Vidím tě.“

„Nejsem, jenom si to myslíš.“

„Opravdu tu nejsi? (pomlka) Nic neříkáš, asi jsi opravdu vymyšlená...“

Nedávno se mě někdo zeptal: A ty jsi jako kdo? Řekla bych, že člověk a to by mělo stačit.

Z důvodů přetížení lidského organismu začne člověk lehce zapomínat. Krok za krokem vytěsňuje méně podstatné detaily z všedního života, až nakonec dospěje do bodu, že realita už pro něj vlastně vůbec není podstatná. Hodnota minulosti se začne zarývat do zvrátněné kůže a to, co je teď... to mizí. Před dvaceti lety svítilo slunce, pamatujete se na to? Tehdy to vypadalo, že jaro už je na sklonku, ale pak znovu uhodil tuhý mráz. Pupeny pomrzly. Pomrzly ve své naivitě.

Když se na vás teď podívám, už vás nebudu znát. Budeme si cizí a já už nebudu mít chuť se s vámi znovu seznamovat.

Neberte si to osobně. Nesnažte se připustit si, že za to může bledost a prchavost vaší existence.

Našla jsem si první šedý vlas, babi. Stojím na půdě mezi všemi těmi krámy a vidím tě, jak oknem na půdě prolézáš ven na střechu, abys nakrmila holuby oschlým chlebem. Tvé tvrdé vlasy jsou stejně šedé jako křídla všech těch neustále vrkajících hrdliček. Neotáčíš se, paměť už není potřeba. V žilnaté ruce svíráš chomáč hnusných vypelichaných pírek a tváříš se prázdňově. Začalo mrznout. Ty stále sedíš na střeše, nahá a svaštělá čekáš, až tě ptáci přijmou mezi sebe.

Zob, zob, zob. Zobáčky klovou drobečky. Zob, zob, kam zmizelo srdce z kuchyně? Zob...

Kšáá, leťte už!

Zapomnění, to je neutěšená svoboda, překročený práh bolesti, snědené žluklé vejce.

Jan Míšek

Hranice

Usedl jsem do vlaku.
Pojedu domů.
Pomalu si svlékám bundu.
Již není kam spěchat.

Rozrazily se dveře
A v těch stojí průvodčí.
„Kdo tady jede tam a tam?“
Pomalu zvedám ruku
Protože jedu tam.
„Vedle máte rychlík
Měl byste to rychlejší.“
Byl moc milý.
Pousmál jsem se.
„Tam bych si ale nesednul.“
Někteří kolem mě přikývnuli.
S úsměvem odešel pryč.

Směnný obchod s ďáblem.

Směnil jsem
Čas
Za své vlastní
Pohodlí.
Abych mohl sedět
A napsat
Tyhle věty.

Směnil jsem čas.

Ach.

Jak daleko
Je člověk
Schopný zajít.

Jan Míšek

ICH

Postavy:

ICH

ICH 2

ICH 3

(ICH sedí v místnosti mezi čtyřmi stěnami u stolu, u kterého jsou dvě židle, a píše. Za ním se nachází kuchyňská linka. U dveří stojí věšák na oblečení.)

ICH: Tedy, dovolu mi, abych se představil.

Ahoj. To jsem Já.

V moment, co tohle píšu, mi v uších hraje hudba (myslím, že Indie Folk), na stole stojí sklenice vody a v plicích koluje kouř. Na jazyku mám chuť mentolu. A vlasy mi lezou do obličeje tolik, že pomalu ani nevidím, co že to vlastně píšu. Za oknem je tma. Ta tam teda je už asi tak šest hodin, ale až teď jsem si jí všiml. V kuchyni za mnou je spolubydlící a dělá si tousty. Prý musí spotřebovat zbytky sýru a šunky, aby nám nezplesnivěla lednice (jako minulý týden).

Teď jsem se na chvíli zamyslel. Vlastně ani nevím nad čím. Prostě se to stalo. Někdy se to stane, že se člověk zamyslí. Ne, že by to bylo poprvé, nebo naposled. Víím, že se zamyslím v průběhu toho psaní ještě mockrát. Víím, že se zamyslím, ale nad čím, to nemám nejmenší tušení. Víím, že se zamyslím, ale proč, to nemám nejmenší tušení. Prostě se to tak stane, že se člověk někdy zamyslí.

Zvláštní.

A jak se mám? Vlastně se mám dobře. Alespoň si to myslím, nebo snažím myslet. Člověk může myslet i na věci, aniž by se bezúčelně zamyslel. *(Zastaví se ve psaní, stoupne si a chvíli kouká před sebe; následně se vrací zpátky ke psaní.)*

Dobře, teď se zase mám o něco hůř. Nebudu vám říkat co, ale něco se stalo a to způsobilo, že se teď mám o něco hůř, než jsem se měl předtím. Ale alespoň teď vím, co si myslím. Jsem smutný. Je to hodně konkrétní. Tak jako vím, že si za pět minut půjdu doplnit sklenici vody, protože mám už teď žízeň, vím i to, jak se cítím. Je to fajn pocit. Pomíjivý, ale těch pár minut stojí za to.

Tak jako si člověk občas něco myslí, aniž by chtěl, nebo naopak myslí s účelem na něco myslet, může totiž i cítit. Nebo necítit. I to se taky občas děje. Jen se z občas stalo často a z často pořád. Občas se to tak prostě stane.

Na policiče stojí flaška slivovice z roku 2015. Mám pocit, že nám ji dal majitel bytu, ve kterém bydlíme. Jednou jsme mu nesli dárek na Vánoce a zůstali u něj až do večera. Neplánovaně. A opili se. Původně neplánovaně. Pak jsme šli zpátky na svůj pokoj, vypili zbytek piv koupených ve slevě, co jsme měli v lednici, a šli spát. Další ráno jsem měl tu nejhorší kocovinu v životě. Nebo minimálně byla v užším výběru nejhorších kocovin, co jsem kdy měl. To se prostě někdy stane. Člověk má nějaký plán nebo nemá žádný plán a ten nějaký nebo žádný plán se najednou změní. Ani neví, jak nebo proč se to stalo. Prostě to tak je a musí se s tím nějak vypořádat.

Mám sucho v puse a sklenice vody je napůl prázdná. To znamená jediné – dopít a dopustit sklenici vody. A pak hned zpátky psát, slibuji.

Ale to ještě nemohlo být pět minut. Neslíbil jsem, že si půjdu dopustit sklenici vody až za pět minut? (*hledá v textu*) Ne, neslíbil, jen jsem to oznámil. V tom je velký rozdíl. Rozdíl jednoho slova a tečky. Nebo jedné čárky, slova a tečky. Nebo jedné čárky, slova a vykřičníku. Nebo jednoho slova a vykřičníku.

Slibuji. Zvláštní slovo. Člověk slibuje hodně věcí a pak neví, kam dřív skočit nebo, v horším případě, co všechno vlastně slíbil. Je zajímavé, jak je i slib pomíjivý. Jak je člověk pomíjivý. Ale těch pár chvil stojí za to.

Dobře, sice to nebylo pět minut, ale už opravdu začínám mít žízeň. To znamená, že se budu muset opravdu zvednout ze židle a dopustit si vodu. Další mezera v plánu. Kdybych si vzal větší sklenici nebo rovnou celou karafu, nemusel bych teď vstát. Jen nemám ani větší sklenici, ani karafu. Další mezera v plánu. Kdybych si předtím koupil větší sklenici a/nebo karafu, nemusel bych teď vstát od stolu a jít si doplnit sklenici vody, protože mám žízeň, kterou jsem si myslel, že dokáže bohatě uhasit jedna malá sklenice vody. Na co všechno dokáže člověk zapomenout.

Na co všechno dokáže člověk zapomenout? Třeba na to, že se zamyslel a neví proč, na to, že nic necítí nebo na to, že má žízeň a musí se napít vody, aby neměl sucho v puse. Žízeň. Opravdu budu muset vstát, co se dá dělat. Ale potom se hned vrátím ke psaní, slibuji. (*přemýšlí*)

Nebo ne, neslibuji. Potom se hned vrátím k psaní.

(ICH se pomalu zvedá od stolu a jde si dopustit sklenici vody k malé kuchyňské lince, která je za ním. Na té si všimne velkého porcovačeho nože, který tam jen tak leží. Za postupně sílícího zvuku zrnění televize odloží sklenici a bere ho do ruky. Pečlivě si ho prohlíží a přikládá na ruku a poté rychle ke krku. V ten moment zhasnou světla a zrnění se stále stupňuje. Najednou vše utichne a rychle se rozsvítí světla. ICH sedí zpátky na své židli u stolu s prázdnou sklenicí vody a cukne sebou a rychle dýchá. Nechápe, co se stalo. Uvědomí si, kde je, a snaží se uklidnit.

Po pár vteřinách se ozve bušení na dveře. V rychlosti si upraví vlasy a oblečení. Běží ke dveřím a otevírá.)

ICH 2: *(vběhne do dveří úplně vystresovaný a po chvíli si rychle sedne na židli)*
Pomoc, prosím, pomozte mi. Já už nemůžu. *(začne sebou cukat)* Prosím. Já nevím, co mám dělat. Nejde to. *(začne se plazit k postavě ICH)*

(V pozadí je slyšet postupně se zesilující zvuk vysavače.)

Prosimvás. Jste moje poslední záchrana. Nemáte nejmenší tušení. Vy nemáte nejmenší tušení. Nic už nebude fungovat stejně. Držte hubu! Nic už nebude fungovat stejně! Chápete to? *(lehá na zem, začne se svíjet v křečích, pomalu se dostane do vztyčené pozice)* Nic už nebude fungovat stejně. Nemá úniku. Nemá kam jít. Nemáte se kam schovat.

Až ptákům upadnou křídla, až vám dojdou peníze na tabák, až vám nepůjde zavřít okno, až už konečně budete držet hubu, tak...

(Zhasnou světla. Není nic slyšet. Náhle se v rychlosti rozsvítí a ICH 2 naplno řve směrem k ICH. To ovšem netrvá moc dlouho. Světla opět zhasnou. Je úplně ticho.)

A opět se rozsvítí. U stolu sedí ICH a vystrašeně s hlubokým dýcháním kouká kolem sebe. Rychle se zvedá od stolu a opírá se o kuchyňskou linku. Snaží se uklidnit a rozdýchat. To se mu daří. Vrací se ke stolu a všimne si, že na něm nestojí sklenice vody. Otočí se. Je na kuchyňské lince. Přemýšlí. Postupně se zvedá a vrací pro ni. Potom usedá za stůl a pomalu se zase odvažuje k psaní. Zjišťuje, že před ním leží prázdné papíry. Začíná „znovu“.)

ICH: Tedy, dovolu mi, abych se představil.

Ahoj, to jsem Já.

V moment, co tohle píšu, mi hraje v uších hudba. Netuším, co to je. Začala hrát automaticky. Na stole mi stojí... Na stůl jsem si donesl sklenici vody. Ne úplně velkou. Mám v ní vody na tři loky. Piju po hodně velkých locích. Kdybych měl karafu, vzal bych si tu. A nemusel bych řešit, že si půjdu určitě za nějakou chvíli zase dopustit vodu. Ale nebyl jsem dnes v obchodě tak předvídavý.

Koupil jsem si jídlo, abych si uvařil. Nedá se to jíst. Ale jednou jsem to udělal, tak to taky sním. Nebudu zbytečně plýtvat jídlem. To se děje všude možně, ale když vím, že já nemusím, tak to dělat nebudu. Uvařím si k tomu rýži a třeba z toho něco vykouzlím. Ale ne teď, nemám hlad.

Ale až zase budu mít hlad, budu litovat toho, že jsem si ji neuvařil dřív a nemůžu rovnou jíst. Protože jsem se to rozhodl odložit na potom. Až to bude v ten daný moment ta nejdůležitější věc, která mě bude zajímat. A možná bych si ani tu rýži neuvařil a začal jíst rovnou z pánve. Protože je to jednodušší. Nemusím brát hrnec, nalít do něj vodu, tu uvařit, osolit (někteří přidávají olej, to já nedělám), vložit do ní pytlík a patnáct minut čekat. To se mi chtít nebude. Víím, že se to nechce určitě nejenom mně. Ale já ty další kolem nevidím. Víím, že teď a v ten daný moment se to nechce a nebude chtít mně. Zase jsem se zamyslel. Úplně jsem zapomněl, že vlastně píšu o nějaký rýži.

Zase jsem se zamyslel. A nebylo to pěkné. Něco jsem viděl. Nevím, jestli to dokážu popsat. *(zvedá se ze židle; přichází dva muži a začínají plnit pokyny podle popisu ICH)* Představte si, že sedíte v křesle a přes zápěstí, kotníky a krk máte pásky utažené do krve. Před vámi je dřevěný stůl, na který někdo postavil stejnobarevnou Rubikovu kostku a řekl vám, ať ji složíte do původního stavu. Na hrudník vám elektrikářskou

lepící páskou přilepil peříčko z kolibříka a pod dlaně a chodidla položil malé polštářky, které voní mátou, se slovy, že jakožto stálý zákazník si zasloužíte větší komfort. Hlavu vám pomalu polévají. Tak pomalu, že si to ze začátku neuvědomíte. Postaví před vás hodiny, které nefungují a jsou na čase 11:59.

Náhle všichni zmizí a odpočet začíná.

A vy jen koukáte a čekáte.

Najednou se vrátí a utáhnou vám pásky kolem zápěstí, kotníků a krku ještě silněji.

Podívají se na Rubikovu kostku, hodiny, poté na vás a zase odejdou.

A vy jen koukáte a čekáte.

Najednou se vrátí a utáhnou vám pásky kolem zápěstí, kotníků a krku ještě silněji.

Podívají se na Rubikovu kostku, hodiny, poté na vás a zase odejdou.

A vy jen koukáte a čekáte.

Najednou se vrátí a utáhnou vám pásky kolem zápěstí, kotníků a krku ještě silněji. Na nic a na nikoho se nepodívají. Přes ústa vám dají kapesník a utáhnou na uzel. Hlavu vám opět pomalu polijí. Polijí vám také ruce a nohy, pod kterými máte polštářky s vůní máty.

A vy jen koukáte na stejnobarevnou Rubikovu kostku, na hodiny s časem 11:59 a čekáte.

A koukáte a čekáte a koukáte a čekáte – a nevíte.

(ICH nehnutě sedí v křesle. Postupně zesiluje tikání hodin, ze kterého se stává spíše hlasité mlácení do bubnů. Pomalu nastává tma společně s úplným tichem.

Najednou se vše rozsvítí a nám se otevře pohled na ICH ve stejné pozici v plamenech za nesnesitelného řevu. Bez pohnutí, beze snahy se zachránit.

Světla zase agresivně zhasnou a je naprosté drásající ticho. Za moment se rozsvítí a na scéně sedí ICH zase u svého stolu, s prázdnou sklenicí na vodu. Je klidný a zamyšlený. Bere do ruky sklenici, chce se napít vody, ale vidí, že tam žádná není. Jde ke kuchyňské lince, aby si mohl nalít vodu a napít se. Všimne si jen tak ležícího nože. Chvilí na něj kouká, bere ho do ruky a pokládá do šuplíku. Ten zavře a se sklenicí vody se vrací zpátky ke svému stolu. Všimne si, že jeho papíry jsou úplně prázdné. Bere do ruky propisku a prohlíží si ji. Odloží ji a zamění za tužku. Dává se opět do psaní.)

Kdybyste měli zhodnotit svůj život teď v tento moment na škále od jedné do deseti, jaké číslo byste vybrali? Jedničku? Desítku? Moc lidí takové číslo nepoužije. Ti, co použijí dvojku, si myslí, že by mohlo být (ještě) hůře, a číslo devět zase lidé, kteří si myslí, že by to vždycky mohlo být ještě (o něco) lepší. Neříkejte, že to není pravda. A i kdyby to pravda nebyla, mně mou pravdu nikdo nerozmluví. Stejně tak jako já nerozmluvím tu vaši. Nevadí. I tak, přesto, že máme každý svou pravdu, se můžeme mezi sebou normálně bavit. Jako lidský tvor s lidským tvorem, a přece každý s jiným pohledem na život a pravdu.

Není to fascinující? Nelézt si na nervy jen na základě toho, že si něco myslíme? A není fascinující i to, lézt si na nervy na základě toho, že si někdo něco myslí? Můžeme si myslet spoustu věcí. A nemusí o tom nikdo vědět. Taky si můžeme myslet spoustu věcí a všichni vědí o tom, že si je myslíme. Protože si myslíme, že je důležité, aby věděli, co si myslíme. Já si teď třeba myslím, že boty by neměly mít sudý, ale lichý počet dírek na tkaničky. Teď máte tuhle informaci a je jenom na vás, jak s ní naložíte. Myslel jsem si, že je zrovna důležité to zmínit, a tak jsem to udělal.

Zamyslel jsem se. A díky tomu, že jsem se zamyslel, si teď myslím i spousty dalších věcí, které vám ale neřeknu, protože si zrovna nemyslím, že jsou důležité. Nebo si myslím, že jsou nedůležité. Každý se může rozhodnout podle sebe. (*nastane ticho, ICH se pousměje*) Taky bych vám teď mohl například říct, že nic z toho, co jsem nahoře napsal, si ve skutečnosti nemyslím, ale vy jste byli nuceni se tím prokousat a trávit čas, abyste se dostali k téhle části pravdy.

Zajímavé, čím vším může člověk zabíjet čas. Místo toho všeho jsem mohl už mít koupenou karafu, uvařenou ryži nebo v klidu spát. (*přemýšlí, přeškrtná „v klidu spát“*) Spát. Pravda, moc dobře teď nespím. Ne, že bych nechtěl, ale nemůžu. I když mám kde spát, na čem spát a čím se přikrýt, nemůžu spát. Možná je to jenom prostá lidská rozemřanost. Čirá rozmazlenost. Moc velké nároky. Ideální spánek má svá pravidla. Některá být porušena mohou, jiná těžce. Nebo vůbec. Já jsem zastánce toho, že bez některých věcí se zkrátka spát nedá. A bez některých by se spát mělo. (*ticho*)

Právě jsem se zamyslel. Ne, že bych chtěl. Prostě se to stalo. To se tak prostě občas stane, že se člověk zamyslí. A třeba ani nemusí vědět nad čím. Ale to už jsem vám říkal. (*podívá se na prázdné papíry kolem sebe*). Nebo neříkal? (*hledá*) Nemůžu si teď úplně vzpomenout. Nevadí, třeba na to narazím časem. (*zamyslí se*)

Necítím se dobře. Asi jsem vypil moc vody. Kolik jsem dnes vlastně vypil vody? (*hledá v papírech, ale nemůže nic najít*) Nevadí, třeba na to narazím časem. (*chce se pustit zpátky do psaní, začne ale přemýšlet*) Ale co když jsem naopak vypil té vody málo, a proto mi je špatně? Neměl bych se teď radši napít? Co když se ale otrávím na převodnění? To už bych se potom víckrát nenapil. Ani vody, ani ničeho jiného. Protože bych tu nebyl. Ale kdybych tu nebyl já, co ještě všechno dalšího by tím pádem nebylo? (*snaží se zapomenout a brát vše s humorem*)

Zajímavé, nad čím vším dokáže člověk přemýšlet, že?

(Rozrazí se dveře. Vejde ICH 3 s lanem v ruce. Pomalu dojde zezadu k ICH a postupně mu ho ováže kolem krku. Potom si na ICH obkročmo sedne a vášnivě ho políbí.

Jde zpátky za něj, zatáhne za lano a srazí ICH k zemi. Nastane tma.

Rychle se rozsvítí světla a na zemi leží ICH v křečích. ICH 3 vše pozoruje a kouká na něj. Znovu se zhasne a rozsvítí. ICH se ocitá na zemi bez provazu kolem krku v kompletně zdemolované místnosti a hlasitě se nadechne. Všechno kolem sebe se zděšením pozoruje. ICH 3 je pryč. Zvedá se a vrací stůl a dvě židle na své původní místo. Sbírá prázdné papíry a pokládá je na stůl.

Sklenice na vodu je rozbitá. Smete na hromádku střepy a vysype je bokem na jiné místo. Sedne si zpátky na židli. Začnou se mu klepat ruce. Jednu ruku si přiloží na hrudník a snaží se dýchat.

Bere do ruky papír a tužku.)

Venku dneska bylo hezky. Svítalo sluníčko a bylo modré nebe. To už se pár dnů nestalo. Koneckonců, je zima. K té asi pochmurné počasí patří. Ale ne dneska. Dneska bylo opravdu pěkně. Měl jsem z toho dobrý pocit. Bylo fajn vidět pár hodin něco jiného než tmu a cítit zimu. Někdy si pomalu ani neuvědomujeme, jak jsou ty věci pro nás důležité.

Taky jsem se dobře najedl. Zapomněl jsem doma jídlo, co jsem uvařil, a musel si koupit bagetu a kari salátek. Celý den jsem dělal věci, co dělám rád a co mě baví. A užíval jsem si je. Po dlouhé době jsem si připadal, že dělám to, co chci, a s chutí.

Nevím, jestli to dokážu popsat. Ten pocit chutnal jako čerstvé jahody. Teď to zní asi strašně romanticky a bláznivě, ale ne, je to tak. Opravdu chutnal jako čerstvé jahody od babičky ze zahrádky. A mně zase na chvíli bylo deset.

Barvy vypadaly jako barvy a slova zněla jako slova.

Teď jsem se zase zamyslel. A vybavil si ty momenty. Bylo to opravdu moc fajn.

A víte co? Asi jo. Asi to za těchhle pár okamžiků opravdu stojí. Škoda, že věci někdy nefungují i na druhou stranu. Aby se takové okamžiky stávaly častěji a z častěji se stalo pořád. Někdy zkrátka věci nejdou podle plánu tak, jak by si člověk představoval, že.

(nastane ticho, zvedá se od stolu)

Nebaví mě to. Nebaví mě to. Opravdu mě to nebaví. To toho chci tolik? Haló! Slyší mě někdo? Já už nechci, už stačilo! Nemusíme tu hru hrát pořád dokola! Co z toho kdo má?! Kurvadrát! Nechte mě být! *(pobíhá po místnosti a křičí kolem sebe)* Já už nechci, slyšíte? Běžte doprdele! Nemáte mi co nabídnout! Kurva! *(začne házet věci, co mu přijdou pod ruku, kolem sebe)* Co je na tom tak těžký na pochopení? Proč?! *(končí vyčerpáním na zemi; zvedá se a opět usedá ke stolu, píše báseň na nový čistý papír)*

16. 1. 2023. Půlnoc.

Listuješ v knize.

Ta slova, co vidíš,

ti jsou více než povědomá.

Už jste se setkali.

A kdyby jednou.

Potkáváte se na ulicích.

Střetnete se pohledem,

pousmějete

nebo zamračíte

a jdete každý svou cestou.

Které se někdy musí střetnout.

Ten rozcestník je v nedohlednu.

A přece tam někde je.

Víš to moc dobře.

Nesnaž se mu utéct.

Víš, že je to zbytečné.

Zpátky jít nesmíš.

Nechceš.

Máš strach.

Táhneš za sebou kapky krve.

Čistý průstřel.

Ani nevíš, jak se to stalo.

Ani nevíš, jestli přijde další.

Ani nevíš, jestli si pro tebe někdo nepřijde.

Prostě jdeš.

Šoupeš bosou nohou

po cestě ze štěrku.

A cítíš vodu.

A cítíš sucho

a cítíš pampelišky

a cítíš pečivo ze stánku na rohu

a necítíš nic.

A vidíš srnky.

A vidíš si děti hrát

a vidíš stromy dávat jablka

a vidíš slunce svítit

a vidíš svůj odraz v louži

a nepoznáváš se.

A nechceš se poznat.

A nechceš se.

(Ticho, rozhlíží se kolem sebe. Podívá se na hodiny. Zvedne se a vezme si sako, které je pověšené na věšáku u dveří. Pomalu si ho obleče. Bere do ruky papír s napsanou básní a zmačká ho, hodí ven před dveře a zase zavře. Potom se vrací zpátky ke stolu.)

Ještě je čas. *(ticho)* Přemýšleli jste někdy nad tím, jak je zajímavý čas? Neuvěřitelně zajímavý. Stejně dlouhá vteřina, o které jsme řekli, že prostě bude vteřina, která platí pro všechny z nás, může působit na každého úplně jinak. Myslím si, že to neplatí jenom o čase. Některé věci zkrátka může někdo vnímat nějak, někdo jinak. Na někoho můžou věci působit tak a na jiného člověka třeba úplně opačně.

Věděli jste, že na vás může působit nějak i takové prosté „nic“? Možná si pod slovem „nic“ představíte klid, bílou barvu, prázdnou konferenční místnost, obal od hotdogu. To opravdu může být různé. Stejně tak různé, jako si každý z vás představí délku jedné minuty.

Já si třeba pod slovem „nic“ představím strach. Hluk. Humbuk. Burácení. Neklid. Stres. Uzavření. A přitom by někdo dokázal za sebe říct větu: Ale prosimtě, to nic není. *(ticho)*. Ale prosimtě, to nic není. To ovšem hned neznamená, že se s vámi hádá o tom, co to vlastně to „nic“ je. Prostě má jiný názor. A je přece krásné dokázat se navzájem mezi sebou bavit i přes to, že si každý myslíme třeba něco trochu jiného o té stejné věci. Zajímavé.

(Zvedá se od stolu a jde ke dveřím. Pootevře, nakoukne. Všimne si, že zmuchlaný papír stále leží na zemi. Podívá se na hodiny. Následně se vrací ke stolu a ze šuplíku v něm vytahuje zbraň. Tu položí na stůl a posadí se.)

Ještě je čas. *(ticho)* Nedávno jsem jedl syrový citron. Oloupaný vypadal jako žlutá mandarinka, voněl jako kyselá mandarinka, ale chutnal pořád jako citron. Zajímavá zkušenost. *(ohlédne se ke dveřím, podívá se na hodiny)*

Taky jsem pekl chleba. Akorát jsme měli prošlé kvasnice, takže těsto vůbec nenakynulo. Ale chleba pořád byl. Sice jeden plátek nasýtil dva lidi na zbytek dne, ale byl to pořád chleba. *(ohlédne se ke dveřím, podívá se na hodiny)*

Začal jsem teď chodit na procházky. Abych měl nějaký příjemnější pohyb a možnost si takzvaně vyčistit hlavu. Je to moc fajn. Jenom jsem onemocněl. Měl jsem si tu šálu vzít, co se dá dělat.

(Ohlédne se ke dveřím, podívá se na hodiny, bere do ruky pistoli, přiloží ji k hlavě a dlouho čeká. Čeká. A čeká.)

Po chvíli se začne ozývat lehký zvuk vysavače. ICH se trochu pousměje. Zvuk pomalu postupně zesiluje a přidává se k němu i šum televize. Do místnosti se pomalu začnou vkrádat černé bytosti. Oblézají stěny, stůl, kuchyňskou linku a postupně také ICH.

A ten čeká. A čeká. A hluk stále zesiluje.

ICH vystřelí, padne na zem a s ním i černé bytosti. Stále je slyšet hluk.

Světla pomalu zhasínají. Není vidět nic a je slyšet pouze ten stejný zvuk.

Najednou se rozsvítí a scéna je prázdná od všech bytostí a ICH.)

ICH: *(vejde do místnosti, svleče si sako, pověsí ho na věšák, jde ke kuchyňské lince a napustí si vodu do sklenice, kterou vypije ještě před tím, než si sedne ke stolu, vytáhne papíry, tužku a začne psát)*

Tedy. Dovolte mi, abych se představil

(Rychle zhasnou světla a je klid.)

KONEC

Jan Míšek

Obrazově řečeno

Už nějaký ten pátek
Maluju obraz.

Maluju
Maluju
Maluju knihovnu.

S hodně
Prázdnými poličkami
Vysokým stropem
Dřevěnými trámy
Světluškami
Místo lampiček
A velkým stolem
Se
Spoustou knih
A v těch
Stránky
Z izolepy
Bez jediného
Písmene.

Člověk
Byl spokojený.
Nedokázal to popsat
Ale přesně věděl
Co má jaký
Význam.
A mlčel
A věděl
A myslel
A myslel
Že věděl.

Ach.
Jak bylo by to
Krásné.

Akorát
Jsem barvy míchal
Ve stejné
Misce
A pro štětec
Umřelo
Prasátko.

Jan Míšek

Pozvaný host

Něco je za dveřmi.
To něco dobývá se.
Ve snaze
Vkrást se do duše skulin
A zaplnit je
Čirou extází.

Vytrvale klepe.
Nedá si chvíli klidu,
By sklopil hlavu
A pak
S klidem ji vzhůru
Pomalů zvedl.

A pohleděl mi do očí.
Do těch dvou
Zapovězených černých děr.
Těch schraňovačů temna
A pohlcovačů světla.

A vysvobodil mě.
Jenom tím,
Že řekl by:
Jsem tu.

...
Už neklepe.
Boj byl příliš dlouhý.
Ani tak
Hřejivý pocit
Nedokázal přetavit
Ty řetězy zrezlé
Co ukoval jsem si.
A co dusí mě.

Ale on se vrátí.
Já si ho poslechnu
A pak zase odejde
Do svého kouta.

Nevadí, nic se neděje.
Do té doby to
Zvládneme spolu. Sami.
Jako už tolikrát předtím.
Jenom já a...

Jan Míšek

Slyším

Je ticho
A v něm tma.

Slyším chodit
Sousedy
Po dřevěných parketách.
Nespí.
Asi mají
Moc práce.

Slyším projíždět
Auta.
Zrovna jedno zaparkovalo.
Podle hlasu
Vystoupila žena
Něžně
Přirazila dveře
A odešla.

Slyším kolemjdoucí
A jejich psy.
Jak ťapkami
Kloužou
Po vrstvách sněhu
A ledu.

Slyším bojler.
Nahřívá mi vodu
Abych si mohl dát
Teplou sprchu.

Ale je ticho
A v něm tma.

Slyším řetězy
Na kterých
Jsou vlečeny
Kotvy
Potopených lodí.

Slyším křidu
Kterou drží žák
A se
Slzou v oku
S ní dře
O tabuli.

Slyším dopadat
Tác se
Šampaňským
Které se rozletělo
Do všech stran
A na místě zůstala
Jen malá
Dušička.

Ale je ticho
A v něm tma.

Ale je ticho.

Jan Míšek

Ticho

Tiše.
Slyšíš?
To rozhání vzduch
Motýlí křídla.

Potůček se přelévá
V peřeje
A neklid
Plní jezera
Pod vodopády.

Je to chodec
Na laně
Tisíc metrů nad zemí
V botách
Na suchý zip.

Slyšíš?
To se
Trubec
Zamiloval do
Královny.

Je to
Přetavená samota
Co plní ti
Srdce
A hezky
Hřeje.

Jsou to
Myšky
Ohryzující kus
Lidského masa.

Tiše.
Ať ti nic neuteče.
Jako už jednou
Jako už tolikrát
Zas
A zas.

Jan Míšek

Vůně

Ticho před bouří.
Kapky deště stékají
Po tváři.
Ve větru
Je cítit jaro.
Tu vůni moc dobře znám.
A slunko mě
Šimrá na nose
A kořeny stromu
Jsou již dávno vyvrácené
A spálené v kamnech
Nevinných lidí.

Vždyť těm lidem
Taky bývá někdy
Zima.
A nějak se zahřát
Musí.

Je ticho před bouří.
Sešlehaný blesky
Sestupuji schůdky
Ze své hlavy
A nastavuji hrud'.

A už je jen
Bouře
A už je jenom
Ticho.

Bože,
Jak dobře já tu vůni znám.

Maria Nona Mlejnská

Nedělní odpoledne stalo se chvílí nudy

Slunné odpoledne v parku.

Přichází nadšená Nany, mává bundou nad hlavou. K lidem:

Nany Nepotřebuju...!
Venku ani nepotřebuju bundu...
Takový teplo –
Super teda. Únorový překvápko.

Přichází Ferdi a Béd'a. Vítají se, kamarádi. Přitom mimochodem dál povídají. Prostě radost.

Nany Nepotřebuju bundu. Venku. Je mi teplo bez bundy. Bez kabátu.

Béd'a Kámoš prodal snowboard, na nájem. Už ho asi nebude potřebovat, ten snowboard, byt jo.

Ferdi Když zima nebude krutá, nemusí máti sklízet květináče. Čápi nemusí létat do Afriky a to konec konců pomůže životnímu prostředí.

Z batohů se vytahují za světlem deky, které ruce nedbale rozprostírají na vypelichaný trávník.

Nany Copak si nepamatuješ, jak se změnilo počasí během covidu?
Když nelítaly letadla?

Béd'a Mrakům se musí nechat klid, neupíjet z nich vláhu.

Nany Pak nám vysychají řeky a studny.

Ferdi No jen si mluvíte o globálním oteplování a jakej je to průšvih.
Ale jak říkám: oteplování má i své benefity.

Nany Tak proto máš takový svaly, z toho svýho *benefitka*.

Béd'a Můj benevolentní kámoš jinak než do *benefitka* ani nemůže, protože prachy na ben-zín probendil, pro dobro lidstva.

Nany Profituješ z benefitů umírající planety.

Ferdi Lepší z života profitovat, než ho profetovat.

Nany má skvělou náladu.

Nany Nany je oblá a sametová, vlídné děvče.

Ferdi Ferdi je šikula. Proto ho taky všichni tak chválí.

Béďa Béďa není nihilista, píše básně.

Všichni tři pozorují, jak kousek od nich pejsek vykonává potřebu a odbíhá pryč.

Ferdi Když se ke mně budou lidi chovat s úctou, tak je budu respektovat, a taky to... chovat v úctě, žejo. Ale když nechaj svého čokla srát na můj chodník, tak to po mně nemůžou chtít žádný chování přece, to je snad jasný!

Nany se dotýká sametu.

Nany Samet. Měkkost, vůně.

Béďa Ale taky sametový sedačky ve vlaku, ty prosezený s vybledlejma místama. Klidně tam před tebou mohl sedět bezdák a nepoznáš to.

Nany Ale sáhni si na ni, jak je sametová, měkká, voňavá.

Ferdi fotí, Nany decentně pózuje. Béďa chytá bronz.

Nany Hodilo by se mi, kdyby určitý typ situací neexistoval. Prostě by k takovým situacím nedocházelo.

Nestalo by se, že se cítím bezprizorně a dezorientovaně.

Jako dítě, který zůstal omylem v tramvaji, když rodiče vystoupili.

Nestalo by se to v každé situaci, kdy nejsem zahrnována pozorností.

Pozorností? Takhle jednoduchý to je? To je to, oč mi jde?

Je těžký o sobě něco vědět. Nemožný být objektivní.

Béďa Objektiv foťáku se dá různě nastavovat.

Takže by to měl být subjektiv.

To jen tak, přišlo mi důležitý to říct.

Pózování je čím dál odvážnější.

Nany Proč existuje nepohodlný oblečení? Docela mi to vadí, zvlášť když vypadá hezky. To mi teda přijde dost nefér. Nutí to lidi k diskomfortu.

Ale to je vlastně dobře, ne? Vysoký jehly jsou půstem od pohodlí stejně jako ranní roráty. Místo zpovědi nos korzet. Nebo podprdu bez ramínek. To je ouvejkaní.

Navíc to přece děláš pro jiné lidi, ne pro sebe. Děláš to proto, aby ostatní měli hezčí den. Aby je po ranním traumatickém pohledu do zrcadla konečně něco pohladilo.

Obětování vlastního pohodlí je závažné, mělo by být obřadnější. Rituální. Přines své pohodlí na oltář na zlatém podnose, třikrát do něj bodni a nech ho vykřávet. Přitom myslí na všechny ty lidi, kteří tě za to budou obdivovat. Budeš kultovní. Budeš kněžkou náboženství dokonalé tělesné schránky. Je to peklo i nebe; obětuj tělo a budeš v nebi, obětuj duši a shoříš v pekle.

Dofoceno. Ferdi má skvělou náladu.

Ferdi Nany je oblá a sametová, vlídné děvče.

Nany Ferdi je šikula. Proto ho taky všichni tak chválí.

Béd'a Béd'a neni nihilista, píše básně.

Nany Ferdi byl tolik mazlen, až byl rozmazlen.

Béd'a Dědův židovskej kámoš byl tolik hlazen, až byl vyhlazen.

Ferdi Dědy se ptal nějaký nýmand, co dělá? Děda že je ZEDNÁŘ. A nýmand povídá, že to zná, že rekonstruuje byt.

Ferdi očekává patřičný smích, který nepřichází. Dál vtipkuje.

Ferdi Asi musím zachránit svět. Zdá se mi, že to vůbec nikdo neřeší. Ještěže tu jsem. Ještěže mě ten svět má. Tak já ho teda zachráním. Hlavně musím jít vzorem. V chování hlavně. Budu hodnej, ochotnej, milej. Nebudu línej a zbabělej. Takže teď mi zbývá jen namotivovat osm miliard lidí vlastním příkladem. To znamená, pokud se dožiju dejme tomu osmdesáti let, že od momentu narození bych měl každou vteřinu změnit zhruba tři lidi. Když si člověk věří, když něčemu věří opravdu pevně, stane se to skutečností, myslím. Takže to risknu. Jediným mym úkolem teda je projít za osmdesát let kolem co nejvíce lidí a přesvědčit je o nutnosti změny, přičemž by se setkání neměla opakovat – to by bylo plýtvání cennou energií. Všimněte si: dvě „n“. Nechci se tu zabývat ultimátní energetickou krizí.

Nany pustí hudbu, která člověka ponoří do sebe. Poslouchal-li by ji příliš dlouho, určitě by propadl depresi, a kdo ví, jak by to skončilo, jen se podívejte, co to udělalo s Ferdim...

Ferdi Koupu se v potu. Po práci spokojen s výkonem labužnický nasávám smrad. Důkladně se umyji, kromě kousku kůže – tam schválně nechávám pot, jako kontrast. Jako důkaz o práci, abych se měl čím ohánět.

Bédův teatrální výstup:

Béd'a Tvoje duše se kroutí
kolik překážek ještě přijde, než se zhroutí
křehká jak zmrzlá stébla trávy
tvárná jak těsto správné konzistence
zpočátku jista svými právy
jak stárne, zvládá hájit se jen tence
Zvaž, co vlastně stojí za ohýbání
poškození je nevratné
a, Fauste, pamatuj na smrt
jedna z hodin ti dech utne.

Hudba končí.

Ferdi Není to kapku... nechutné...?

- Nany** Co se týče léčby nachlazení, přešla jsem ze zázvoru na cibuli. Je lokální a čaj z ní výtečný, když to člověk vychytá.
- Béd'a** Zním jednoho rybáře, co to *vychytal*. Zůstal po něm prázdný rybník. Teda plný vody. Pravděpodobně ale absencí ryb klesla hladina, možná i o několik centimetrů. Díky tomu mohou růst rostliny v místech, kde dřív bývala voda. On to *vychytal* a ještě rozšířil prostor pro vegetaci.

Nany má chuť na sladké.

- Nany** Včera jsem pekla. Čokoládový čerty.
- Ferdi** Čerty's upekla.
- Béd'a** *U pekla.*
- Nany** Rohy příliš nakynuly. Takže čerti vystrkovali růžky až... ZA ROH. Roh ZA ROHEM se převážil a táhl čerty k zemi.
- Ferdi** Takže NAHORU, oni totiž sídlí pod zemí. Nebezpečí ZESPODU, dobro SVRCHU.
- Béd'a** Jako nevyváženě pečící trouba. A stejně nás to s věkem táhne DOLŮ.
- Nany** Gravitace je z pekla, stahuje nás dolů a andělé maj křídla jen sami pro sebe.

Nany chce podat Ferdimu láhev, ale mezi nimi Béd'a.

- Nany** Zase jsou prý zacpané komunikace. Jindy zaváté sněhem, popřípadě pokryté ledovkou. Komunikace totiž slouží dopravním prostředkům. Komunikujeme auty a sem tam to vážne. Chci ti něco říct, ale dnes ráno je zrovna špička, nedostanu se k tobě.
- Ferdi** To nevadí, přijedu za tebou zítra, ačkoliv... cena benzínu je vysoká, NEJSEM SI JIST, ZDA SI TO MŮŽU DOVOLIT.

Béd'a je přelstěn, Ferdi s lahví.

- Nany** Pomohla jsem Slovákům najít v Praze správný metro. Byl prosinec, všude mokrej sníh, a na střeše zastávky umělej stromček. Když jsem odjížděla, bouchali na okno a přáli mi šťastný a veselý. Ve tři ráno. Komu zabouchám na okno já?
- Béd'a** Aby ses do někoho nezabouchla.
- Ferdi** Člověk není dveřmi, nemůžeš od něj mít klíč, a tudíž zabouchnutí nehrozí.

Nany pije a má skvělou náladu.

- Nany** Srdce se utápí, občas bije, sleduje série zkažených životů, tělo se potí námahou, nemá proč se hýbat, vyrábí vlhko a nemá proč ho sušit, ani se nechce utopit, a myšlenky utekly. Vlhkost a zápach postupuje od vlasů po plošky chodidel a já klesám ke dnu, dolů ke dnu.
- Béd'a** Už aby byl TEN DEN.

Nany se zakloní, opře se rukou do trávy, v níž leží památka na pejska.

Nany No to né, no to... Ne, tohleto, to, né!

Ferdi Mám rád dívky s chutí čoko čoko čokolády –

Nany Jdu domu. Smýt to... tohleto.

Béd'a Fuuj.

Nany je v tu ránu pryč i s bundou a sametem. Už se skoro setmělo.

Ferdi Když tak si řekni o peníze. Víš co, žádněj problém.

Béd'a Jo? Tak se ukaž.

Ferdi Podívej, tohle je tvoje. Málo? Tak ještě tohle. Mně to chybět nebude.

Peníze létají vzduchem.

Béd'a A to je všechno? Myslel jsem, že máš v sobě víc.

Ferdi dává teatrálně ruku na srdce.

Ferdi Ještě mám... tohle.

Béd'a Vážně?

Ferdi Jo.

Nová láhev jde z ruky do ruky a tekutiny ubývá.

Béd'a Teda, kámo –

Ferdi – neříkej mi kámo.

Ferdi pustí písničku, má skvělou náladu. Ferdi zavalí Béd'u.

Béd'a No to né, no to... Ne, tohleto, to, né!

Někdo začne zpívat Čokoládovou romanci, ale kdo to je? Je taková tma! Snad Ferdi, Nany, nebo ten nestoudný pes... Béd'a se v průběhu písně snaží odejít, ale každou chvíli se musí pro něco vracet zpátky – trapas. Ferdi se dobře baví, koneckonců; ruce má čisté.

Čokoládová romance

Odpovídáš mému vkusu
tak jsem ti dal rychle pusu
a než došlo k tvému pádu
cítím v puse čokoládu

Dala sis snad pralinku
než jsi přišla sem
S prstem na tvém ramínku
zpívá celá zem

V hlavě hryžou červotoči
co ti tak dát na výročí
nechávám to samospádu
počkat: přece čokoládu

Dala sis snad pralinku
než jsi přišla sem
S prstem na tvém kolínku
zpívá celá zem

Když tě dneska bolí hlava
necítíš se vůbec žhavá
dřív než začnu tvrdou vládu
vem si – tu máš čokoládu

Dala sis snad pralinku
než jsi přišla sem
zanechávám vzpomínku
zpívá celá zem

Vendula Možnarová

Červené a bílé krvinky

Červené a bílé krvinky.
Bojácnost od mojí maminky.
Je tam i on?
Unáší ho proud.
Nech mě taky chvíli plout.
Kéž by se má prsa zdvihla a ty viděl, jak silně umí bít.
Co teprve když krví protéká i líh.
Neboj se nic, ty víc se nikdy nedozvíš.
I kdyby mělo bití přestat, všechno ustat, navždy budu tvá
holčička hezká.

Vendula Mořnarová

Exquisite corpse

Přijela jsem na nádraží, dlažební kostky voněly deštěm.

Ve vůni starýho pokoje

modrá a červená, rychle se střídají. Pocity přeskakují z jedné dlaně na druhou.

Cítím tvoji kůži na mé a vzpomínám na povrch kaštanů z mého dětství.

Snažím se zaměřit na díru v mojí kapse, zastrkávám do ní prsty a předstírám, jako že ji zašiju.

Roztáhnout paže a letět jako racek.

Pálí to. Pálí to v dlani, pálí to v krku, pálí to v srdci.

Cítím slunce. Svobodně se nadechnu.

Promnu oči, nadechnu se a budu se snažit jít dál

a být.

Vendula Možnarová
Jižní Čechy

Bosí v trávě poznáváme mrakový zvířátka.
Hulákáme na lesy. Svoboda.
Smějeme se barevným čepičkám, kontroluji si
klíšťata a odendáváme cibulový vrstvy.
Rozbijeme pár skleniček.

Vendula Možnarová

Stříbrně

Blízko sobě navzájem.

Docela rodinně.

Stůl, jídlo, pohlcující zima. Hřejivý pocit v srdci.

Vůně konce.

Aneta Mrázková

Blázen

Nádech a výdech. Svět se okolo tebe točí, je šílený. Chceš křičet a hned se zase smát. Miluješ a nenávidíš. Zavřeš oči a čekáš, až to všechno zase odezní. Máš pocit, že pomalu začínáš bláznit. Že tě odvezou, protože sem nepatříš. Do světa Excelu a e-mailů. Důležitých manažerů a milionových ob-
ratů. Bojíš se, že život nakonec obětuješ firmě, která tě nakonec stejně vyplivne jako žvýkačku, která už ztratila svoji veškerou chuť. Nejspíš takovou tu kulatou, barevnou. Jak se prodávala s ostatními v podlouhlém papírovo-plastovém obalu. Však víš, párkrát jsi do ní kousnul a pak už nic necítil. Tak to bych byla já. Ani nemá cenu se tomu bránit, stejně si pro mě už jdou. Vlastně se docela začínám těšit. Budu pracovat na zahradě. Hrabat listí, které stejně hned napadne znovu, a malovat. Taky se ti zdá, že je to hrabání vážně podivný zvyk? Jako by se půda chtěla přikrýt, uchránit před mrazem a sněhem. Jenže oni ji nenechají. Celou ji obnaží a ona je nahá a celou zimu mrzne. Je mi jí líto. Takže až to listí shrabu, stejně se potom nenápadně vytratím z pokoje a rozházím ho na tu zahradu zpátky. Asi jsem vážně blázen.

Tereza Oravcová

Nevím

Jako polopopsaný deník.
Jako kniha s prázdnými místy.
Jako nedopsaná věta v sešitu.
Kdyby náhodou.
A někdy záměrně.
Vlastně skoro vždycky záměrně.

Koukám na hvězdy, který nevyšly, a nacházím v nich víc smyslu než ve věcech, co jsou blíž. Uchlou květinu si zavěsím do svého vnitřního pokojíku. Nedokážu dát sbohem jen tak. A tak zasadím novou květinu, načež pozoruju, jak se maličké kořínky předhánějí v růstu.

Nevím, jak dlouho to potrvá, než mi v květináči vzroste nový život. Nevím, kdy mi dojdou všechny prázdné místa, a nevím, kdy zase vyjdou hvězdy.

Nevím, kdy budu vědět, že...

Tereza Oravcová

Óda na konzumní společnost

Spotřeba.
Spot ře ba.
S pot ř eba?
Ba spotřebuj,
ba spotřebuj!
Třeba spotřebuj...
Ba pot!
Třebas pot...

Potřeba spotřebit
spotřební to.
S potem, ba i bez.
Spoře, ba i ne spoře.
Ó spotřebuj to
spotřební to.
To třeba.
A spoř.
Třeba.

Tereza Oravcová

Rušivé elementy

Hlasy...
To sousedé asi
Co se zase
hádají.
Kdybych šla blíž,
Možná bych...
Ne, ne.
Kon cen tra ce!

Tamhle zas to děcko.
Řve a řve,
proboha, dítě moje,
kde ty máš rodiče?

A tamhle, jako bych
Mušku zahlédla...
A zase.
Kon cen tra ce!
Hlasy...
Sousedé asi!
Kdybys šel blíž,
možná je uslyšíš!
A řev dětí,
a tamhle muška letí...
Ne, ne, ne.
Kon cen tra ce!

A zas dítě
a muška
a dítě
a muška
a hlasy
a dítě...
NE.

Vidíte to?
Nevidíte?
Jistě, že nic nevidíte.
Je tu totiž tma.
Ten odvěký strašák.
Něco je ale jinak...

Slyšíte to?
Neslyšíte to?
Jistě, že nic neslyšíte.
Je tu totiž ticho.
Tedy ne tady.
Ale ve vás.

Tma jindy zběsilé myšlenky
urovnala.
Už žádné dítě,
muška,
hlasy.

Cítíte to?
Necítíte to?
Ale jistě že cítíte.
To je totiž
kon cen tra ce.

Tereza Oravcová

Vznik všeho bytí

Pravidlo nepravidelnosti praví:

„Naprav pravidla v nepravida.“

Nepravidlo pravidelnosti nepraví:

„Naprav nepravida v pravidla.“

Naprostá (ne)pravda (ne)praví:

„Propojením pravidel a nepravidel
pravidelnosti a nepravidelnosti
vzniká život.“

Tomáš Pavlica

22 Ironie vztahová

Co má on a já ne
Co já mám a on ne
Co on chce a já ne
Co chce on a já ne
Chci abys byla má
Chce abys jeho byla
Nechce abys byla má
Nechci abys jeho byla
Co já chci? Tebe
Co on chce? Tebe
Co ty chceš?
Co ty chceš?
Nebo nechceš?
Těžko říct
Ztrácím se v tobě čím dál víc
Nemáš mapu?
Navigaci?
Zabloudil jsem ve tvé kráse
Do studny tvých očí spad
Hypnotizován tvým hlasem
Zníš jako vinný sad

Odrůdou jsi kvalitní
Hlavu zamotáš
Příchuť medu, koření
Zdá se, že už tohle znáš
Tak vyber si vyber
Už si vyber
Dříve než mi přeskočí
Jedna dvě tři myšlenky
na to už ti neskočím
Možná dobré, přece ale
trochu korkem zaváníš
Na jeden večer dobrá jsi
Však další dny už trpká
a to sladké z tebe mizí
A kdo pít tě má teď
Když zvedá se všem žaludek.

Tomáš Pavlica

Zahrada

Jako úplněk, co svítí do noci, silou paprsků letního odpoledne, na mě působila. Půlnoc, kam nedosáhnou umělá světla lidí, a přece je vidět každý kout pokoje, krom stínů.

A za její stíny už jsem neprohlédl.

Byla to vyplněná plocha otevřená interpretaci natolik, že člověk mohl do tmy kreslit ty nejodvážnější fantazie, a přece se pravdu nedověděl.

Stín mě pohlcoval natolik, že i očividné se měnilo v otázku, zda vidím, nebo si představuji. Nakonec ale člověk dojde do bodu, kdy rozhodnutí musí být učiněno. Buď dále ležet v jejím stínu a přijímat to sladké nevědomí, tolik otevřeno představám, a nebo rozsvítit baterku a tím nadobro zrušit roušku tmy, co dříve schovávala tolik možností.

Vydolovat pravdu a zpusťošit vše kvetoucí, v jasu záblesků přimrzlého sněhu.

Chladná je samota a jako mráz pálí touha po sdílení, po vzájemném cítění.

Vzájemnost je to vzácné slovo. V té hazardní hře si člověk vypěstuje závislost, a přesně proto už jsem nechtěl hrát. Jen znát tu pravdu, vyložit karty ve víře, v honbě za poznáním.

Spontánnost zabil jsem přehnaným sdílením věcí, které měly zůstat v barelech označených „Vysoce toxické – Riziko kontaminace, otravy“. To se totiž stalo. Mé sdílení kontaminovalo kvetoucí koutek organické vzájemnosti. Zničilo to, co mohlo růst, a podlomilo základ, na kterém mohlo se stavět.

Čas, tak abstraktní slovo, a přece je jedinou odpovědí, kterou jsem kdy dostal.

Možná lžu sám sobě, možná jsem se nikdy nezeptal, ze strachu z odpovědi. Možná zničil jsem vše dřív, jen ze strachu, že lán čisté přírody by zůstal oplocen a já bych jen z dálky mohl přes mříže přihlížet, jak zahrada kvete v měsíčním svitu.

Ať tak či tak, příroda se léčí, když dostane podmínky a zmíněný čas. Tedy nyní nezbývá nic než s časem se přát, k měsíci vzhlížet a s každou padlou hvězdou si přát, že zahrada nebyla jen výplodem romantické fantazie.

Vojtěch Rikan

hrana moře

vidím lidi tančit na hraně moře
je taková zima na chodidla, až to trhá kůži
slunce objímá horizont
a všechno je tak podezřele potichu
raci se řítí střemhlav do nebe
peklo je na světě
světlušky nelze chytit
aby se jim neporušila křídla

vidím moře tančit na hraně světa
vlny se o sebe tříští
je to ironie
utopit láhev vody
bez vzduchu je amnesie
až vstanu a pohlédnu vzhůru
budu mít pocit, že tu tanec větru
byl a bude napořád

vidím břehy lámat se na vlastních hranách
odletíme zbytečně daleko
zatímco budeme sbírat vlastní srdce
z lana utopené kůže
prosím, neřvi mi do ucha
teď tiše
strašně to bolí

Vojtěch Rikan

mám pocit, že sněží na prázdné ulici v petrohradu

neviděl jsem tě už týdny
jak se máš?
co život?
v metru jsem ti zase psal zprávu
a vím, že bys zase nadával
že ve dvě ráno nespím
ale ty jsi neodepsal, abys mi to řekl
lidi tu koukají skrz iluze pochybné svobody
správně by mi neměl prst sjíždět po displeji
ale měl by se řezat do krve
na hraně telefonního ciferníku

zase jsem plakal
v jediné telefonní budce v naší ulici
když je tam teď prasklina po nárazu hlavou
nepoužije ji již nikdo
nikdy
plánovali jsme, že si sedneme do toho vlaku
co jede týden
nyní doufám, žeš jel beze mne a ozveš se
máš jen pár hodin
a já tě hledám po nočních procházkách
které vedou do pokrokem znásilněných

polí a lomů
kde je čas násilně tlačěn kupředu a ten můj stojí
brojí
a kují se pikle
proti vráskám na rozteklém obličejí
k čemu ale ty cesty z konečné na konečnou
když mám pocit
že jezdím dokola a nic se nemění

mám pocit, že jednou si pro mě přijdou
třeba stále sedíš v tom vlaku
a prostě jsi zapomněl vystoupit
usnul jsi a spíš jako batole
hledám tě mezi mraky lidí
a nebe se až nevybíravě
rozevírá pod mými prosbami
přál bych si, abys mě za ruku držel ty
a ne stíny vloček
až bude v létě sněžit na prázdné ulici v petrohradu

Vojtěch Rikan

svítící

v nejvyšším paneláku na náměstí
ještě svítí byt
nárazy hlavou
dunivé kroky
všichni už spí
nebo si přehrávaj hlášky z oblíbených pořadů v televizi

jak se prolhat dalším dnem
co říct dětem
nad tím svítící byt nepřemýšlí
nechce se dožít rána
ať si žárovka praskne sama

Pavčina Šmídová

Očekávání

Poloprázdná večerní tramvaj. Vzadu sedí starší manželský pár – Anna a Zdeněk. Několik sedadel před nimi se líbají Jiří a Lucka, mladí zamilovaní. V prostoru pro kočárky je Izabela a její dvě děti – mladší Benedikt je v kočárku, starší Theodor sedí na sedačce.

Izabela: Ach, dítě. Hajej, nynej.

Zdeněk: Možná, že je to generál, ale pro mě je to druhej Masaryk.

Anna: Už pětadvacet let si tě každý den představuju na koni.

Jiří: A příště to zkusíme na koníčka.

Lucka: Jak chceš.

Theodor: Chci koníčka.

Zdeněk: Taky bych si tě chtěl představovat.

Anna: Co ti v tom brání?

Zdeněk: Představivost.

Anna: A není to spíše o tom, že se málo snažíš?

Zdeněk: Anno, není. Ty to máš daleko lehčí. Sice nejsem generál, zato jsem generální ředitel.

Anna: Byl jsi, Zdenku, byl. Před deseti lety.

Zdeněk: Před deseti lety byl svět lepší. A před čtyřiceti nejlepší.

Anna: Bezpečný a spořádaný.

Zdeněk: Teď už je náš svět jen o čekání.

Anna: Vnoučata nepřichází a nepřichází.
Zdeněk: Místo nich přichází chaos a neřád.
Anna: Však počkej, ono se vše změní k lepšímu.
Zdeněk: Čím si však zkrátit čekání?
Anna: Výlety.
Zdeněk: Lázněmi.
Anna: Operou.
Zdeněk: Inkontinencí.
Anna: Revmatem.
Zdeněk: Mládím.

Jiří: Přijdeš k nám na Boží hod?
Lucka: A mám něco koupit?
Jiří: Rodiče mají sdílenej wordovej dokument na dárky. Tam něco vybereš.
Lucka: Dobře.
Jiří: Asi to nemusí být drahý.
Lucka: Ty jsi mi drahý.
Jiří: Ale můj dárek v tý tabulce není teda.
Lucka: A co by sis přál?
Jiří: Tebe s mašličkou.
Lucka: Jenom?
Jiří: Jenom.
Lucka: Bojím se, že nebudu dost dobrá.
Jiří: Jako rodičům? Na to nemysli, ty moje husičko.
Lucka: Cože? Proč mi tak říkáš?
Jiří: To já jen tak.
Lucka: Co bys dělal, kdybych byla těhotná?

Theodor: Mami.
Izabela: Dítě.
Theodor: Chci koníčka. Jezdit na něm, krmit ho a starat se, aby měl mrkev. Já bych se opravdu staral.

Izabela: Drž mlč, malej. Máš šalinku a brášku. Nemůžeš mít všechno.

Theodor: Jenom projet se chci.

Izabela: Hele, nemocnice. Porodnice. Tady ses narodil, no. To byl porod. Natrhls mi vagínu a teď chceš koně.

Theodor: Promiň.

Izabela: Uvědomuješ si vůbec, jak to bolelo? Trpěla jsem, abys mohl jednou vesele jezdit šalinou, ale ty ne, tobě je to málo, ty chceš koně.

Theodor: Není.

Izabela: Kdybys mi nenatrhł vagínu, tak by mě tvůj fotr neopustil a nemusela bych si hledat jinýho, znovu trpět, znovu se nechat natrhnout, znovu porodit a být opuštěna, ale tentokrát ne s jedním, ale se dvěma děčkama na krku.

Theodor: Opravdu jsi mě počůrala, když jsem se narodil?

Izabela: Jo.

Dítě v kočárku se rozbrečí.

Anna: Dnešní mládež nic nevydrží.

Zdeněk: To já vydržel všechno.

Anna: A pořád se držíš.

Zdeněk: Chybí mi mládí.

Anna: Přála bych si ho znovu zažít.

Zdeněk: Společně se mu přiblížit.

Lucka: Sluší nám to spolu, vid'?

Jiří: Vydržíme spolu napořád, si myslím. Minimálně do důchodu. Jestli teda budeš umět vařit.

Lucka: Pokusím se, neboj.

Jiří: Nebojím se ničeho. Skoro teda.

Lucka: Mám strach, že budu jednou stará a ošklivá. Možná, že radši ani nechci zestárnout.

Jiří: Bojím se, že v životě o něco přicházím.

Theodor: Bojím se. Mami, přichází něco zlého.

Izabela: Kušuj, dítě.

Theodor: Něco se děje.

Izabela: Pořád se něco děje, tak je život udělanej.

Theodor: Už nevidím porodnici.

Izabela: To protože jedeme.

Theodor: Ne, venku nic není.

Izabela: Tak mysli na koníčka.

Theodor: Opravdu nic, mami.

Izabela: Do prdele, no jo.

Izabela: Ach, dítě.

Zdeněk: Vidím před sebou už jen tmu.

Anna: Bez vnoučat je mi tak prázdnno.

Jiří: Čekají mě ještě někdy prázdniny?

Lucka: Čekám já. Já tě čekám.

Theodor: Budu klusat, cválat, skákat.

Theodor postupně obchází všechny pasažéry.

Theodor: Něco se stalo.

Jiří: Co to je?

Lucka: Jak jsme se sem dostali?

Jiří: Řekni mi, co se to s námi děje?

Lucka se s děsem přitiskne k Jiřímu a pofňukává.

Theodor: Něco nás potkalo.

Zdeněk: Co od nás chceš, dítě?

Anna: Myslíš, že jsi chytřejší než my?

Zdeněk: Víš o tom snad víc?

Anna i Zdeněk mají děs v očích. Anně se třesou ruce. Theodor se vrátí zpátky na své místo.

Anna: Co teď?

Zdeněk: Musíme jednat. Vytěžit ze života maximum. Co když nás už nic dalšího nečeká?

Anna: Co když nikdy nepotkáme naše vnoučata?

Zdeněk: Co když už nikdy nepojedeme do thermálů?

Anna: Co když je tohle naše poslední dobrodružství?

Zdeněk: Proč jsme tu? Nic není jen tak.

Anna: Proč zrovna my?

Zdeněk: Boží trest. Za to, že jsme se vzájemně odcizili.
Anna: My všichni se vzájemně vzdalujeme.
Zdeněk: Je na nás to změnit. Jsme vyvoleni. Musíme jednat.

Lucka: Musíme zůstat v klidu. Nepanikařit.
Jiří: Co cítíš?
Lucka: Asi strach.
Jiří: Já mírné vzrušení. Střízlivé očekávání.
Lucka: Bojím se, co nás čeká.
Jiří: Takový věci se přece nedějou jen tak samy od sebe.
Lucka: Musí to mít nějaký důvod.
Jiří: Myslíš si, že je to kvůli tomu, že jsem ti ještě nekoupil dárek k Vánocům?
Lucka: Ne, nemyslím.
Jiří: Tak v tom případě to musí být nějaký symbol. Metafora nebo tak něco.
Lucka: Co teď budu dělat?
Jiří: Vyčkávat, co nás potká.

Izabela: Moje matka vždycky říkala, že mě potká něco špatného.
Theodor: Proč?
Izabela: Kvůli mé čáře života.
Theodor: Jaká je?
Izabela: Dlouhá a klikatá. Matky mají vždycky pravdu, víš?
Theodor: Vím, matko.
Izabela: Není za tím ale jen moje čára života. Musí za tím být vyšší moc. Stojí za vším.
Theodor: Stojí i za mnou?
Izabela: Za tebou obzvlášť, dítě.
Theodor: I za tebou?
Izabela: Stojí za námi všemi.

Zdeněk: Slečno, promiňte?
Lucka: Ano?

Anna: Nechcete bonbon? Schovávám si je pro vnoučata. Žádné ale nemáme.

Jiří: A co za to?

Anna: Jen s námi chvíli pobud'te.

Zdeněk: Přisedněte si.

Anna: Není tu zrovna moc místa, tak byste mohla manželovi na klín.

Jiří: Zvláštní.

Zdeněk: Víte, musí se to dít z nějakého důvodu.

Anna: Ten důvod možná známe.

Zdeněk: Vzdalujeme se. My všichni.

Anna: Tahle jízda nás má sblížit. Musíme si proto být blíž.

Zdeněk: Pojd'te blíž, prosím. K nám. Je to pro vyšší dobro.

Anna: Pro dobro nás všech. Odložte si, slečno.

Jiří: Opravdu si to myslíte?

Zdeněk: Máme životní zkušenost. Víme, o čem mluvíme. Když se od sebe lidi vzdalují, tak se vždycky musí něco přihodit. Děje se to právě teď.

Lucka: Jirko, tohle je divný.

Jiří: No jo. Dává to smysl. Je to jak ten symbol, o kterým jsem mluvil. Úplně. Celý to do sebe zapadá. Poslechni je, Lucko. Odlož si.

Izabela: Nikdy bych tě ale nikde neodložila. I přes to všechno tě mám ráda, dítě.

Theodor: Taký tě mám rád.

Izabela: Myslela jsem si, že jsi tou největší zatačkou mé čáry života.

Theodor: Jsem?

Izabela: Vždycky jsem doufala, že nejsi.

Theodor: Myslíš, že se jednou projedu na koni?

Izabela: Mám strach, ale nemyslím si, že je tohle tvoje vina.

Theodor: Nikdy jsem ti neřekl, jak moc mám rád mrkev.

Izabela: I já na tom mám svůj podíl. Nejvíc za to ale může on.

Theodor: Bráška?

Izabela: Osud. Bože, ochraňuj nás.

Theodor: Taký ho mám rád. Jak on mě.

Izabela: Jste oba ještě děti. Nemáte rozum.

Theodor: Máme čáru života.
Izabela: Máme sebe.
Theodor: Máme osud.
Izabela: Nikdy jsem ti neřekla, kdo je tvůj táta.
Theodor: Přál bych si, aby měl koně. Spoustu koní.

Anna: Na světě je spousta lidí.
Zdeněk: Svět se přelidňuje.
Jiří: Lidi by už neměli mít děti.
Zdeněk: Ze všech lidí jsme tu zrovna my.
Lucka: Můžeme svět ještě nějak zachránit? Láskou třeba?
Anna: Tolik lidí. Tak málo kontaktu.
Zdeněk: A na svět stále přichází další.
Anna: Ale není mezi nimi naše vnouče.
Lucka: Jirko, já ti musím něco říct.
Jiří: Děti jsou smetí.
Lucka: Děti jsou naše budoucnost.
Zdeněk: Svět je nespravedlivý. Jednomu odepře, jinému dá.
Anna: Bože, dávej jen těm, kteří poctivě pracují.
Zdeněk: My v této tramvaji jsme reprezentací společnosti.
Jiří: To je ta metafora.
Lucka: Jsme obdarovaní.
Zdeněk: Je to jednoduché, musíme jednat.
Anna: Spletli jsme se.
Zdeněk: Tohle není problém odcizení.
Anna: Odčinit nespravedlnost světa je naší jedinou nadějí.
Zdeněk: Musíme pro rovnováhu světa něco obětovat.
Jiří: Zastavit přelidnění.

Dítě v kočárku se rozbřečí.

Izabela: Lidi jsou zlí, dítě moje.
Zdeněk: Doba je zlá.

Anna: A spravedlnost slepá.
Jiří: Všechno do sebe tak zapadá.
Lucka: Jiří, čekám naše dítě.
Theodor: Bráško, neplakej.

Anna: Dítě.
Zdeněk: Kluku.
Theodor: Paní.
Jiří: Pojd' sem.
Anna: Chceš bonbon?
Zdeněk: Víš, dítě, my nemáme vnoučata.
Anna: Máme obrovské neštěstí.
Theodor: Já mám rád mrkev.
Zdeněk: My máme rádi rovnováhu.
Lucka: Miluju tě, Jiří.
Anna: Klid.
Izabela: *(k dítěti v kočárku)* Klid, dítě, klid.
Zdeněk: Pořádek.
Anna: Mír.
Zdeněk: Spravedlnost.
Jiří: Především pořádek.
Anna: Chlapče, pojd' k nám.
Zdeněk: Pojd' k nám a něco nám řekni.
Anna: Pověz, chlapče, jak jsi to udělal?
Jiří: Proč jsi nám to udělal?
Anna: Vrať nás zpátky.
Zdeněk: Víme, že za tím stojíš ty.
Jiří: Vrať nám život.
Anna: Co od nás chceš?
Theodor: Nechci nic víc než koníčka.
Jiří: My chceme bezpečí.

Lucka: Prosím, chceme domů.
Zdeněk: Přiznej se, jak jsi to udělal, a všechno bude dobré.
Anna: Bude to v pořádku.
Izabela: Není to jeho chyba. Nechte ho.
Zdeněk: Je to vaše chyba.
Izabela: To se zkřížily naše čáry života.
Anna: Nemáte právo na to přinášet zbytečné životy.
Izabela: Viňte osud, ne dítě.
Zdeněk: Nic dobrého nás kvůli lidem jako vy nepotkalo.
Anna: Nikdy.
Jiří: A ani potkat nemůže.
Lucka: My všichni jsme se tu potkali.
Zdeněk: Musíme tu chybu odčinit.
Lucka: Tohle je chyba.
Jiří: Tohle je poslání.
Izabela: Bože můj, chraň moje děti.

Anna vezme Theodora a posadí ho Zdeňkovi na klín. Izabela chrání kočár s Benediktem.

Anna: Chlapečku, ničeho se neboj.
Izabela: Mám takový strach, dítě.
Jiří: Bude to dobrý.
Lucka: Tak strašlivý to je.
Anna: Dej si bonbon. Zavři oči. Mysli na to, že je to mrkvička.
Theodor: Mám moc rád mrkvičku.
Zdeněk: Přišel čas, kdy už nemůžeme dál čekat.
Izabela: Není to tvoje vina, Theodore, synáčku.
Anna: Počítej ovečky.
Theodor: Taky mám rád brášku.
Lucka: Jako beránek.
Izabela: Tak málo jsem ti obětovala.
Jiří: Je to nutné zlo.
Anna: Neboj se.

Izabela: Na tvou čáru života jsem se nikdy nepodívala.

Zdeněk: Oběť vyššímu dobru.

Izabela: Zato z té své znám každý záhyb.

Anna: Všichni ji pochopí.

Izabela: Tak moc si to vyčítám.

Jiří: Jsme otroky budoucích generací.

Izabela: Nejsi mou zátěží.

Lucka: Chudáček malý.

Jiří: Konec prokrastinace.

Izabela: Děťátko moje.

Zdeněk: Pro budoucí generace jménem našich vnoučat.

Zdeněk vrazí do hrudi malého Theodora nůž. Izabela hystericky pláče, dítě v kočárku též.

Izabela: Ach, dítě, hajej, nynej, navěky.

Zdeněk: Je správné obětovat.

Anna: Pro dobro nás všech.

Jiří: Všichni na tom máme svůj podíl.

Lucka: Odpočívej, chlapče.

Theodor: Mrkvičku. Koníčku, jak já si tě přál. Vykartáčuju si tě a pak poběžíme. Klusej, koníčku. Tu mrkvičku si zasloužíš. Já si ji dám také. Jsme si tak podobní. Cválej! Oba rádi běháme. Doved' mě, kam jen chceš. Dovez mě, dovez, koníčku, tam, kde to máš rád. Mám tě rád. Můj tatínek má statek a na něm deset koníků. Jeden z nich bude pro brášku. Pojďme tam. Oba pak dostaneme mrkvičku.

Izabela: Utíkej, miláčku.

Theodor: Utíkám, klušu, cválám. Utíkám před vámi. Podívejte se před sebe. Podívejte se na sebe. Podívejte se na vaše dlaně. Co vidíte? Já vidím tatínka. Má tolik koníků. O všech-ny se můžu starat, na všech můžu jezdit. Mami. Starej se o brášku. Dej mu za mě mrkvičku. Má tak malé ručičky. Jestlipak má taky tak rád koně? Tak rád bych se to dozvěděl. Co ho asi čeká?

Zdeněk: Nemohli jsme čekat.

Theodor: Nemůžu dýchat. Tolik toho cítím. Tak moc to bolí. Bolí vás to taky? Nemusí. Nebojte. Už bude jen lépe. Louky, mrkvoval pole. To vše je na dohled. Dočkáte se. Nebojte, dočkáte se. To vše máte na dosah. Všechno už bude jen lepší, takové jako dřív. Klidné a spořádané. Takové, jaké to máte rád. Stačí natáhnout ruku a otevřít oči.

Anna: Je slepá spravedlnost, nebo já? Budu zvracet.

Theodor: Zavři oči a mysli na mrkvičku. Tak to mám moc rád, tak proč bych to neudělal? Proč bych neposlechl? Ale moc to bolí. Tak moc mě to bolí, když zavřu oči a myslím na mrkvičku. Nikdy předtím to tak nebolelo. Mrkvička je oranžová. I kvůli tomu ji mám tak rád. Tohle není oranžová, vidíte to? Já ne. Já zavřel oči a myslel na mrkvičku.

Jiří: Příště to zkusíme jinak.

Theodor: Příště není. Zbývá nám teď a tady. Tady a teď to bolí. Tady a teď trvá tak dlouho. Tak dlouho jsem si přál koníčka a konečně ho mám. Proč to ale tolik bolí? Koníček nemá bolet. Dobře vím, že nemá. Ani mrkev tolik neublíží. Neumí to. Je jí tu dost pro všechny. Můžeme ji příště sníst společně. Jenže příště není. Je teď a tady a žádné jinak nemáme. Bolelo by to jinak méně?

Lucka: Prosím, chlapečku, odpusť nám.

Theodor: Odjedu za tatínkem, ten se o mě postará, já to vím. Má krásné ruce. Stará se o všechny koníky a čeká na mě, až mu s nimi pomůžu. Je špinavý od hnoje, ne od krve. Podívejte, ruce nejsou od krve. Krev je od rukou. Prrr. Počkej na mě. Nevím, jestli umím skákat. Ještě jsem to nezkoušel. Vidíš? Mám v rukou mrkev, ta přece neublíží. Nemůže. Mám v mrkvi ruce, ručičky, tolik rukou tu mám, tolik čar života, tolik protnutí je v mrkvi. Hyjé. Tolik hnoje není od rukou. Tolik rukou drží otěže. Tolik rukou není od hnoje. Mrkev je v hnoji, koníčku, hyjé, tatínku, dej mi ručičku. Mám v krvi mrkev, tak moc jsem si tě přál.

KONEC

Julie Šulcová

Jak se žijí konce?

Když něco končí, jde to vůbec žít?

Smrt je smrt

ale konec čehosi v průběhu žití je o dost náročnější disciplína, kterou nikdo nevyučuje. A já se teď ptám?

Jak se to stalo?

rituál je rituál

v dnešní době oslavujeme, hledáme, prodáváme a zoufale se ženeme za štěstím.

To, že jsou nešťastné, tragické a nepříjemné konce, situace zametené do niter lidských duší, znamená, že se někam posouváme?

Jako odpověď neberu terapii.

Jako odpověď beru stagnaci duchovního růstu naší společnosti a doby, ve které žiju.

Rosteme horizontálně už moc dlouho.

Chci se dožít toho vertikálního.

Julie Šulcová

Jak vznikají blázni/vyhořelí?

z donucení?
ne
z chtění.
z přesvědčení že už to tak musí být
když to nevyšlo v minulosti
tak teď musím trpět proto abych v budoucnosti byla šťastná?

teď musím trávit všechny ty
momenty
večery
krásky
strasti
všechny ty tvůrčí okamžiky
sama

protože proč?
to tak je

říká se že člověk zemře sám
je to pravda?

nevím myslela jsem si to taky ale teď už si to nemyslím
stejně tak jako se sám nenarodí tak sám neumírá

člověk přijde na svět z matky
díky matce je tu spolu s matkou je tu spolu s lidmi kteří mu pomohli na ten svět přijít

když odchází

odchází také v doprovodu lidí

cyklus

tak proč to tak bolí?

je samota přirozená?

je samota přirozená?

ne.

pro lidský bytí není samota přirozená

proto vznikají blázni

protože šílí ze samoty bytí

jsou opuštění

samota je požírá tak z ní šílí

jsme toho svědkem každý den na ulici a nikdo z nás to neřekne

protože to nevědí?

šílím teď já?

snažím se o to dojít k té hranici abych něco cítila?

snažím se cítit realitu bytí

teď

jsem sama

můžu říct že nemám nic a nikoho?

ne

mám majetek, peníze, rodiče, lidi kolem sebe,

co to znamená že nejsem sama?

cítím extrémní pocit samoty

prázdnost

dno

nekonečno v chaosu života

jak mám ovládnout ten chaos?

když den a noc přijdou mně stejný

kdy všichni lidi přijdou mi stejní

když přijdou pocity...

když přijdou pocity...

na chvíli se to celý změní

ještě mít je

vlastnit je jako lidská bytost

mít tuto složku, schopnost...

v těle

v mysli

v duši

jak se to stalo?

smrt

ztráta

ztráta smyslu žití

láska

Julie Šulcová

jazykolamy

opakuj po mně ano?

ne

tak výborně, první je já chci být

já

ne

chci

být

krásně ti to jde a zkusíme si ještě další návod na to jak být šťastný...

jedna dvě píča jde

Popukané pukance popukali na plně popukanej panvici plně popukanych pukancov.

hele řekl vám někdo že nebe už není dávno modrý?

chemtrails

bojím se že moje dítě bude digitální šunka a já umřu sama

Máma má málo máku.

Mami proč se chováš tak divně?

To je v pohodě broučku máma potřebuje jen trochu víc máku víš.

Kotě v bytě hbitě motá nitě.

Proč dnešní svět ovládají lháři, milionáři a zkurvenej Babiš?

Strč prst skrz krk.

Bliju

Nine nice night nurse nursing nicely.

Fakt slibuju že tohle není titulek z pornohubu, ale je to opravdu anglický jazykolam! To jak vznikl nebo je použit není moje zodpovědnost.

zkusíme to ještě jednou?

Dobrý den, tak co vás trápí?

Dobrý den, existence bytí, samota, izolace, necítění citu, rozpolcení mého fyzického a duševního já, vize a vidiny budoucnosti, no a tak se zabývám trochu seberozvojem a sebeláskou.

Mohu se zeptat co studujete nebo čím se živíte?

No, já studuji na JAMU druhým rokem.

Julie Šulcová

Marie byla trochu naivní

Běží
přibližují se
skoro dotýkají se

sakra
oni se minuli

no nic zkusíme to znovu

Běží
přibližují se
skoro dotýkají se

a

a

a

zase nic

mám takovej pocit že jim něco brání k tomu
aby byli spolu normálně

tak proč to tak chtějí a pořád zkouší znovu?
ještě jednou?

do třetice všeho dobrého se říká, ne?

manifestace je prej dobrá věc

takže

„dotkneme se jo?“

„budeme spolu jo?“

„ježíši Marie co ti je?“

„no víš já jsem přemýšlela a potřebuju vlastně asi nějaký čas pro sebe nezlob se ale já prostě už nemůžu nemám sílu na to zas běžet, musím se nějak poskládat dohromady“

„no kdybys nestudovala uměleckou tak seš třeba celkově víc v pohodě víš jak... třeba duševně vyrovnaná, finančně zabezpečená, šťastná, ve vztahu, prostě ready to go fungující složka naší společnosti“

„to si děláš prdel Jindřichu snad ne?“

„no ne tak mi řekni co tam vlastně děláš a co chceš dělat dál? vždyť s tím tvým oborem budeš nic ne? já vedle sebe potřebuju někoho víc... prostě aby byla někdo“

„víš co až tvoje dítě který doufám že nebude se mnou bude zabeďněná nerozvinutá suchá složka, výplň společnosti tak si pak řeknem jo“

Běží
přibližují se
skoro dotýkají se

skoro dotýkají se
otáčí se
oddalují se
rozchází se

Martin Urbaník

Tělo Kristovo

<<redaktor>>

Neřestice na Blanensku se koncem loňského roku musely nedobrovolně rozloučit s místním farářem. Brněnské biskupství se jej totiž rozhodlo odvolat kvůli podezření z nevhodného chování. Jedna z obyvaterek jihomoravské vsi na něj podala písemnou stížnost.

<<Vrabec – generální vikář>>

Se jedná o podnět jedné konkrétní osoby, která je prostě plnoletá. Probíhá šetření. Pokud bychom došli k závěru, že se opravdu jedná o nějaké závažné pochybení, které bude nutné řešit i se Státním zastupitelstvím, tak bychom postupovali tímto způsobem.

<<redaktor>>

Samotného faráře se nám podařilo zastihnout po telefonu.

<<kněz – telefonát>>

Obrátte se když tak na moje představené, na biskupství, jo, já se nebudu vyjadřovat.

<<redaktor>>

Místní, se kterými jsme mluvili, jsou přesvědčeni o nevině duchovního. Obvinění považují za nesmyslné.

<<ANKETA>>

1. Nic neudělal! (Takže nevěříte těm podezřením?) Ne, nevěřím, pravda to není!
2. No asi nevěřím no. (Nevěříte, takže je to účelově?) Jo.
3. Pěťadvacátýho v kostele řekli, že je odvolanej, a neznáme slušnějšího člověka a v životě bysme neřekli, že to by byl on schopnej.

<<redaktor>>

Není to poprvé, co je neřestický farář pod drobnohledem nadřízených. Stejná žena jako nyní ho už před čtyřmi lety nařkla ze sexuálního zneužití. To se mělo odehrát, když byla ještě nezletilá. Tehdy o jeho nevině nakonec rozhodlo Státní zastupitelství ve spolupráci s Policií.

<<Chrobák – mluvčí policie>>

My jsme v roce dva tisíce devatenáct prověřovali podnět, // s tím, že v roce dva tisíce šest mohlo dojít k trestnému činu. To prověřování jsme ukončili s tím, že se trestný čin nestal, a věc byla odložena.

<<redaktor – Standup>>

Právě v tomto kostele sloužil duchovní své bohoslužby. Nyní je mu přístup odepřen. Jestli se vrátí zpět, záleží na výsledku interního šetření. To by mohlo trvat až dva měsíce. (Odhláška)

Terezie Vosáhlová

Odrazy

kdyby zrcadla nebyla
kdyby sama sis věřila
možná by sis uvědomila
že nepotřebuješ být tak moc sama sebou viděna

kdyby zrcadla nebyla
stála bys uprostřed dění
a po Zemi bys chodila
bez věčného porovnávání

kdyby zrcadla nebyla
a ty bys jen byla
poznala bys
jak krásně jsi stvořena
uvnitř

zrcadla tu jsou
a ty musíš stále žít
ten každodenní boj
o to
vidět krásu svou.

Vidíš ji?

SBORNÍK TEXTŮ
ze 30. ročníku festivalu Salón původní tvorby

Návrh obálky a grafická úprava: Jan Pohořelický
Redakce: Naďa Satková

Jazyková korektura: Helena Gricová, Vojtěch Honig
Vydala Janáčkova akademie múzických umění v Brně v roce 2023

Vydání první
Vytisklo Nakladatelství JAMU, Novobranská 3, 662 15 Brno
Projekt vznikl za finančního přispění grantu DILIA

ISBN 978-80-7460-214-6